

*Изгаряща страст
под ярките
тропически звезди!*

КАРИБСКИ ЗВЕЗДИ

МАКСИН БАРИ

МАКСИН БАРИ КАРИБСКИ НОЩИ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Отмъщението е единственото, което Рамона Кинг иска и е готова да го постигне на всяка цена! Младата жена няма да позволи нищо да застане на пътя ѝ... докато за пръв път в живота си не изпита истинска, изгаряща страст.

Деймън Александър не подозира истинските причини, тласнали Рамона в обятията му, въпреки че не може да ѝ устои. Ала Деймън вече има любовница и „Александрия“ е много по-взискателна, отколкото Рамона.

Грег Хардинг също е изцяло отдаден на „Александрия“, но това не може да му попречи да се влюби във Верити, която също си има своите тъмни тайни.

Дали тези четирима души ще открият щастието си под ярките тропически звезди?

ПРОЛОГ

Англия

Кийт Тредстоун си наля третата чаша бренди за тази вечер. Ръката му трепереше. Седеше в кабинета на вилата си в Оксфорд, която само преди няколко часа бе продал, а пред него се простираше мрачно и несигурно бъдеще. За човек, който работеше в онази лудница, наречена Лондонска фондова борса, това тихо и спокойно място бе живителна глътка въздух. Ала вилата скоро щеше да се превърне в спомен, както и всичко останало, което притежаваше. Каква колосална игра! Сега времето за разплата бе настъпило! Александрия...

Кийт хлъцна и отпи от брендито.

— О, Господи! О, Рамона... — наведе пясъчнорусата си глава над снимката на жената, облечена в дълга роба на преподавател от Оксфорд. — Умницата ми! Как ли ще се почувстваш, когато узнаеш колко съм бил... глупав, глупав, глупав!

Трябваше да разбере, че само го използват! Трябваше да прозре изкусните машинации, прикрити зад усмихнатото лице и примамващия глас! Той, който си играеше с милионите на многобройните си клиенти, той си бе въобразил, че е пресметнал всички рискове! Големият всезнайко! Какво падение! Той, който с такава лекота плуваше във водите на лондонското Сити, да бъде толкова наивен, че... Щеше ли сега да събере смелост, за да направи това, което единствено му оставаше.

Отново погледна към фотографията на жената. Дълбоко в сърцето си знаеше, че се нуждае от нея. Колкото до любовта... Въздъхна. Бе дошло времето на признанията. Взе лист хартия и написа датата. Въздъхна отново и започна:

„Скъпа Рамона...“

Спря. Какво можеше да ѝ каже? Че вече нямаха бъдеще, че единственото, което му бе останало, са акциите в онзи проклет кораб? Не! Стига! Сега трябваше да мисли за Рамона, за жената с брилянтен ум и прекрасно сърце, изпълнено с любов и опрощение. Нежната, разбираща и любяща Рамона...

С трепереща ръка надраска:

„Не се съмнявам, скъпа моя, че ще простиш всичките ми грешки. Ти знаеш, че те обичам.“

Спря. Не му достигаше въздух. Не можеше да продължи, не можеше да ѝ причини това... Тя трябваше да знае, ала как да обясни на честната и почитена Рамона, че за всичко бе виновна собствената му алчност и безмилостната амбиция на една акула, която наричаше себе си „честен бизнесмен“? Кийт потрепери.

Просто го напиши. Напиши го и веднъж завинаги приключи с цялата тази мръсотия! Внезапно се чу тихо изскърцване. Той вдигна глава, а сърцето му заби учестено. Замъглените му очи се присвиха напрегнато, ала звукът не се повтори. Навярно котката. Отново се потопи в огромната бъркотия, която бе променила изцяло живота му. Дали не би могъл все пак да спаси нещо? Рамона винаги го бе разбирала. Дали обаче ще приеме пълното му разорение? Напоследък усещаше в нея някакво безпокойство и нетърпение, което никога досега не бе показвала. Един-два пъти се бе опитала да го накара да проведат един от нейните любими „сериозни разговори“. Все някак успяваше да разсее съмненията ѝ и да я убеди в своята любов и преданост.

Ала не и в желанието си. Кийт не изпитваше желание.

Големият бял котарак грациозно прескочи градинската ограда и втренчи зелените си очи в къщата. Отекна изстрел и Бартоломю наостри уши. Минута по-късно някакъв мъж спокойно прекоси зелената поляна пред къщата, излезе на улицата, огледа се и се качи в някаква кола. Когато колата потегли, Бартоломю вдигна лапичка и започна да се мие. След малко ще отиде до задната врата и ще замаяка, за да накара господаря да го пусне. Той ще го погали по лъскавата

козина, ще го почеше по коремчето, а сетне ще му сипе пълна паничка с котешка храна.

Ала тази вечер никой не се отзова на жалното мяукане. Бартоломю никога повече не видя своя господар.

ГЛАВА 1

Рамона Кинг пристъпи в тихия полумрак на църквата. Майка ѝ вървеше плътно зад нея. Барбара Кинг тревожно погледна скования гръб и изопнатите рамене на дъщеря си и дълбоко въздъхна. Високата, слаба и стройна фигура на Рамона и разпиляната по раменете ѝ сребристоруса коса мигновено привлякоха погледите на присъстващите. Бяха дошли много колеги на Кийт от Лондон, въпреки че той бе погребан в малкото селце близо до Фойл.

Службата бе кратка и Рамона я изслуша, потънала в мрачно вцепенение. Църковният двор се огласяше от нежната песен на черния кос, кацнал на една от клонките на стройната бреза. Горещи сълзи запариха в очите ѝ, остра болка прободеше гърдите ѝ и Рамона се обърна към майка си с угаснал поглед. Не бе чула почти нищо от думите на пастора. Всичко наоколо ѝ плуваше в гъста мъгла. Наведе се сковано, взе буца пръст и я хвърли във влажната дупка. Искаше ѝ се да креци и вие от болка.

Кийт си беше отишъл! Така беше решил сам! Не можеше да повярва! Каквото и да смятаха полицаите, той не бе от хората, способни сами да отнемат живота си. Просто не можеше да го проумее! От най-ранна възраст Рамона мразеше да не разбира. Брилянтният ѝ ум винаги анализираше и преценяваше трезво всяка ситуация. С годините умението ѝ да прави точни изводи се бе усъвършенствувало. Това ѝ бе помогнало да спечели преподавателското място по икономика в колежа в Съмърсвил.

Ала сега внезапно се бе озовала в непрогледна тъмнина...

От полицията ѝ бяха казали, че годеникът ѝ е умрял от раната, причинена от един-единствен изстрел в главата, и я бяха помолили да потвърди, че Кийт Тредстоун е притежавал пистолет от Втората световна война. Това не беше тайна. Пистолетът бе принадлежал на баща му. Ала защо Кийт го бе насочил към главата си? Защо не бе оставил нито ред?

Рамона неспокойно се размърда и изненадано се огледа. Установи, че се намира в черна лимузина, на път за вилата на Кийт. Не си спомняше кога е напуснала църковния двор, нито как се е озовала в колата. „Стегни се, момиче — тъжно си каза тя. — Трябва да издържиш!“

— Добре ли си, скъпа? — меко попита Барбара и младата жена сковано кимна. Не беше добре. И двете отлично го знаеха.

В следващия миг колата спря зад тъмносиния роувър, който се движеше пред тях, и шофьорът бързо им отвори вратата, опитвайки се да не гледа разкошните гърди на красивата блондинка, които се очертаваха под черното копринено сако, и изящните дълги крака под правата тясна пола.

Мартин Търнър, адвокатът на Кийт, наблюдаваше двете жени, докато излизаха от колата, и погледът му с възхищение се плъзна по красивата годеница на мъртвия му клиент. Дългата гъста сребристоруса коса грабваше погледа, а на фона на черния ѝ костюм изглеждаше още по-блестяща и разкошна. Той приближи и протегна ръка към Рамона. Ръкостискането ѝ бе изненадващо твърдо и адвокатът внезапно си припомни, че тази млада жена е преподавател в Оксфорд. Огромните сребристосини очи подсказваха студенина, но и някаква странна уязвимост. Не беше толкова спокойна, колкото се стараше да изглежда. Как ли Рамона Кинг ще понесе това, което ѝ предстоеше да узнае? Завещанието на Кийт бе съвсем обикновено, но... Мартин отвори градинската порта и едва не подскочи от страх, когато голямата черно-бяла котка се стрелна край него и високо измяука.

— Здравей, Бартоломю — каза Рамона и го погали. Котаракът завря муцунка в дланта ѝ и дългите му бели мустаци потрепнаха. — Съвсем забравих за теб. Извинявай, стари приятелю.

— Нима мисис Уибискомб не го е прибрала! — Мартин хвърли неприязнен поглед към животното. Само това оставаше — дългите косми на котарака да полепнат по новия му костюм.

Рамона взе Бартоломю на ръце, притисна буза към копринената му козина и влезе във вилата, която ѝ се стори странно променена. Тя учудено се огледа. Тогава осъзна, че много неща липсваха. Къде бе картината, която обикновено висеше над витата стълба?! А какво бе

станало с онази изящна статуетка от майсенски порцелан, която толкова харесваше?!

Настаниха се в кабинета на Кийт. Рамона държеше котарака в скута си и разсеяно го галеше. Годеникът ѝ толкова обичаше Бартоломю.

— С ваше разрешение ще прескоча формалностите и ще премина към същността — припряно започна адвокатът. — Кийт е завещал всичко на вас, Рамона — увери я той, започвайки с най-лесната част от задачата си.

Младата жена кимна. Не бе изненадана. Кийт нямаше близки роднини, с изключение на няколко братовчеди, с които изобщо не се бе познавал.

— Обаче... — Мартин Търнър нервно се изкашля. — Мис Кинг, запозната ли сте с покупките на акции, които Кийт е направил през последните четири месеца?

Сребристите очи на Рамона се втрениха в него. Сини мълнии, остри и изгарящи! Мартин усети как го пронизват и се задъха.

— Акции? Не. Кийт рядко обсъждаше фондовата борса. Аз самата съм икономист и двамата се стараехме да не говорим много за работа.

Разбира се, това бе нейно решение. Тя настояваше да разговарят за други неща. За семейството. За децата. За съвместното им бъдеще. Това бе един от неуспешните ѝ опити да внесе яснота в отношенията им.

— Добре. Чували ли сте за мореплавателната компания на Александър?

— Разбира се! Аз съм икономист. „Александър“ притежава кораби за морски пътешествия и в момента е най-голямата мореплавателна компания във Великобритания. Основана е от Майкъл Александър през петдесетте години. Ала след смъртта му акциите ѝ са разпродадени. Започва постепенно да запада, ала сега Деймън, синът на Майкъл, е поел управлението и изглежда, че „Александър“ изплува.

— В такъв случай, вероятно знаете, че Деймън Александър е бил само на осемнадесет години, когато е започнал работа в компанията, но преди няколко години е станал главен акционер и председател на управителния съвет. Формално „Александър“ е все още най-голямата британска компания за морски пътешествия, но след смъртта на

Майкъл Александър, въпреки че синът му успя да я изправи на крака, тя продължи да губи клиенти и пазари. Тъй като Деймън Александър е председател на управителния съвет и държи контролния пакет акции, въпреки несъгласието на останалите членове на съвета, той построи „Александрия“.

Адвокатът замълча. Не се съмняваше, че Рамона Кинг вече го е изпреварила с изводите. Това засягаше честолюбието му, но трябваше да продължи.

— Всъщност досега компанията на Александър не е излизала на луксозните морски пътешествия. Обаче корабът „Александрия“ действително е нещо изключително. Той е по-голям и много по-луксозен от „Кралица Елизабет II“. Невероятно предизвикателство за конкуренцията. Първото му плаване ще бъде през януари — това било най-подходящото време на годината за пътешествия до Карибите.

— И Кийт е притежавал акции в този кораб? — рязко го прекъсна Рамона.

— Да. И то много.

— Разбирам. „Александрия“ е нещо като експеримент, кораб за най-богатите. Плаващ Бъкингхамски дворец. Очаква се печалбите да дойдат от баснословно високите цени на билетите и цялостното обслужване, а не от броя на пътниците — и не е лошо, помисли си Рамона, ала в момента това изобщо не я вълнуваше. — И колко е вложил Кийт в тези акции? — попита тя, затаила дъх.

Мартин се изкашля.

— Всичко, което притежаваше, мис Кинг. Всичките си спестявания, дори тази вила, която продаде на един свой колега. Всичко. И тъй като вие сте негова наследница, в момента притежавате около пет процента от „Александрия“.

Рамона озадачено поклати глава.

— Не разбирам. Кийт никога не е залагал всичко на една карта. От икономическа гледна точка много по-изгодно е да влагаш пари в различни области, доколкото това е възможно, разбира се.

Защо не й бе казал нищо? Това не беше просто част от неговата работа. Той бе заложил съвместното им бъдеще! А какво ще стане, ако „Александрия“ се окаже пълен провал?

— Всички смятат, че Деймън Александър е финансов гений — продължи адвокатът. — Той притежава приблизително четиридесет

процента от акциите, а списъкът на останалите акционери прилича на справочника „Кой кой е“. Президенти на най-престижни банки, петролни шейхове, чуждестранни монарси, плейбои, тексаски петролни магнати... всеки, който е някакъв фактор в света на големия бизнес, е вложил пари в „Александрия“.

С всяка изминала минута Рамона все повече се объркваше.

— Почакайте! Дори Кийт да е продал всичко, което притежава, със сигурност то няма да е достатъчно, за да купи 5% от акциите в този гигантски проект, нали?

Мартин отново се изкашля. Надяваше се, че тя няма да се сети веднага. Но този ангел притежаваше ум като бръснар.

— Не, средствата му не са били достатъчни — неохотно призна адвокатът, — обаче акциите са при мен. Ето ги... Проверих много грижливо всички документи. Преди шест дни Кийт Тредстоун е притежавал 5% от „Александрия“. Сега те са ваша собственост, което автоматично ви осигурява и каюта на кораба за първото му плаване до Карибите, както и всички привилегии на акционер. Разбира се, ако желаете, още утре можете да продадете акциите и без съмнение ще реализирате огромна печалба.

Тя поклати глава. В момента не ѝ се искаше да мисли за тази последна авантюра на Кийт. Миналата нощ не бе спала. Не можа да спре да плаче. И сега се чувстваше безкрайно изтощена. Единственото ѝ желание бе да се свие на кълбо и да заспи. О, Кийт, в какво си се забъркал?

— Това е в общи линии всичко — рече Мартин, нетърпелив час по-скоро да се махне от това място и завинаги да си измие ръцете от Кийт Тредстоун и всичко, свързано с него.

Рамона кимна.

— Ще взема Бартоломю — каза тя и нежно погали сгушилия се в скута ѝ котарак. Сетне погледна към майка си. — Ако разбира се, нямаш нищо против...

— Разбира се, че нямам — нежно отвърна Барбара Кинг. Гласът ѝ бе дрезгав. Виждаше страданието и болката на дъщеря си и сърцето ѝ се късаше при мисълта, че не може с нищо да ѝ помогне.

Рамона мълчаливо се изправи, притисна котарака до гърдите си и последва майка си. И тя като Мартин не желаше да остава повече в тази къща.

Когато се прибраха на Удсток Роуд, Рамона пусна Бартоломю да разгледа новия си дом и последва майка си в уютната кухня в зелено и кремаво. Толкова беше успокояващо да я наблюдава как приготвя чая — завръщане към нормалното и обикновеното.

— Пийни и ми кажи какво мислиш — твърдо рече Барбара Кинг и постави чашата с димящ чай пред дъщеря си, седнала до кухненската маса. Сетне свали обувките си, усмихна се уморено и наля чаша чай и за себе си. Какъв ден!

— Не знам какво да мисля. Обаче имам чувството, че онези акции, които Кийт е купил, имат нещо общо със... самоубийството му.

— Самоубийството... Да! — нещо в гласа ѝ накара Рамона сепнато да вдигне глава. Погледите им се срещнаха.

— И ти имаш същото чувство, нали? Не мога да престана да мисля, че това самоубийство... Просто не ми се вярва, че Кийт би го направил.

Майка ѝ кимна.

— Винаги съм смятала, че Кийт е твърде... уравновесен... за да се поддаде толкова лесно на отчаянието — подбираше много внимателно думите си, но въпреки това Рамона я стрелна с разтревожен поглед. Какво знаеше майка ѝ?

Барбара, която винаги се бе чувствала особено близка с единственото си дете, лесно прочете безмълвния въпрос, въздъхна дълбоко и остави чашата си.

— Трябва да ти призная, скъпа, че Кийт малко ме безпокоеше. Вие двамата сте заедно от доста дълго време и все пак... — гласът ѝ постепенно заглъхна. Дали все пак не е по-добре някои неща между майка и дъщеря да си останат неизречени?

— И все пак? — настоя Рамона. Усещаше, че навлиза в опасни води, но внезапно изпита отчаяна нужда да се довери на някого.

— Приличахте по-скоро на брат и сестра, отколкото на любовници, скъпа — Барбара тревожно погледна дъщеря си. — Не искам да те нараня, но... никога не съм смятала, че Кийт е подходящ за теб.

Рамона дълго се взира в чашата си и когато заговори, гласът ѝ бе твърд и ясен.

— Мамо, Кийт и аз никога не сме били любовници — ето, каза го! Вече няма тайни! Бавно и неуверено повдигна глава, но майка ѝ хвана ръката ѝ и тъжно се усмихна. Очите ѝ бяха толкова мили и любящи, че Рамона усети как две горещи сълзи парнаха страните ѝ.

— И аз така подозирах — меко рече Барбара. — Някои мъже... някои мъже просто не се нуждаят от... този вид любов. Имам предвид секса. Ала не и ти. И тъкмо това ме плаши, Рамона. Под твоята срамежливост се крие истинска жена, с всички женски потребности и желаниа.

Дъщеря ѝ кимна и въздъхна дълбоко. Изтри сълзите от лицето си и подсмръкна.

— Знам. Понякога нашата връзка ми се струваше толкова куха и безсмислена, че се страхувах не по-малко от теб. Ала ти самата знаеш, че мъжете никога не са играли важна роля в моя живот. В училище учех толкова усилено за изпитите, че няхах време за приятел.

— И беше толкова стеснителна и плаха — добави майка ѝ и любящо ѝ се усмихна. — Изчервяваше се до корените на косите си, ако някое момче се загледа по теб. А много момчета го правеха, Рамона.

Младата жена кимна.

— След това исках да бъда най-добрата в Оксфорд, да стана доктор по философия и залягах още повече над учебниците.

— Винаги съм настоявала да излизаш повече — меко се засмя Барбара. — За разлика от другите майки, които все се караха на дъщерите си да си стоят вкъщи и да престанат с тези приеми, аз винаги се стараех да те накарам да излезеш и да отидеш на някоя забава.

Рамона се засмя.

— И тогава срещнах Кийт. Отначало не забелязвах... колко странно е общуването ни. Когато се разделяхме пред вратата и той ме целуваше леко за довиждане, аз си мислех колко е деликатен, как разбира нервността, срамежливостта и неувереността ми. Сетне кариерата ми отново измести всичко. Станах доктор по философия, взех научна степен по икономика и спечелих преподавателско място. Двамата с Кийт вече бяхме свикнали един с друг и сякаш се носехме по течението. Едва напоследък започнах да се замислям. Постигнах всичко в Оксфорд, но това вече не ми бе достатъчно. Виждах как годините бавно се изнизват, а аз все още нямам нито съпруг, нито семейство. Нито любов.

— Казвала ли си на Кийт как се чувстваш? — нежно, но много внимателно попита Барбара. Не искаше да наранява дъщеря си.

— Опитах се — въздъхна младата жена. — Обаче той винаги избягваше тази тема, докато накрая ми призна, че е импотентен.

Барбара Кинг тъжно поклати глава.

— А ти никога нямаше да го напуснеш...

Рамона кимна и стисна силно ръката на майка си.

— Да! Разбираш ме, нали? Как можех да го изоставя? Та ние бяхме заедно от години. Щеше да бъде толкова жестоко... Опитах се да му помогна. Уредих му консултация със специалист, ала сега се питам дали наистина е ходил. Всичко се струпа наведнъж и тогава...

Барбара уморено въздъхна.

— И тогава... това.

— Да. Самоубийството — кимна Рамона. Болката отново впи остриите си нокти в сърцето ѝ. — „Александрия“... Ако нещо се е объркало, то сигурно е заради този кораб.

А може би тя е виновна! Натискът, който напоследък оказваше върху годеника си, може да е бил последната капка, преляла горчивата чаша!

— Съгласна съм с теб — отвърна Барбара. — Какво смяташ да правиш?

Рамона прокара ръка през дългата си сребриста коса.

— Не знам. Ще продължа разследването сама. Ще се опитам да открия защо Кийт е купил онези акции. Откъде е взел парите. И тогава ще предприема нещо.

Майка ѝ кимна. Достатъчно добре познаваше дъщеря си и не се съмняваше, че тя ще направи всичко това, независимо какво ще ѝ струва. В крайна сметка Рамона трябваше да се научи да приема фактите, а не да се крие като щраус в пясъка. Трябваше да се научи да се изправя лице в лице с трудностите и да ги преодолява. Барбара бе успяла. Бе имала съпруг, който всъщност никога не ѝ бе истински съпруг; брак, който не бе никакъв брак. Предателство и страх. Но тя посрещна ударите на живота с вдигната глава и широко отворени очи. Бе успяла да възпита така и дъщеря си. А сега се питаше дали не е дошло времето да ѝ даде още един тежък, но жизнено необходим съвет.

— Знам, че ще постъпиш, както смяташ за правилно, скъпа. Винаги ще бъда до теб. Обаче, след като... след като оставиш Кийт завинаги зад гърба си, не е зле да заминеш за известно време, да се отърсиш от атмосферата в Оксфорд. Пътувай! Виж света! Намери си мъж... страстен мъж. Не можеш винаги да се криеш, скъпа. Никой не може.

— Да се крия? От какво се крия? — смаяно попита Рамона.

— От живота, скъпа моя — твърдо отвърна Барбара Кинг и без да трепне, срещна погледа на дъщеря си. — От живота, Рамона.

ГЛАВА 2

Мъжът, който се изправи пред тълпата от репортери, беше като Божи дар за фотографите. Вече час и половина величественият лайнер беше облян от светлините на светкавиците.

Операторите от Би Би Си, боричкащите се репортери от местните телевизионни станции и младите напористи журналисти от водещите таблоиди бяха препълнили залата за пресконференции.

Мъжът, който седна зад масата, осеяна с микрофони, огледа множеството и на устните му заигра лека усмивка. Камерите мигновено зажужаха и светкавиците на фотоапаратите защракаха. Ралф Орнскууд, високият рус швед, известен като дясната ръка на Деймън, извика през тълпата:

— Всичко е готово, сър!

Деймън погледна към морето от възбудени и жадни за сензации лица, очакващи с нетърпение отплаването на новия суперлайнер, и ослепително се усмихна. Повечето от присъстващите в залата нямаха никаква представа за огромната и тежка работа, която бе извършена, за да се построи „Александрия“. Деймън бе участвал в проекта от обсъждането на първоначалните чертежи до окончателния монтаж и изпробване и на най-дребните детайли от оборудването на кораба. Знаеше, че на този кораб е заложено цялото му бъдеще. Ако се провали, свършено е с компанията на Александър. „Александрия“ бе единствената му надежда.

— Дами и господа — започна той и шумът мигновено утихна. Най-опитните журналисти се спогледаха и си кимнаха. И преди бяха срещали хора, за които се казваше, че камерата ги „обича“, ала този Деймън Александър бе наистина нещо специално. Не само красив! От него се излъчваше неподражаема сила! Всички женски сърца в залата забиха по-ускорено.

— В началото на тази пресконференция бих искал да се извиня заради липсата на романтика. Знаем, че повечето от вас сега си представят един огромен кораб, който грациозно и величествено се

плъзга в открито море. За нещастие не това ви престои да видите. Просто доковете, в които се намира „Александрия“, ще отворят шлюзовете си и ще започнат бавно да се пълнят с вода. Това продължава около петнадесет часа и доколкото знам, не е нещо драматично. Ние обаче сме поканили една много красива лейди, която скоро ще бъде тук, за да разбие бутилката с шампанско в носа на кораба. Не се съмнявам, че всички сте осведомени за тази скромна церемония — настана всеобщо раздвижване. Разбира се, че всички бяха осведомени. Дама от най-висок кралски ранг, чиято красота се славеше по целия свят, бе дала съгласието си да освети най-големия британски кораб. — По-късно „Александрия“ ще бъде изтеглен от влекач към пристанището и лоцманът ще го изведе в открито море. Тогава корабът ще бъде готов за първото си пътешествие. Както можете да прочетете в брошурите, които ви раздадохме, дизеловият двигател е с двойни винтове, които са най-добрите в света. Екипажът на „Александрия“ наброява осемстотин души... да, а може и малко повече — добави Деймън, когато около него се разнесоха учудени възклицания. — От същата брошура можете да узнаете, че корабът побира 1600 пътници, което е доста по-малко от капацитета на съществуващите вече лайнери, но за „Александрия“ количеството не е най-важното. Главното за този кораб е качеството, а всеки пътник на борда ще получи обслужване от най-високо качество.

— Сигурен ли сте, че „Александрия“ ще бъде готов за първото си пътуване през идния януари? — обади се глас от дъното на залата.

Деймън кимна.

— Да!

Краткият и уверен отговор за миг смая присъстващите, но след малко въпросите заваляха:

— Защо избрахте Карибите за първото пътуване на кораба, мистър Александър?

— Защото януари е идеално време за зимна ваканция, а Карибите предлагат всичко, което човек би могъл да си пожелае.

— А не е ли причината, че по този маршрут пътуват много от корабите на други мореплавателни компании? И че така „Александрия“ решително ще се впусне в състезанието?

Деймън Александър се усмихна и отново блеснаха светкавици. Интересът на пресата не го изненадваше. На тридесет и три години,

той бе един от най-богатите британски магнати и със сигурност един от тези, които неизменно привличаха вниманието на медиите. Беше едновременно тайнствена и романтична фигура — висок около метър и деветдесет, със стройно и мускулесто тяло, с гъста, почти черна коса и големи стоманеносиви очи. А това, че бе и ерген, го правеше най-желания мъж на Острова. Снимките от тази пресконференция щяха да превземат първите страници на всички вестници в страната.

— „Александрия“ е необикновен кораб — гласът му бе тих, но не скриваше гордостта му. — Няма друг като него.

— А не ви ли е страх, че ще ви обвинят в прекален снобизъм? — обади се завистлив глас, принадлежащ на журналист, работещ в долнопробен жълт вестник. — В днешно време, когато все повече обикновени хора могат да си позволят да пътуват за удоволствие, наистина ли е необходимо да се строи кораб, който ще задоволява капризите само на супербогатите?

Тълпата в залата се раздвижи, подобна на хищник, подушил плячка.

— Какво значи „обикновени“ и „супербогати“? — гласът му режеше като стоманено острие. — Ако желаете да прекарате ваканцията си удобно и приятно, без да затруднявате семейния си бюджет, бих могъл да ви препоръчам пътуване с „Атина“, един от корабите на Александър, които извършват редовни плавания из Средиземно море. Както знаете или би трябвало да знаете, ако добре сте се подготвили за тази пресконференция, нашата компания притежава достатъчно на брой кораби, които осигуряват всички удобства на приемливи цени, по-ниски от тези, които предлагат нашите конкуренти — студените му очи бяха приковани в зачервеното лице на репортера. — „Александрия“ обаче е естествена необходимост. Живеем в деветдесетте години на двадесети век, дами и господа, и в света има повече милионери, отколкото когато и да било. С две думи — „Александрия“ е кораб на милионерите. И не очаквайте оправдания или извинение — гласът му предизвикателно се извиси. Деймън Александър вече не бе преследваното животно, а ловецът. Всички бяха изумени от лекотата, с която се извърши тази метаморфоза. Не бяха много тези, които си позволяваха да опонират на пресата и да спечелят. — Както виждате от предоставените ви материали — огледа журналистите, които запрелистваха брошурата, — всички каюти на

борда са първа класа. Всички са с прозорци. Има сто самостоятелни каюти, тъй като сме се погрижили за тези от нашите гости, които биха искали да пътуват в уединение. Освен това сме оборудвали десет каюти специално за инвалиди. С една дума, дами и господа — той метна кръвнишки поглед към репортера, който се бе свил нещастно на стола си, — лукс. Лукс — повтори той и думата изплющя като камшик. — „Александрия“ е плаващ дворец. Корабът е най-съвършеният британски мореплавателен съд и ще отнеме короната на първенството от „Кралица Елизабет II“! — гласът му се повиши с една октава и тълпата избухна в бурни аплодисменти. Ала когато Деймън се изправи, за да поведе множеството към доковете, където щеше да се състои церемонията по пускането на „Александрия“ на вода, той не мислеше за успеха си, а за лошите новини, които бе получил сутринта. Отнасяха се за акциите. И за онзи проклетник. Джо Кинг.

В една малка стая в болницата „Джон Редклиф“ в Оксфорд доктор Верити Фокс нервно се размърда на стола си и оправи единия ръкав на бялата си престилка. Току-що бе извършила рутинната вече за нея операция по поставянето на троен байпас и шансовете за възстановяването на пациента ѝ бяха изключително добри. Ала в този момент други мисли измъчваха съзнанието ѝ. Сърцето ѝ тревожно биеше. Три дни бе чакала резултатите от изследванията си, но ѝ се бяха сторили като три години. Сега най-сетне очакването бе свършило.

Доктор Гордън Драйер, неин дългогодишен приятел, влезе в стаята и седна зад бюрото. Имаше уморен вид и за един дълъг, сякаш безкрайно дълъг, момент двамата лекари мълчаливо се гледаха. Първа наруши тишината Верити.

— Това, за което се опасяваше, ли се оказа? — попита тя.

Гордън кимна.

— Да. Съжалявам, Верити. О, Господи — уморено промълви той. Гласът му трепереше от искрено отчаяние. — Колко ли пъти ми се е налагало да казвам тези думи?

Верити кимна и пое дълбоко дъх. Все още не можеше да повярва, въпреки че всички доказателства бяха налице. Всичко бе станало толкова бързо. Само преди три месеца тя бе забелязала, че все се чувства отпаднала и уморена, а вечерно време я измъчваше

главоболие, и отиде при Гордън, за да си направи изследвания. И двамата първо сметнаха, че е анемия. Докато не се появиха и други симптоми... Докато резултатите от кръвните проби... Повториха ги само, за да бъдат сигурни...

— Чувствам се толкова дяволски безпомощен — простена Гордън. — А се предполага, че съм най-добрият хематолог в тази болница...

Младата жена поклати глава.

— Недей, Гордън! — знаеше, че трябва да му каже някакви успокоителни думи, ала не можа. Навън бе слънчев и топъл септемврийски ден, със синьо небе и пеещи птици, с градини, пълни с цветя. А тя щеше да умре.

— И така — прекъсна възцарилото се мълчание Верити и с усилие преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ. Усети в устата си горчивия вкус на страха и отново преглътна. — Аз съм само хирург. Ти си специалистът в тази област. Кажи ми, Гордън! Ясно и просто! Какво трябва да очаквам?

Приятелят ѝ я погледна. Гъстата гарвановочерна коса обрамчваше преbledнялото ѝ сърцевидно лице. Не издържа погледа на черните като абаносово дърво очи и се втренчи в листа с резултатите, лежащ на бюрото пред него. Бързо и сухо започна да ѝ изрежда фактите. Левкемията е от много рядък вид. Смяната на кръвта ще ѝ помогне и ще ѝ позволи да работи още един или два месеца, ако се чувства добре, но без да оперира. Неизбежно, въпреки смяната на кръвта, скоро ще започне да се чувства все по-уморена и неспособна да извършва дори най-леката работа. Ще се нуждае от много повече сън, а след още няколко месеца ще изгуби двадесет процента от координационните си умения. И никаква болка.

Верити го изслуша и кимна. Като лекар, тя непрекъснато се сблъскваше с болката и знаеше, че би трябвало да бъде благодарна, че поне това ѝ бе спестено. Ала не беше. Беше ядосана. Беше... изплашена. Беше на тридесет години и кроеше планове след няколко години да се омъжи и да има деца, макар че в момента нямаше приятел. Вече нямаше да има нищо.

— Не знам какво да правя — рече накрая тя. — Не е ли глупаво? Аз, лекарят, да не знам какво да правя?

— Какво значение има професията? — нежно попита Гордън. — Ще ти е необходимо време, за да приемеш случилото се, както на всеки друг човек.

Младата жена кимна. Време? Колко? Усети как я обзема паника и бързо се изправи.

— Ще си отида вкъщи — рязко рече тя и тръгна към вратата, преди Гордън да успее да реагира.

Взе такси.

Голямата самостоятелна къща на „Файв Майл Драйв“. Черешовите дървета от двете ѝ страни, които потъваха напролет в нежни бели цветове. „Щеше да ги види поне още веднъж“ — помисли си тя, докато плащаше на шофьора.

Абсурд! Нима отсега нататък по този начин ще се вглежда във всичко наоколо само защото ще го вижда за последен път? Вероятно. Не знаеше. Прекоси забързано градинската пътека, хлопна силно вратата зад себе си и се облегна запъхтяна от вътрешната ѝ страна. Изведнъж избухна в смях. Сетне смехът ѝ секна така внезапно, както бе започнал, и горещите сълзи се затъркаляха по страните ѝ. Дълго, дълго стоя така, облегната на вратата, смеейки се и плачейки едновременно.

Рамона Кинг влезе в оживения кабинет на Реймънд Янг и се огледа. Не идваше често в Лондон и треската на фондовата борса винаги я удивляваше. Покрай Кийт и тя се познаваше с доста известни дилъри и финансови акули.

— Рамона! Радвам се да те видя. Наистина се радвам, че ми се обади. Аз също исках да си поговорим — забързано каза Рей с трескавия маниер, типичен за работещите на борсата. — Много съжалявам за Кийт — добави той и я настани в едно кресло.

— Благодаря ти, че веднага се съгласи да се срещнеш с мен — каза Рамона и нерешително замълча, тъй като Рей ѝ хвърли бърз и изпитателен поглед. Така ли ѝ се стори или наистина нещо скептично проблесна в очите му? — Бих искала да си поговорим за акциите, които Кийт е купил в мореплавателната компания на Александър. Знаеш ли за това?

Реймънд кимна, но лицето му остана непроницаемо.

— Да, знам. Всъщност мисля, че знам нещо повече за това — и отново този странен поглед.

— О? — гърлото ѝ внезапно пресъхна и Рамона пое дълбоко въздух. — Нещо не е наред, нали? — направо попита тя.

Рей кимна. Той също нямаше желание да говори със заобикалки.

— Да. Никак не е наред. Накратко, Рамона, мисля, че Кийт е присвоил пари от фирмата. По-точно — злоупотребил е с парите на един клиент — поколеба се, сякаш очакваше тя да каже нещо. Очите му не се отделяха от нейните. Отново някакво подозрение проблесна в тях.

Рамона примигна.

— И аз се страхувах, че има нещо подобно — с треперещ глас изрече тя. — Кийт ми е оставил акции, възлизащи на около 5% от пакета на новия кораб „Александрия“.

— Пет процента? — Реймънд пребледня. Жената срещу него бе изключително богата. — Толкова много?

— Разбира се, сега всичко се променя — продължи Рамона, опитвайки се да мисли делово. — Предполагам, че като наследница на Кийт, ще бъде дадена под съд за присвоените от него пари?

Реймънд не каза нищо, ала върху лицето му се изписа израз на пълно объркване.

— Единственият начин да върна парите е да продам акциите от „Александрия“. Кажете ми... — тя нервно се изкашля. — Точно каква сума Кийт е взел назаем от този клиент?

— 2 255 000.

Младата жена облиза пресъхналите си устни.

— Разбирам. А как се казва клиентът?

Рей се размърда неспокойно в креслото си.

— Наистина ли не знаеш?

Рамона озадачено го изглежда.

— А трябва ли да знам?

— Мислех си, че... — започна Реймънд, но млъкна и поклати глава. Смяташе, че и тя е замесена, но очевидно не беше. — Съжалявам, но не мога да ти разкрия името на нашия клиент. Той не желае да се вдига излишен шум и след като Кийт вече е мъртъв... — сви рамене.

— Но аз очаквам, че той ще ми се обади във връзка с акциите.
Да?

— Предполагам, че ще ти се обади. Всъщност знам.

— Всичко ми се струва много безсмислено — промърмори Рамона. Трябваше да се консултира с адвокат, за да бъде сигурна, че за нея няма да има никакви усложнения. Ала всичко бе толкова странно! Ако Кийт е присвоил парите... Ами ако не е?

— Трябва да знам, Рей — настоя младата жена. — Кой е клиентът?

Обаче Реймънд поклати глава.

— Съжалявам — съчувстваше ѝ, ала нямаше намерение да си слага главата в торбата. Никой не биваше да се забърква с Джо Кинг. Дори и собствената му дъщеря, ако имаше някакъв здрав разум.

— Вероятно Кийт е действал много дискретно — Рамона мислеше на глас. — Някой му е платил или го е убедил да купи онези акции от свое име. Но защо ще си прави целия този труд? Освен ако... Да не би това да е самият Деймън Александър? — внезапно попита тя, опитвайки се да разбере по изражението на лицето на Рей дали е на прав път, ала мъжът насреща ѝ я гледаше, без да мигне. — Някои от конкурентите му могат да се усъмнят, че има нещо гнило, ако увеличи процента на собствените си акции, и съответно да го подшушнат на пресата. А точно в този момент „Александрия“ най-малко се нуждае от лоша слава. Обаче ако Деймън Александър подозира, че някой се стреми да погълне компанията му и се опитва да изкупи, колкото се може повече акции, то тогава би могъл да предприеме тайно изкупуване от по-дребните вложители — докато говореше, тя се палеше все повече и повече и сега очите ѝ блестяха, а страните ѝ се бяха зачервили.

Рей продължаваше да я гледа втренчено, чувствайки се все понеловко. Тя наистина не знаеше нищо. Каква ли бе играта на Джо Кинг?

— И тогава... Кийт се самоубива — продължи Рамона, ала внезапно млъкна. Нещо не се връзваше. Защо Кийт ще се самоубива, след като нещата се подреждат толкова добре за него? Освен ако...

— Мисля, че в цялата тази история има нещо гнило — промърмори младата жена и дълбоко въздъхна. — Сигурна съм, че Кийт е купил тези акции заради някой друг. И защо този тайнствен

клиент още не е предявил правата си? — попита Рамона и гласът ѝ се извиси от отчаяние. Всичко това бе някаква лудост! Освен ако Александър просто не се опитваше да спечели време. Да изчака успеха на кораба си и успокояването на страстите. Все пак не можеше веднага да се появи на вратата ѝ и да си поиска нечестно придобитите акции, нали? Ами ако тя изнесе цялата история в жълтата преса! Вестникарите ще го разкъсат! Ако подозренията ѝ се окажат верни, то мистър Деймън Александър се бе забъркал в доста мръсна игра.

Едно нещо бе сигурно — Рей нямаше никакво намерение да ѝ даде яснота.

— Възнамерявам да стигна до дъното на тази история — твърдо заяви Рамона. Не се съмняваше, че отговорите на всички въпроси се криеха в „Александрия“.

Верити най-сетне се отлепи от вратата и препъвайки се, стигна до дивана и се отпусна уморено върху меките възглавници. Включи телевизора и неவிждащо се втренчи в синия екран. Имаше нужда да чува някакви гласове. Репортажът беше от Саутхемптън. Уелската принцеса разби бутилка шампанско в носа на най-красивия кораб, който някога бе виждала. Някакъв красив мъж се извисяваше до принцесата, а лицето му грееше от гордост и щастие. Верити внезапно скочи, мигновено познала приятеля си от детските години.

— Деймън! — меко изрече тя и на устните ѝ затрептя усмивка. Животът край нея си продължаваше, нехаещ за нейната мъка. Рано или късно трябваше да се примири и да реши какво ще прави през малкото време, което ѝ остава. Всичко на всичко — десетина месеци.

Деймън Александър! Спомняше си го като висок и кльошав тийнейджър, който обичаше да я носи на конче. Пред погледа ѝ изплува старата къща на семейство Александър, където толкова често се бе забавлявала, яздеше понита и се катереше по високите букови дървета.

Изведнъж си припомни и неговата майка — Джослин Александър.

Верити ужасено потръпна.

ГЛАВА 3

Малък корабен траулер се носеше по бушуващите вълни на Ла Манша. Тревожни очи сезираха през люковете, за да зърнат земя, когато внезапно от мъглата изплува прекрасно бяло видение.

Смаяните членове на екипажа мълчаливо наблюдаваха огромния блестящ лайнер, който се плъзгаше грациозно като лебед. Никой не бе виждал толкова великолепен и внушителен кораб.

— Движи се, сякаш морето е като огледало — с благоговение изрече капитанът на рибарския траулер. Даде знак и във въздуха прозвуча остро изсвирване, с което поздравяваше този крал на моретата. Не очакваше отговор, тъй като от свистенето на вятъра едва ли щяха да ги чуят.

На борда на „Александрия“ капитан Грегъри Парис Хардинг се взря през бинокъла в малкия траулер, видя пухтящата към небето пара и се усмихна.

— Пусни сирената — нареди той на боцмана Джим Голдсмит. След миг мощен звук разцепи въздуха и мъжете на траулера изръкопляскаха радостно.

Двата кораба се разминаха и всеки си пое по своя път, а Грег напусна капитанския мостик и се зае с ежедневната си обиколка из кораба.

В камбуза цареше оживление и капитанът се спря за миг, за да огледа работата на моряците. Орловият му поглед не изпускаше и най-малката подробност. Все пак всички тези хора бяха отговорни за един от най-важните аспекти на морското пътешествие — кухнята. Превъзходно качество и изключително разнообразна — всеки ден се предлагаше закуска, обяд, следобеден чай, вечеря и, разбира се, прочутият „нощен бюфет“.

Грег пое дълбоко въздух и пристъпи към главния готвач.

— Мосю де ла Тур, може ли да хвърля един поглед върху менюто? — беше наредил да се приготвя пълното меню, макар че на борда все още нямаше пътници. Екипажът се нуждаеше от практика.

Главният готвач, висок цял метър и петдесет и пет, се извърна рязко с пламтящи от гняв очи, готов за битка. Ала кой може да се мери с капитана на един кораб. Особено ако този капитан се нарича Грегъри Парис Хардинг.

На тридесет и седем, той бе най-младият капитан на толкова голям кораб и отлично знаеше, че назначаването му на този пост бе изумило членовете на управителния съвет. През последните четири години Грег бе капитан на „Атина“, а от петнадесет години работеше за Александър. По-старите и опитни капитани се възмутиха и заплашиха, че ще си подадат оставките. Ала Деймън им заяви, че всеки, който пожелае, може да напусне. Едва ли някой би се осмелил да обвини младия собственик, че фаворизира Грегъри Хардинг, тъй като двамата мъже трудно биха могли да се нарекат приятели. От време на време се срещаха, понякога вечеряха заедно и обсъждаха някои служебни въпроси, но това бе всичко. Деймън му бе поверил „Александрия“ — най-големия залог за успеха на компанията си — просто защото му вярваше. Харесваше му директния подход на капитана, както и хладния му разум. Деймън безпогрешно разпознаваше мъжете, родени да командват.

Капитан Грегъри Хардинг бе син на пощенски чиновник и винаги бе мечтал да стане моряк. Отначало родителите му били смаяни от заявлението на петгодишния си син, че един ден ще стане капитан на голям кораб. Грег не бе завършил елитни училища и нямаше приятелски връзки във висшите кръгове, нито пък притежаваше изисканите обноски, задължителни за капитана на кораб като „Александрия“. Това и бяха част от възраженията на съперниците му.

Грег не се заблуждаваше. Той знаеше, че по-старите капитани гледат на него като на заплаха и го смятат за парвеню. Затова и работата му трябваше да бъде изрядна. Беше твърдо решил, че няма да даде и най-малкия повод за недоволство нито на Деймън, нито на пасажерите. Бе настоял Джим да бъде назначен за боцман на „Александрия“. Много внимателно бе подбрал и останалите членове на екипажа си. Не можеше да си позволи да се изложи. Твърде дълго и упорито бе работил, докато се издигне до този пост. Бе жертвал толкова много заради любовта си към морето, беше се отказал дори от

съпруга и семейство. Моряшките бракове се разпадаха пред очите му. Ето и Джим...

Висок метър и осемдесет и осем, с коса като узряла пшеница и кехлибарени очи, с нежеланието си да се ожени той бе оскърбил много жени. И макар че, докато беше в морето той живееше като светец (смяташе се за непростим грях, ако някой от висшите членове на екипажа си позволят романтична връзка с някоя от пътничките), когато бе на сушата никога не оставаше без жена.

Сега обаче жените бяха последното нещо, за което си мислеше.

— Следва машинното отделение — обърна се той към Джим и натисна копчето на асансьора, който щеше да ги отведе на долната палуба.

Главният механик бе единственият на борда, който можеше да разговаря с капитана като с равен. Затова и Грег бе поканил за този пост Джок Макменън — жилавия шотландец, който толкова обичаше машините. Грег бе забелязал как спокойствието и компетентността му винаги вдъхваха кураж у по-младите членове на екипажа, особено пък по време на буря.

Джок веднага забеляза капитана.

— Май си имаме мъничка буря, а?

— Съвсем мъничка — кимна Грег. — Дай да проверим дали всичко е наред и да се опитаме да разберем с каква максимална скорост може да плава нашето момиче?

Джок мигновено разбра какво искаше да каже капитанът.

— Обзалагам се, че баш шефът е хвърлил око на Синята лента?

Грег се усмихна. Шефът му със сигурност искаше да притежава почетната награда за най-бърз лайнер. Това бе тайна, ала Деймън наистина бе решил да спечели престижния трофей още с първото пътешествие на „Александрия“.

— Хайде да се обзаложим до колко може да вдигне нашето чудо! Ако не те е страх, че ще загубиш, разбира се — пошегува се Грег.

— Я да видим — подсмихна се Джок. — А сега, дами и господа — обърна се той към уредите на командното табло, — покажете на какво сте способни!

Точно по това време в кабинета си в Саутхемптън Деймън Александър се взираше в малкия лист пред себе си. Ралф Орнскууд, седнал от другата страна на бюрото, неловко се размърда. Писмото,

което шефът му четеше, бе молба за резервация на луксозен апартамент на борда на „Александрия“. При нормални обстоятелства една толкова обикновена молба не би достигнала до Деймън, обаче тази молба бе различна.

— Провери ли това? — попита Деймън и отново погледна подписа в края на краткото писмо. Доктор Р. М. Кинг. Името изгаряше погледа му. Съвпадение? Вероятно.

— Да. Претенциите ѝ са основателни. Тя притежава 5% от акциите на „Александрия“ — потвърди умърлушено Ралф. — Преподавала икономика — добави шведът, отлагайки съобщаването на останалите подробности.

— Как, по дяволите, може да притежава 5% от „Александрия“? — изръмжа Деймън. Много внимателно бе следил продажбата на акциите. Всеки бъдещ акционер се проверяваше старателно, за да не се допусне някой да закупи твърде голям брой акции. Особено...

Ралф Орнсууд се намръщи.

— Все още не знаем подробностите. Известно ни е само, че е наследила акциите от мъртвия си годеник.

Деймън се втренчи в мъжа, който бе дясната му ръка в компанията.

— А този годеник... За кого е работил той?

— Не знаем. Вложил е всичките си пари, които вероятно са не повече от половин милион. Навярно е злоупотребил с чужди капитали — добави Ралф, — защото миналия месец се е застрелял.

Деймън поклати глава.

— Млад?

— На двадесет и осем години.

Деймън трепна и отново се втренчи в писмото. Никакви любезни изрази от рода на „колко бих се радвала да бъда на борда на този великолепен кораб по време на първото му морско пътешествие“, нито комплименти за създателите му.

— Не ми харесва тази работа — промърмори Деймън. — Възможно ли е този Тредстоун да е взел останалата сума от тази доктор Кинг?

Ралф поклати глава. Лицето му изрази тревога.

— Не. Не и лично от нея. Тя живее с майка си в много хубава къща и заплатата ѝ на преподавател в Оксфорд не би могла да се

нарече мизерна, но...

— Акциите от „Александрия“ не са по джоба ѝ?

— Да — Ралф се втренчи в ръцете си и нервно завъртя палци.

Деймън го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че нещо не е наред.

— Ралф? — гласът му бе тих, ала в тона му се долавяха заплашителни нотки. — Какво премълчаваш?

Ралф Орнсгууд срещна немигация поглед на шефа си и пое дълбоко въздух.

— Тази доктор Кинг... — започна и спря.

Очите на Деймън се разшириха за миг и след това се присвиха. Сякаш усети как някаква невидима заплаха бавно надвисна над него.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че тази... доктор Кинг е...

Помощникът му кимна.

— Да. Страхувам се, че тя му е дъщеря.

Деймън бавно се облегна назад, пребледнял. Мислеше, че е взел всички мерки, за да се предпази от Кинг. Погледна отново писмото и след дълга и мъчителна пауза мрачно нареди:

— Изпрати ѝ резервация.

Ралф смаяно се втренчи в него.

— Смяташ ли, че е разумно?

— Предпочитам да държа под око всеки близък на Кинг. „Дръж приятелите си близко, но враговете още по-близо.“

Ралф кимна. Сетне примирено въздъхна. Цялата тая работа никак не му харесваше.

Деймън Александър също не беше доволен, ала нямаше друг избор. Поне засега.

От прозореца на лондонския си кабинет Джо Кинг погледна небето и толкова силно стисна слушалката, че чак ръката го заболя. Обикновено се гордееше с богатството си и се опиваше от силата си, днес обаче мисълта за огромната му и могъща империя не го изпълваше със задоволство.

Днес не се чувстваше щастлив човек.

— Сигурен ли си, че няма никаква грешка? — процеди той през зъби и очите му застрашително се присвиха, докато изслушваше обясненията, идващи от другата страна на линията, че Кийт Тредстоун е направил ново завещание, нарушавайки договора им. Тайно бил купил допълнително акции и колкото и да е невероятно, излизаше, че го е изиграл.

Джо Кинг изръмжа и гневно тръшна слушалката. Присви очи, отрязва крайчето на пурата, запали я и бавно започна да се люлее напред-назад, нещо, което правеше винаги, когато му се налагаше сериозно да обмисли някоя ситуация. Проклетникът Тредстоун! Защо бе въвлякъл и собствената му дъщеря във всичко това? А какво ли знаеше Александър? И дали, макар и да му се струваше доста невероятно, Рамона и Деймън не действаха в комбина? Рамона можеше сериозно да пострада, ако е забъркана в цялата тази история. Джо Кинг гневно захапа скъпата си пура и присви още повече очи. Всичко вървеше толкова добре... А сега съвършеният му план можеше да отиде по дяволите! На всичко отгоре на сцената се появява и нов играч — собствената му дъщеря! Която при това никога не бе виждал!

На десети декември Верити Фокс приключи работата си в болницата и седмица по-късно вече се намираше в къщата на майка си в Белгревия. Лейди Унифред Фокс бе много богата, тихо скърбяща от десет години вдовица, което не ѝ пречеше да си остане в центъра на живота на висшето лондонско общество. Верити не каза на майка си за болестта и нямаше никакво намерение да ѝ казва, докато краят не наближи.

Двете прекараха сутринта, пазарувайки в „Хародс“ огромно количество дрехи. В момента Уни наблюдаваше дъщеря си, която слизаше по стълбите, облечена в кремава копринена пола. Лейди Фокс затаи дъх.

— Скъпа, изглеждаш великолепно! Сигурно никак няма да ти е трудно да си намериш съпруг.

Верити се засмя.

— Мамо, какво те кара да мислиш, че именно заради това реших да замина на пътешествие с новия кораб на Деймън?

— Ами, скъпа... защо не? — невинно попита Уини и прегърна дъщеря си през кръста. — Май трябваше да поканя на вечеря сина на Силия Фортескю. Но както и да е, нека се поглезим и пийнем по чаша шампанско.

Двете се запътиха към библиотеката. Верити влезе след майка си и огледа стаята, пълна с толкова спомени за баща ѝ. Той обичаше с часове да седи тук, заобиколен от книгите си и пушейки любимата си лула. Внезапно младата жена замръзна. Погледът ѝ бе попаднал върху списанието, поставено на малката масичка за кафе. На корицата имаше снимка на мъж. Да, това беше той!

Случи се преди две години. Верити тъкмо си почиваше, след като бе оперирала няколко часа пострадалите от верижна автомобилна катастрофа, когато докараха пациент с възпален апендикс. Щом погледна мъжа върху операционната маса, сърцето ѝ замря. Никога преди не го бе виждала, но нещо ѝ нашепна, че това е той! Тъкмо този мъж! Не можеше да откъсне поглед от лицето му, сякаш целият ѝ живот зависеше от този човек. Надигналите се в гърдите ѝ чувства я изплашиха и тя побърза да се заеме с лекарските си задължения. Беше толкова обърквана, че веднага след операцията предаде случая на един от колегите си и дори не попита за името на пациента. Опита се да се съвземе, ала чувствата ѝ бяха толкова силни и толкова... разтърсващи. Не знаеше какво да прави. А и целият ѝ разум крещеше, че не е възможно просто да погледне един мъж и да го обикне. Любовта бе... приятелство, доверие, преданост. Тя не можеше да се зароди само от един-единствен поглед. Просто трябваше да го забрави, да забрави, че въобще се е случвало подобно нещо. Ала сега отново се вираше в лицето, което бе смятала, че никога повече няма да види и чувствата отново лумнаха и заплашваха да я задушат. С трепереци ръце взе списанието и с копнеж се втренчи в снимката. Сърцето ѝ учестено биеше.

— Купих го, когато ми каза, че възнамеряваш да заминеш на това пътуване — обясни майка ѝ. — „Александрия“ е невероятен кораб, нали? Толкова се радвам за Деймън! Джослин ми каза, че просто няма търпение да отплава.

Верити почти не чуваше обясненията на майка си, а продължаваше да се вира в снимката на капитана. Последния път, когато го бе видяла, режеше с острия скалпел възпалената му плът,

опитвайки се да не поглежда към вълнуващото пребледняло лице. А дори не знаеше името му... Погледът ѝ търсецо се плъзна по надписа под снимката. Капитан Грегъри Парис Хардинг. Мъжът, когото тя обичаше! Щеше да го види отново! Може би дори ще има възможност да говори с него! Мисълта я изпълни с приятна топлина.

В този миг думите на майка ѝ достигнаха до съзнанието ѝ и сърцето ѝ трепна. Джослин! Тя също ще бъде на кораба! Ужас! Верити потръпна при спомена за онази мрачна нощ, сякаш внезапно огромен зловец прилеп я бе докоснал с крилото си. Младата жена тръсна глава, опитвайки се да прогони злокобния призрак. Джослин. Кръв. Писък... Убийство...

Не! Не можеше да замине! Не и след като Джослин ще бъде на борда! Снимката? А капитан Грег Хардинг? И тези прекрасни очи, които никога досега не бе виждала? Кой би се досетил, че са толкова красиви, златисто кехлибарени, топли и усмихнати? Гърлото ѝ пресъхна. Нямахте от какво да се страхува. Този път нямахте да позволи любовта да я изплаши. Отново погледна кехлибарените очи и усети как се изпълни с жажда за живот. Грег! Нищо друго нямахте значение! Тя трябваше да го види отново! Дори да се наложи да се срещне с Джослин... Ще се справи!

ГЛАВА 4

Флорида. Отплаване

Джослин Александър седеше пред тоалетната масичка и нанасяше с четчица руж по страните си. Взя се в отражението си. Отсреща я гледаше разтревоженото лице на шестдесетгодишна жена. Само преди седмица Моли Грейнджър, член на нейния бридж клуб, много тактично ѝ бе дала името и адреса на един от най-известните пластични хирурзи. Какво нахалство! Джослин се завъртя пред огледалото и внимателно огледа костюма си от Шанел, за да се увери, че не е твърде „младежки“ за нея. Костюмът от гълъбовосив плат, обточен с тъмносин ширит, ѝ стоеше безупречно. Джослин си сложи обиците със сапфири и диаманти, пръсна си зад ушите „Диоресенс“ на Кристиан Диор и се огледа за последен път. Всеки момент корабът щеше да потегли.

Жената изправи рамене, взе сивата вечерна чантичка и излезе от апартамента си. Почти не обръщаше внимание на луксозната обстановка. Не бе предприела това пътуване, за да се забавлява, а да свърши една отдавна отлагана работа. Много опасна работа...

Джеф Дойл отпи от чашата с Мутон-Ротшилд и доволно кимна. Шампанското бе отлично изстудено и искрящите мехурчета приятно погъделичкаха гърлото му. Огледа великолепната обстановка на Големия салон, не пропускайки нито един детайл. Всичко беше изрядно, а това бе едно от основните изисквания в работата на Джеф Дойл.

Големият салон бе сърцето на кораба. Намираше се на горната палуба. Подът на дансинга бе покрит с италиански мрамор, имаше специален подиум за оркестъра, а от тавана висяха огромни полилеи от нечупливо стъкло, които чрез плъзгащи се пана се прибираха в скрити ниши. Капитанът на кораба бе настоял за тази конструкция от съображения за сигурност. По стените висяха картини, а Джеф

можеше да разпознае един оригинален морски пейзаж на Търнър, въпреки че произхождаше от така наречените „нисши“ класи. „Жалко, че такава красота може да бъде разрушена — цинично си помисли той, — ако шефът реши да премине към план Б. Какво да се прави, такъв е животът“ — каза си Джеф, взе си още една чаша шампанско и се замисли за своя „шеф“.

Джо Кинг! Именно той пръв бе открил големия му талант. Джо Кинг, който бе посрещнал пред вратите на затвора тридесет и две годишния мъж с психични отклонения и му бе предложил доста необичайна длъжност в огромната си империя! Джеф се ухили. И ето сега бе тук, сред най-красивите и богатите. Кестенявата му коса бе прилично подстригана, а елегантният му костюм, творение на известен лондонски крояч, му стоеше безупречно. Как ли ще реагират пътниците, ако узнаят в каква компания се намират? Устните му се изкривиха в иронична усмивка. В същия миг забеляза Деймън Александър, който разговаряше с един пасажер на няколко метра от него.

— За „Александрия“! — тихо си промърмори Джеф. — Скоро този разкошен кораб ще бъде наш. Или ничий.

Верити Фокс стоеше в средата на самостоятелната си каюта и смаяно оглеждаше обстановката. Стените бяха облицовани със светлосиньо кадифе, а дебелият килим бе в опушено сиво. Дълги копринени завеси се спускаха пред сравнително големия прозорец, а леглото, въпреки че се водеше единично, бе комфортно и широко. Имаше още: канапе, две кресла, елегантно бюро, вградено барче, снабдено с всевъзможни напитки, телевизор, видео и мощна стереоуредба.

Верити пристъпи към солидната врата от английски дъб и леко прокара ръка по съвършено полираната повърхност. Всички дървени плоскости на борда на „Александрия“ бяха обработени със специален лак, който ги правеше устойчиви на огън. Корабът бе обявен за номер 1, беше снабден с всички предохранителни мерки. „Хубаво е да си уверен в безопасността си“ — усмихна се младата жена.

Завъртя дръжката, бутна вратата и застина изумена на прага. Очакваше да види душ и мивка, но не и вградена вана, облицована с

мрамор и пълно оборудване за тоалетна, включително и биде. Подът бе покрит с дебел килим, в който краката потъваха до глезените. Стените бяха облицовани с рисувани керамични плочки, изобразяващи великолепието на тропически залез. Верити невярващо поклати глава. „Прекалено разкошно е, стари приятелю! Ала ти винаги си искал да бъдеш най-добрият“ — усмихна се младата жена.

Внезапно прозвуча мощно изсвирване. За пръв път от три месеца Верити радостно възкликна и се втурна към вратата. Асансьорът я изкачи на четвъртата палуба.

Махащите за сбогом пътници се бяха надвесили над парапетите. Верити се присъедини към тях и безгрижно замаха с ръка към изпращачите на брега. Елегантният бял кораб бавно се отдалечаваше от пристанището, насочил нос към открито море.

Верити отпусна ръка върху перилото. Погледът ѝ се насочи към предната палуба. Разбира се, той беше там. Къде другаде би могъл да бъде капитанът на един кораб, който току-що се отправяше на първото си пътешествие по море? Младата жена се усмихна, представяйки си как той дава заповеди, а зоркият му поглед не изпуска и най-малката подробност. Въздъхна и поклати глава. Бе решила да не разговаря с него. Вероятно щяха да я поканят на капитанската маса, но тя щеше да откаже. Не бе дошла на този кораб, за да се опита да навакса това, което вероятно бе пропуснала завинаги. Бе твърде късно...

Малко или много вече се примиряваше. Прекара Коледа с майка си, а сега щеше да попътува заедно с мъжа, когото обичаше и който никога нямаше да узнае за нея. Беше щастлива само да е близо край него. Да се излежава с часове на някой шезлонг и да се наслаждава на слънчевите лъчи. Нейното сладко-горчиво сбогуване с живота! Извърна се решително, отново се взря в изчезващия в далечината кей и още веднъж махна за довиждане.

Не забеляза, че Джослин Александър се бе изправила на горната палуба, точно над нея, и я гледаше ужасено.

Само един пътник не излезе на палубата, за да се сбогува с бреговете на Маями. Рамона Кинг се бе излежала в дълбоко кожено кресло в просторната дневна на разкошния си апартамент. Освен дневната, имаше и кабинет, чиито стени бяха облицовани с полирано

тиково дърво, килимът бе ориенталски, бюрото — „Чипъндейл“, а бюфетът — „Шератон“. Балдахиненото легло в спалнята бе в стил „красица Ана“. На отсрещната страна висеше картина от Гейнсбъроу и това щеше да бъде първото нещо, което ще вижда щом се събуди. Завесите бяха от шоколадовокафяво кадифе. Рамона все още не бе събрала сили да надникне в банята, тъй като целият този разкош ѝ напомняше смъртта на Кийт. Още не бе сигурна как този суперлюксов кораб е свързан със „самоубийството“ на годеника ѝ, но щеше да разбере. О, да, непременно щеше да стигне до дъното на тази история. Трите месеца ѝ бяха помогнали да се възстанови от шока след смъртта на Кийт и сега гневът бе преобладаващото чувство, което изпитваше. Както и твърдото решение да постигне справедливост.

Усети, че огромният кораб се раздвижва, и излезе на балкона. „Александрия“ се насочваше към открито море. Ала къде бяха шумът и вибрациите, които очакваше? Корабът се носеше плавно и леко по морските вълни. Рамона поклати глава. „Александрия“ действително е истинско чудо! Обаче ако собственикът на това чудо е отговорен за случилото се с Кийт...

Ръцете ѝ несъзнателно се впиха в елегантния железен парапет, та кокалчетата им чак побеляха. Младата жена дълго се вира в отдалечаващия се американски бряг, а сетне извърна лице към слънцето. Морските пръски охлаждаха пламналата ѝ кожа. И в този миг Рамона си обеща — преди корабът отново да се завърне във Флорида, тя ще знае всичко! А ако Деймън Александър е виновен за смъртта на Кийт, ще съжалява, че изобщо се е раждал.

Първата вечер в открито море бе неофициална. Въпреки това гостите, които изпълваха шестте ресторанта на „Александрия“, изглеждаха като слезли от кориците на най-модните списания — всички бяха в елегантни вечерни облекла, а жените носеха дискретни бижута.

Тази вечер капитанската маса се намиреше в ресторанта „Сейнт Джордж“, а на следващата — домакин щеше да бъде „Таитянско злато“. Всяка вечер гостите на капитанската маса щяха да се сменят, така че в края на пътуването всеки пасажер поне един път да е имал честта.

Грег Хардинг седеше на бара и пиеше тоник. В този миг предпочиташе да се намира на капитанския мостик, ала знаеше, че е задължен и да забавлява пътниците, независимо дали това му харесваше или не. Сега му предстоеше да бъде домакин на капитанската маса, да танцува с дамите и да бъде очарователен събеседник. В никакъв случай не можеше да си позволи да се оттегли преди полунощ.

Грег погледна часовника си. Едва осем! Първата вахта бе свършила. Дано лейтенантът, който дежуреше тази вечер, стриктно да изпълнява задълженията си! Имаше му пълно доверие. Освен това корабът бе снабден с два радарни екрана, магнитен компас, радиотърсач, автоматичен индикатор на курса и ултразвуков локатор за проверка на дълбочината, за да се поддържа курса и да се избягват подводните скали, плитчините и коварните рифове. И въпреки всичко му се искаше да бъде на мостика...

Грег пристъпи към масата си, наведе се и галантно целуна ръката на една мултимиллионерша от Америка и се ръкува с бившия министър-председател на Англия. Не забеляза жената, която тихо заема мястото от дясната му страна, ала усети нечий поглед. Озърна се. Естествено бе да е в центъра на вниманието, както вероятно и Деймън Александър, който бе домакин в ресторант „Аврора“. И все пак...

Грег усети странни тръпки да пробягват по гърба му и приятно вълнение, примесено с любопитство. Отново се огледа, за да види кой го замайва така, ала индийската принцеса, която му представиха в този миг, отвлеche отново вниманието му. Ресторантът бе дискретно осветен и изобилстваше от здрачни кътчета, където младоженците и влюбените можеха да се скрият от любопитните погледи. Това още повече му пречеше да открие смуцаващия поглед. Грег с усилие насочи вниманието си към диамантения магнат от Амстердам, който тъкмо възхваляваше изисканата обстановка.

— По настояване на дизайнера на кораба, и шестте ни ресторанта са издържани в дискретни пастелни тонове, мистър ван дер Фолкен.

— Но защо са толкова много, капитане? — кокетно попита съпругата му, докато сините ѝ очи с одобрение оглеждаха широките рамене на Грег Хардинг. Винаги се бе възхищавала на мъжете в униформа, особено когато я изпълваха толкова добре.

— Най-вече за разнообразие, мадам, но и за да се избегне досадното хранене на смени. Така всички пътници ще могат да се хранят, когато пожелаят, и няма опасност някои да прегладнеят, докато чакат реда си — с усмивка обясни Грег, а покритата с диаманти съпруга на милионера избухна в смях. Ръката ѝ с дълги яркочервени нокти нехайно се отпусна върху неговата.

— Капитане, да не би да намекувате, че ние пътниците сме ужасни лакомници?

Грег изтръпна. О, по дяволите! Трябва да бъде по-внимателен!

— Съжалявам за грубостта! Не ми остава нищо друго, освен да се оставя на вашата милост и да ви помоля да не споделяте с никого това, което току-що ви казах.

Жената отново се засмя.

— Не се безпокойте. Двамата със съпруга ми няма да издадем вашата тайна — дрезгаво изрече тя и игриво го потупа по ръката, докато пръстите ѝ леко се плъзнаха по китката му.

Верити Фокс видя жеста на красивата блондинка и чу сребристия ѝ смях. Прехапа устни и протегна ръка, за да вземе листа с менюто. Нямахше да бъде толкова лесно...

В ресторант „Гаитянско злато“ оркестърът свиреше мелодии от Гершуин. Келнерите, в безупречни черни сака и белоснежни ризи, с лекота сновяха около масите. Джеф Дойл беше нащрек. Къде е тя? От списъка, окачен на вратата на ресторанта, бе разбрал, че трябва да вечеря тук, и то на масата на Деймън Александър.

Деймън се питаше къде е доктор Кинг. Ралф Орнсууд, който седеше от лявата му страна, му хвърли въпросителен поглед, но шефът само леко сви рамене. Всъщност нямаше никакво желание да се среща с доктор Р. М. Кинг, преподавател по икономика в Оксфорд, но рано или късно щеше да му се наложи. Двамата с тази доктор Кинг трябваше сериозно да си поговорят. Тази дама дълбоко се заблуждаваше, ако си мислеше, че чрез някакви си машинации ще сложи ръка върху неговия кораб.

Къде ли се бе дянала?

Рамона Кинг беше в апартамента си и се наслаждаваше на чудесната вечеря. След като разбра, че ще трябва да седне на масата на Деймън Александър, помоли да ѝ донесат вечерята в стаята. Нужно ѝ бе време, за да се запознае по-подробно с всички документи, които бе събрала. Трябваше да се порови из историята на тази компания, която започваше с Майкъл Александър и нейния собствен баща... Бе събрала доста информация и най-неочаквано попадна на една стара семейна вражда.

Майкъл Александър и Джо Кинг се бяха оказали непримирими съперници и врагове, въпреки че Рамона не бе успяла да открие къде се корени взаимната им омраза. И двамата бяха започнали бизнес за морски превоз, ала Майкъл Александър бе успял, докато Джо Кинг се бе провалил. Фактът, че по-късно баща ѝ бе пожънал успехи във вестникарския бизнес, последван от успех в строителното предприемачество и международната търговия, и бе изградил огромна империя, натрупвайки невероятно състояние, изглежда нямаше никакво значение.

Ала какво общо би могла да има тази стара вражда между Александър и Кинг със смъртта на Кийт? Струваше ѝ се абсурдно, още повече че Майкъл Александър бе мъртъв от години, убит от някакъв крадец, нахлул в дома му. И все пак...

Младата жена вдигна поглед от папката и дълбоко въздъхна. В личните документи на Кийт не бе открила никакви улики, които да ѝ подсказват верните отговори.

Може би се криеха в миналото или бяха свързани с Деймън Александър. Какво точно той имаше против семейство Кинг? Или против Кийт?

Не знаеше, но бе твърдо решена да открие. Започва от утре, когато ще бъде много по-добре подготвена!

ГЛАВА 5

Втората вечер на „Александрия“ бе отбелязана с тържествена вечеря в Големия салон. Дори Рамона бе поразена от великолепието на обстановката. Всички гости бяха във вечерни облекла, а жените блестяха с диаманти, изумруди, рубини, сапфири и перли.

Когато Рамона влезе в ярко осветената бална зала, празненството вече бе в разгара си. Оркестърът свиреше „Синята китара“ и дансингът гъмжеше. Просторната тераса, опасваща двете стени на Големия салон, разкриваше прекрасна гледка към океана, проблясващ на лунната светлина. Масите, покрити със снежнобели ленени покривки, тежаха от разнообразни ястия и деликатеси.

Рамона се насочи към дъното на терасата, без да забележи, че я наблюдават.

Деймън Александър се бе облегнал небрежно на една от колоните с чаша превъзходно бургундско в ръка. Беше десет и половина вечерта, всичко вървеше идеално и той започваше да се отпуска. Корабът се движеше по график и засега нямаше никакви оплаквания — рядко явление за първо пътуване.

Тъкмо се чудеше дали след час няма да може да се измъкне незабелязано, когато я видя. Тя стоеше настрани и отсъстващо въртеше в ръка чаша с шампанско. За миг се вцепени, сякаш някой го бе зашеметил със силен удар по главата, а устата му пресъхна. Младият мъж с усилие преглътна. Тя бе най-красивата жена, която някога бе виждал. Размазаните снимки на дъщерята на Джо Кинг, които Ралф му бе показал, не показваха действителната ѝ красота.

Отпи голяма глътка от искрящото вино и се насочи към нея, проправяйки си път сред развеселените гости. Имаше за какво да си поговори с доктор Р. М. Кинг. Ала колкото повече се приближаваше към нея, толкова по-неуверен ставаше. Първоначално реши, че вероятно само отдалече му се е сторила толкова красива, ала сега разбра, че е сгрешил. Неотразима! В семпла, прилепнала по тялото рокля от ефирна синьо-зелена коприна, която се придържеше с две

тънички презрамки и разкриваше белите ѝ изящни рамене. Около шията си носеше сребърна верижка и тя бе единственото ѝ бижу. Ала косата ѝ! Дъхът му спря! Великолепна блестяща маса от сребристо златисти коси се спускаше на меки вълни почти до кръста ѝ! Тя бе извърната настрани и лицето ѝ не се виждаше от този прекрасен златист водопад.

Деймън все още държеше в ръка чашата с вино. Ръката му леко потрепери. Сърцето му ускорено заби, изпълнено с вълнение на възторжен и лекомислен тийнейджър.

Рамона почувства как косъмчетата на врата ѝ настръхват и рязко се извърна. Копринената маса от меки къдрици се люшна и няколко непокорни кичура паднаха върху страните ѝ.

Веднага го позна и очите ѝ се разшириха.

Деймън Александър не каза нищо. Бе сигурен, че се готвеше да каже: „Какво, по дяволите, правиш на моя кораб?“, ала очите ѝ изгориха думите още преди да са изречени, превръщайки ги в сива пепел. Те бяха като роклята ѝ — невероятно светли, синьо-зелени, почти сребристи.

Рамона погледна силното му, красиво и самоуверено лице и внезапно изпита страх. Сега, когато най-сетне се намираще лице в лице с врага си, ѝ се искаше да избяга. Погледна стоманеносивите очи на Деймън и се почувства напълно разсъблечена.

Деймън хареса лицето ѝ — високото умно чело, съвършения прав нос, прекрасно изваяните устни и силната, но привлекателна брадичка. Търсеше някакъв недостатък — може би крив зъб или някоя пъпка. Но тя наистина бе съвършена и той пожела да обгърне голите ѝ рамене с ръка и...

Пое дълбоко дъх.

— Мисля, че е крайно време да се запознаем — устните му се извиха в предизвикателна усмивка. Не се съмняваше, че доктор Р. М. Кинг бе свикнала да върти мъжете на малкия си пръст.

Рамона примигна.

— Така ли? — гласът ѝ дрезгавееше. Изплашен, а може би отбранителен. Той я бе изненадал.

Деймън протегна ръка и на нея ѝ се стори, че в усмивката му прозира нещо хищно.

— Деймън Александър.

— Рамона Мъри — отвърна младата жена и също протегна ръка. Мъри бе моминското име на майка ѝ и тя предпочете да се представи с него. Смяташе, че би могла да научи повече от Деймън, ако минеше за пасажер, тръгнал на развлечение.

Деймън присви очи, но се насили да се усмихне любезно. Играта започва!

— Желаете ли да потанцувате, мис Мъри? — попита той и видя как в очите ѝ проблесна нещо... Страх? Или гняв? Преди тя да успее да отвори уста, за да му отговори, той обгърна с ръка кръста ѝ и я понесе към дансинга.

В мига, в който силната му ръка се плъзна около кръста ѝ, Рамона усети как сърцето ѝ се качва в гърлото. Бедрата ѝ, притиснати към неговите мускулести и дълги крака, се разтрепериха и тя се задъха. Никога досега не бе срещала мъж, излъчващ такава сила и мощ. Коленете ѝ омекнаха и за един ужасен миг младата жена си помисли, че ще припадне, свличайки се в краката му. Ала той я държеше твърде здраво и твърде близо до широките си гърди, за да ѝ позволи да се строполи.

— Не смятате ли, че би трябвало да изчакате съгласието на дамата? — остро попита тя и наклони глава. Очите ѝ изпускаха гневни мълнии.

Деймън сведе поглед към жената в прегръдките си и сърцето му замря. Прекрасните ѝ очи искряха, сгорещявайки кръвта му и той внезапно почувства как слабините му се втвърдяват и пулсират от безпомощно желание.

— Аз никога не правя това, което би трябвало, мис Мъри — добави меко младият мъж.

Рамона видя как очите му потъмняват, почувства силното му желание и внезапно ѝ стана непоносимо горещо. Някаква дълбоко скрита женственост откликна на мъжкия зов. Рамона се ужаси от реакцията на тялото си и за да прикрие смущението си, наведе глава и притисна бузата си към ревера на смокинга му. Ръцете ѝ, които до този момент лежаха спокойно отпуснати върху гърба му, инстинктивно се свиха в юмруци.

Деймън се втренчи в нея. Лицето му бе напрегнато и бледо. Сребрилата ѝ глава си почиваше спокойно на рамото му, сякаш винаги е било така. Изтръпна. Нагазваше в минно поле! И ако не внимава за

всяка своя стъпка... Ръцете му се впиха заплашително в тънкия ѝ кръст и когато тя вдигна глава, видя, че очите му са странно замъглени, но погледът им си оставаше все така стоманен.

Рамона тихо ахна, усещайки как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Тъй като не носеше сутиен, не се съмняваше, че и той е усетил. Деймън съзнателно пропусна един такт и бързо пое дълбоко дъх.

Да я вземат дяволите! Никакво замайване! Каква красива и опасна тигрица! Трябва да действа, ако не иска да бъде нападнат.

— Знаете ли, не си спомням да съм виждал името ви в списъка на пътниците — спокойно рече той.

Рамона сви рамене.

— Може би съм дошла като нечий гост? — предизвикателно го изгледа тя. Половината от милионерите на кораба бяха довели със себе си по един „гост“. Можеше да се обзаложи, че въпросните дами нямаха нищо общо със съпругите им. Рамона се усмихна кокетно. В никакъв случай не трябваше да му позволи да разбере, че няма никакъв опит с мъжете. Иначе е свършена!

Деймън плъзна съблазнително ръце надолу по извития ѝ гръб. Единствено тънката материя на роклята разделяше горещите му длани и гладката ѝ гола кожа.

— Не ми се вярва — меко прошепна той в ухото ѝ. Топлият му дъх я парна и по гърба ѝ пробягаха приятни тръпки.

Младата жена преглътна и побърза да смени темата. Ако той продължаваше да се държи по този начин, единственото, което щеше да успее да разбере за Деймън Александър, щеше да бъде това, че го желае. Отчаяно!

— Сигурно сте много горд с този кораб — каза тя, недоволна от дрезгавия си глас. — Цялата тази екстравагантност... Сигурно струва огромно количество пари — продължаваше да опипва почвата. Все трябваше да започне отнякъде. По-добре той да я сметне за наивна и скарана с финансите жена. Знаеше, че мъжете обичат да се перчат колко са умни и колко много знаят. Стига да му подаде достатъчно дълго въже, може и сам да се обеси на него.

Деймън се усмихна. Дамата си играеше игричките, ала той не се трогваше. Никога досега разговор с жена не му бе доставял толкова огромно удоволствие. Всичко у него бе нащрек. Чувстваше се като

гимназист на първа среща, изцяло подвластен на мъжките хормони, коленичил пред женската сила. Оркестърът му се притече на помощ. Прозвучаха последните акорди на „Странници в нощта“ и той побърза да се отдръпне от жената в прегръдките си, преди окончателно да капитулира.

— Сигурен съм, че сте прочели брошурата с описанието на „Александрия“ — уклончиво отвърна Деймън и широко се усмихна при вида на раздразнението, проблеснало в очите ѝ. — Пък и мразя да говоря за бизнес, когато съм в компанията на толкова красива жена — добави той със снижен глас. Повдигна ръката ѝ и целуна всеки един от пръстите ѝ. Когато изправи глава, очите му язвително блестяха. Ала кой би устоял на желанието да си поиграе на криеница с една чувствена и красива котка! Сигурно много по-разумно би било веднага да ѝ каже, че отлично знае коя е тя, и направо да я попита каква игра играе. Ала тогава всичко щеше да свърши, а Деймън не можеше да не си признае, макар това да го изпълваше едновременно със страх и радостно вълнение, че бе лапнал въдицата. Опасно, но безкрайно приятно.

В мига, в който устните му докоснаха пръстите ѝ, цялото ѝ тяло потръпна от желание. Рамона вече знаеше, че той я разтърсва до дъното на душата ѝ. А какво правеше тя? Опитваше се да играе ролята на фатална жена, когато бе абсолютна новачка? И то с мъж като Деймън Александър, който очевидно имаше опит. Чувстваше, че не е в категорията му и отчаяно се заоглежда, надявайки се да намери някакъв предлог да се измъкне.

— Вечеряли ли сте? — усмихнато попита Деймън, явно отгатнал желанието ѝ да избяга.

Рамона събра сили и го погледна. Всяка клетчица в тялото ѝ потръпна. Много забавно, няма що! Тя обаче неохотно поклати глава и се остави да я поведе към бюфета. Той напълни една чиния със салата и се насочи към масата в дъното на терасата, близо до перилото. Помогна ѝ да се настани, чувствайки, че си играе с огъня. Една грешна дума, едно грешно движение и... бум! Всичко ще потъне в пламъците на унищожението!

— И така — започна Деймън и седна на масата срещу нея, омаян от косите ѝ, облени от сребристото лунно сияние, — разкажете ми за себе си. Имате ли семейство?

Рамона поклати глава, взе вилицата и набоде парче маруля.

— Не съвсем. Имам само майка — отвърна тя и внезапно ѝ примая, сякаш току-що бе пробягала няколко километра. Словесната битка била толкова изтощителна!

— О?! — цинично я изгледа събеседникът ѝ. — Нямате баща? Нито братя и сестри? — погледът му не се откъсваше от лицето ѝ. Очакваше да види там страх или пребледняване, ала вместо това Рамона само поклати глава.

— Нямам братя и сестри, а баща ми ни е напуснал още когато съм се родила.

Това не бе изненада за него, но и не означаваше нищо.

— Сигурно поддържате връзка?

Рамона се усмихна.

— Не. Мисля, че моето раждане е било последната капка, която е преляла чашата — тъжно рече тя. — Майка ми винаги го е отричала, но аз подозирам, че той ни е напуснал, защото тя не е можела да има повече деца и защото аз не съм се оказала синът и наследникът, който той винаги е искал. Моят баща бил, всъщност и сега е, голям бизнесмен. Струва ми се ирония на съдбата, че аз... — едва не призна, че е специалист в областта на икономиката. Само това оставаше! За да прикрие неудобството си, нехайно сви рамене.

За един дълъг миг Деймън остана втренчен в нея, а сетне очите му се присвиха. Каква игра играеше тя сега?

— Не се ли виждате с баща си? — настоя той.

Рамона поклати глава.

— Няма смисъл. Когато бях малка, непрекъснато разпитвах майка си. Разбира се, тя ми каза кой е той и всичко, което знаеше за него. Когато бях на единадесет години, си имах специален дневник. Там събирах всички статии от вестниците, в които се споменаваше името му, изрязвах си негови снимки от списания. Ала никога не сме се срещали — продължи младата жена, без да забелязва втренчения му поглед. — О, той ни е осигурил финансово — бързо вметна, осъзнала, че се е представила за нещастно и бедно сираче. — Аз посещавах най-добрите училища, освен това двете с мама живеем в голяма къща... — внезапно се усети, че бърбори като някаква глупачка. — Обаче предполагам, че за мъж като вас всичко това е доста отегчително. Вие

имате романтиката, очарованието на морето, вълнуващите преживявания... — подразни го Рамона.

Деймън не каза нищо. Нима тя наистина очакваше да ѝ повярва? След миг осъзна, че всъщност много би искал. Обаче не трябваше да забравя, че тя вероятно е доста обиграна в лъжите. Но щом се прибере в каютата си, ще се свърже с шефа на бюро то за частни разследвания и ще му нареди да проучи най-подробно дали някога Джо Кинг се е срещал с дъщеря си. Когато му дойде времето, ще я разобличи и ще хвърли всички лъжи в лицето ѝ. Това красиво и измамно лице.

— Да не би да имам сажда на носа си? — хладно попита Рамона. Той се усмихна и отрицателно поклати глава. — Ще престанете ли най-после? — раздразнението ѝ пролича. — През цялата вечер ми се подигравате и ми се надсмивате.

Усмивката му внезапно се стопи.

— Извинете ме, не се смеех на вас. Смеех се на себе си. Моля ви, повярвайте ми — гласът му бе странно тъжен.

Рамона учудено го изгледа. Последните му думи звучаха толкова... отчаяно. В тях имаше нещо... искрено. Нещо недоизказано... Като че ли в техния разговор имаше някакъв скрит смисъл, независимо от привидно нехайния и лековат тон. Тази мисъл я уплаши и тя се почувства неспокойна.

— О... И все пак какво е толкова забавно?

— Нищо особено. Просто от първия миг, в който ви видях, изпитах чувството, че отново съм на шестнадесет години — думите сами се изплъзнаха от устата му. Добър ход, няма що!

Рамона смаяно примигна.

— О... Сигурно е... много интересно усещане...

Той я наблюдаваше внимателно и се удиви от леката розовина, плъзнала по страните ѝ. Тя бързо извърна глава. Възможно ли бе тази красива жена да е наистина срамежлива? Нима най-сетне бе срещнал жена, която се изчервяваше? Как ли пък не! Особено Рамона Кинг! Но... стига сантименти! Време е за бизнес. Деймън погледна към тъмните води на океана и бялата диря, която корабът оставяше зад себе си.

— Обичам този кораб — промълви той и видя как тя рязко вдига глава подобно на ястреб, подушил плячка. — Искаше ми се да бъде мой изцяло. Да не го делия с никого. С никакви акционери!

Сърцето ѝ ускорено заби. Но запази самообладание, защото не искаше да се покаже прекалено нетърпелива.

— О? А кои са те? — въпросът ѝ прозвуча нехайно. Разбира се, знаеше имената на всички.

— Банкери. Магнати... Кой знае... нищо чудно дори вашият баща да е купил някоя и друга акция — замислено отвърна той, ала очите му не я изпуснаха нито за миг. Но и този път не забеляза нищо. Тази загадъчна жена ту се изчервяваше, ту ставаше хладна и недостъпна. Всичко това му се струваше доста странно и никак не му харесваше. Деймън се намръщи.

Рамона нямаше никаква представа дали баща ѝ притежава акции от „Александрия“, нито пък това я интересуваше. Всички тези лъжи и преструвки никак не ѝ харесваха, ала знаеше, че няма друг избор. Очевидно Деймън Александър бе много труден мъж. Умен и прикрит. И ако искаше да разбере защо Кийт бе умрял, и тя трябваше да бъде не по-малко умна и прикрита.

Деймън повика един келнер, който донесе бутилка шампанско в сребърна кофичка с лед и безшумно се оттегли. Наля две чаши и ѝ подаде едната.

— И така, с какво се занимавате, Рамона Мъри?

— С обучение.

Деймън едва не се задави с питието си. С обучение? Господи, тази жена наистина не си поплюваше! Май започва да ѝ се възхищава все повече и повече! Щом е успяла в Оксфорд, трябва да е много умна, решителна и амбициозна. Винаги се бе възхищавал на умните и смели жени.

— Не се съмнявам, че сте много добра в професията си. Вече успяхте да ми дадете някой друг урок.

— Така ли? — рязко запита тя, без да обръща внимание на шеговитите нотки в гласа му. — Навъртайте се край мен и може би ще ви дам един урок, който никога няма да забравите.

Деймън усети как желанието пламва в слабините му. Думите ѝ и твърдият ѝ предизвикателен поглед го възбудиха. Той се пресегна към бутилката.

— Още шампанско? — кръвта продължаваше бясно да пулсира във вените му. — Да пием за обучението!

Рамона неохотно чукна чашата си в неговата.

— За обучението! — повтори тя, чудейки се защо ѝ е толкова трудно да диша. Зърната на гърдите ѝ отново набъбнаха. Чувстваше се някак странно и това я плашеше. Внезапно пред погледа ѝ изплува лицето на Кийт. Дали се е страхувал преди смъртта? Не! Стига!

Размърда се неспокойно и видя пред себе си лицето на Деймън. Очите му излъчваха примамлива топлина, но погледът му бе властен и самоуверен. Мъж, който не би се самоубил. Дяволски самонадеян. Винаги намиращ изхода от трудна ситуация. В гърдите ѝ се надигна гневна вълна. Знаеше, че е от страха, стаен дълбоко в нея. Страх от тези очи, които проникваха в душата ѝ, достигайки най-съкровените ѝ дълбини, очи способни да сломят защитната ѝ обвивка. Страх от начина, по който въздействаше на тялото ѝ само с едно докосване. Страх от гласа му, от който по гърба ѝ пробягваха тръпки. Но не биваше да позволи на страха да я спре! Деймън Александър си въобразяваше, че може дори да убие, без да бъде наказан. Обаче този път ще си плати за грешките.

Младата жена нежно се усмихна и отпи от шампанското си. Наведе се напред, а блестящите ѝ очи се втренчиха в неговите.

— Не си толкова стар, че да не се научиш и на нещо ново, Деймън — меко изрече тя и се засмя.

Деймън затаи дъх, наведе се към нея и докосна чашата си до нейната, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Нито пък ти, Рамона. Нито пък ти...

ГЛАВА 6

Тринидад и Тобаго

На зазоряване „Александрия“ акостира и към девет часа почти всички пътници вече бяха слезли на брега. В елегантния полупразен ресторант, разположен на най-горната палуба, Рамона лакомо отхапа от тънкото парченце сочна шунка и протегна ръка, за да си вземе една препечена филийка, намазана с масло. Макар че за пътниците се предлагаха най-разнообразни екскурзии, тя предпочиташе сама да се разходи из острова.

Лъчите на тропическото слънце проникваха през широките прозорци и тя въздъхна от удоволствие. Обикновено пътуваше по работа, и то в Европа. Никога не бе ходила в тропическа страна и сега се наслаждаваше на екзотичния климат. Внезапно някаква сянка падна върху масата и тя стреснато вдигна глава.

— Наслаждаваме се на храната? — усмихваше се Деймън.

— Много! Заповядай, да ми правиш компания — добре, че гласът ѝ прозвуча толкова спокойно! Не можа да спи от усещането за топлите му ръце, ала твърдо реши, че повече няма да се поддава на увлечението си и няма да му позволи да я омайва.

Той се настани на масата срещу нея. Семплата му бяла риза не бе закопчана до горе и разкриваше част от загорялата кожа на широките му гърди и няколко тъмни косъмчета. Рамона усети как ръката ѝ, която държеше чашата с кафе, се разтреперва.

— Може ли да си отчупя от твоята филийка? — попита той и леко повдигна вежди.

Тя сви рамене.

— Разбира се.

Гледаше като омагьосана как здравите му бели зъби се забиват в тънката филийка. Внезапно си представи как тези зъби леко захапват розовото зърно на гърдата ѝ и цялото ѝ тяло се напрегна. Обля я гореща вълна, много по-парлива от лъчите на тропическото слънце, струящи през прозореца. Кръвта ѝ кипна, а въздухът сякаш се разреди.

Рамона се закашля и припряно извърна глава. Майка ѝ беше права. Изглежда наистина е страстна жена. О, Кийт, защо не можа?... Тръсна глава и рязко прогони неканените мисли.

Деймън я гледаше, очарован от червенината, заляла страните ѝ. Погледът му се спря на устните ѝ, които нямаха и следа от червило. Бяха със съвършена форма, пълни и меки. Съвсем ясно си представи как неговите се впиват в кадифената им мекота.

Рамона срещна втренчения му поглед.

— Нещо... — изкашля се смутено. По дяволите, гласът ѝ звучеше, сякаш я душаха. — Нещо не е наред ли?

— Не — прегракнало отвърна младият мъж и сетне повтори, но вече много по-меко: — Не. Всичко е наред — за миг двамата останаха загледани един в друг, сетне той протегна ръка. — Виждам, че вече си приключила със закуската си. Ще ми позволиш ли да те съпровозя до малкия кораб, който ще те отведе на сушата?

Рамона се усмихна, взе плажната чанта, преметната на облегалката на стола, и се изправи. Деймън жадно я огледа. Беше облечена в къси шорти, които разкриваха дългите ѝ стройни крака. Тя не осъзнаваше, че широката ѝ свободно падаща блуза се дипли от морския бриз, нахлуващ през отворения прозорец, и под тънката материя зърната на гърдите ѝ се очертаваха съвсем ясно. Отново срещна втренчения му поглед.

Деймън извинително се усмихна и също се изправи. Рамона, която бе висока метър и осемдесет и никога не се бе смятала за дребна жена, осъзна, че главата ѝ стига едва до брадичката му и нервно облиза пресъхналите си устни. Бе забравила колко е висок.

Преди да усети какво прави, Деймън прокара пръст по долната ѝ устна.

— Не прави това — промълви той и очите му се разшириха. Да я вземат дяволите! Досега винаги запазваше самообладание. Внезапно разбра, че винаги много внимателно подбираше жените си, и тази мисъл го стресна. Всичките му досегашни приятелки бяха от неговите среди — светски дами, привлекателни и интелигентни. Рамона бе това, но и нещо съвършено различно. Винаги така избираше любовниците си, че и двете страни да са наясно, че става въпрос само за приятно, но краткотрайно сексуално изживяване.

Рамона Кинг обаче бе жена с непознати за него качества. Всъщност той дори не я бе избирал. Просто попадна във водовъртеж от страстни желания, нещо едновременно интригуващо и плашещо. Навлизаше в непозната територия и въпреки че знаеше, че трябва много да внимава, нито веднъж не му мина мисълта да се откаже и да се оттегли. Ще я има! Скоро! Без значение какво щеше да му струва. Без значение колко опасна игра...

Рамона се изчерви от страстния му поглед и рязко се извърна.

— Е, нали все пак морските пътешествия са за това — рече тя и махна с ръка по посока на прекрасната гледка пред тях. — Ако не побързам, има опасност да изпусна рядката възможност да видя Тринидад.

Деймън я придружи до малкия кораб, но през цялото време не продума. Мрачното му мълчаливо присъствие я изнерви още повече.

— Познавате ли Тринидад, мистър Александър? — попита тя и той бавно обърна глава към нея.

— Деймън — остро я поправи. Не разбираше защо, ала официалният ѝ тон му причини болка. — Моля — добави след кратка пауза. — Не, не бих казал, че го познавам. Но от снощи знам, че още не съм толкова стар, че да не науча някои нови неща. Може би ще го разгледаме заедно? — провлачено рече той.

Рамона преглътна.

Слязоха на долната палуба, където два малки кораба чакаха, за да отведат останалите пътници до столицата на Тринидад. От острова духаше топъл вятър, пропит с уханието на южни плодове, слънце и морска сол. Деймън ловко скочи на борда на кораба и ѝ помогна да слезе. Ръцете му властно обгърнаха талията ѝ и отново топлиите вълни я заляха от главата до петите.

Когато слязоха на брега, Рамона очакваше Деймън да си тръгне, ала изглежда той нямаше подобно намерение. Младата жена не знаеше дали да се радва или да съжалява. Бе сигурна, че го привлича, ала не бе убедена дали това е за добро. Познанията ѝ за мъжете бяха кръгла нула. Ала при мисълта, че той може да я остави и да си тръгне, се почувства странно самотна.

— Чуй — каза Деймън, когато двамата се отдалечиха от пристанището и се запътиха към града.

Някъде в далечината се носеше чувствената ритмична музика, изпълнявана на ударни инструменти. Смяташе се, че остров Тринидад е родното ѝ място. Колкото повече се приближаваха към града, толкова музиката се усилваше. Внезапно пред погледите им се разкри пъстро шествие. Мъже и жени, облечени в ярки, пъстроцветни дрехи, танцуваха върху широка платформа, теглена от кола, цялата покрита с огромни бели маргарити.

— Господи! — изумено промълви Рамона. Ето ти и екзотиката на Карибите! Платформата се отдалечи, оставяйки зад себе си аромата на музиката и на тропическите цветя, с които жените бяха окичени.

Застанал до нея, Деймън се засмя.

— Добре дошла в Тринидад, Рамона... Мъри! — едва не каза Кинг, ала в последния миг се спря. Само това оставаше! Съвсем да изумее.

Звукът от фалшивото име я стресна и тя бързо се извърна.

— Къде отиваме сега? Какво ще правим? — попита младата жена и в същия миг се изчерви. Дали думите ѝ не бяха прозвучали двусмислено? Деймън сведе поглед към нея. В един миг очите му бяха твърди като стомана, а в следващия — галецо меки. Дъхът ѝ замря, коленете ѝ омекнаха и Рамона отново извърна глава. Градът се простираше пред тях — малко мръсен и занемарен, но тайнствено привличащ и екзотичен. Различен и вълнуващ.

— Като начало, предлагам да проучим този остров — твърдо рече Рамона.

— На вашите услуги, мис — покорно отвърна Деймън.

Тя раздражено поклати глава и бързо закрачи напред. Спътникът ѝ се засмя широко и я последва. Никога досега не се бе чувствал така щастлив и развълнуван. Тази жена приличаше на съкровищница, дълбоко скрита под стръмни скали.

От една туристическа агенция си купиха карта на града и въодушевено закрачиха по улиците. Прекосиха Райтсън Роуд и се озоваха на Площада на независимостта. Отдъхнаха за миг и поеха към Пиктън Роуд, оттам свиха по Шекън Роуд. Сградите в двата квартала бяха в британски и испански стил. Парламентът на остров Тринидад се помещаваше във величествена сграда, наричана Червения дом. Найсетне, когато Рамона вече се чувстваше изморена, двамата се озоваха в

Кралския парк, известен сред местните жители като Саваната. Деймън я хвана за ръката и рязко я дръпна.

— Струва ми се, че стига толкова — твърдо рече той, поведе я към една пейка и се тръшна на нея. — Откъде тези сили, Рамона? — изръмжа той и в същия миг си представи какво ли би изпитал, ако цялата тази кипяща енергия се отприщи в неговото легло. От тази мисъл му се зави свят, той се облегна назад, изпъшка и прокара ръка през косата си. Усмихна се унило и поклати глава.

Рамона внезапно избухна в смях. Цялата ситуация бе толкова... абсурдна!

— Така вече е по-добре — меко изрече Деймън. В този миг не мислеше да я съблазнява. Ръцете му просто сами се повдигнаха, заключиха се около кръста ѝ и я притиснаха към гърдите. Рамона също не разбра какво става. Усещаше само, че телата им се докосват и осъзна, че очите му са много по-близо до нейните. Тутакси разбра какво ще последва. Едва успя да поеме дъх и горещите му устни вече бяха върху нейните.

Внезапно шумният град край тях изчезна, сякаш никога не бе съществувал. Странните звуци, необикновенният тропически аромат на цветя и южни плодове, палещите лъчи на слънцето, ленивите гласове на местните жители... всичко се изпари.

Останаха само двамата — тя и той. Дъхът му бе хладен и чист, ала устните му я изгаряха. Тя се напрегна, а в следващия миг цялата потрепери, сякаш разтърсена от електрически ток. Езикът му се плъзна между устните ѝ и проникна в устата ѝ. Първата ѝ реакция бе да се отдръпне, ала ръцете му я държаха здраво. Тялото ѝ откликна по един първичен и напълно спонтанен начин. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха и започнаха да я болят, притиснати до широките му мускулести гърди, а бедрата ѝ, преплетени в неговите, затрепериха. Младата жена простена, когато езикът му се преплете с нейния, гореща мълния прониза утробата ѝ и слабините ѝ пламнаха. Смаяна от силата на желанието си, Рамона се отдръпна рязко, силно и решително. Деймън я пусна и неохотно отвори очи. Почувства почти физическа болка.

Рамона скочи от пейката и поклати глава. Младият мъж видя преbledнялото ѝ лице и очите му се присвиха.

— Добре ли си? — попита той с глас, изпълнен със загриженост. Та той само я бе целунал! Внезапно си припомни изненадата ѝ.

Отговорът ѝ бе страстен, ала някак си неуверен и несръчен. Сякаш никога досега не бе целувана от мъж. Устните му се извиха в мрачна усмивка. Как ли пък не!

Тя се сви, сякаш я бе ударил. Не разбираше тона му, ала мигновено долови скрития цинизъм в усмивката му. По дяволите, та тя се държеше като някаква си гимназистка на първата си любовна среща! Стегни се, момиче!

— Да. Добре съм. Разбира се, че съм добре. Защо да не съм? — предизвикателно вирна брадичка. В никакъв случай нямаше да му позволи да разбере колко... разтърсена и обърквана се чувстваше.

Деймън бавно се изправи и пристъпи към нея. Нещо в движенията му ѝ напомни хищник или мъжкар, тръгнал на лов. И нещо дълбоко скрито в нея му отговори. Женска, очакваща мъжкаря. Прииска ѝ се отново да усети вкуса на устните му и да почувства ръцете му, обгръщащи тялото ѝ. Искаше неговото тяло — голо, извиващо се, лъскаво от пот. Отново поклати глава и се извърна. Искаше да избяга. Да се скрие. Ала как би могла да го стори?

Деймън прокара треперещата си ръка през косата си. Изглеждаше измъчен и уморен.

— Не исках да те нараня, Рамона — меко промълви той. — Защо се отдръпна така внезапно?

Младата жена се изчерви от гняв. Нима липсата на опит бе толкова очевидна?

— Може би защото не обичам да ме сграбчат и целуват без предупреждение — рязко отвърна тя.

Деймън бавно отпусна ръка в скута си. Край тях градът продължаваше своя живот. Цветята в парка цъфтяха, а птиците пееха.

— Разбирам — каза накрая той. Този малък невинен номер вероятно бе част от играта ѝ. — Хайде да започнем отначало! — в крайна сметка подобни игри се играеха от двама души, нали? — Вече е почти обяд, защо да не потърсим някой приличен ресторант и да похапнем, а след това може да отидем на плажа, да се попечем на слънце и да поплуваме. Съгласна ли си?

— Добре — кимна Рамона. Длъжна бе да продължи. Нали все пак искаше да научи нещо. Обаче ако този мъж си въобразяваше, че отново ще му позволи да я целува... ще му даде да разбере!

Деймън я хвана за ръката. В едно нещо бе напълно сигурен — в компанията на Рамона Кинг никога нямаше да скучае.

И двамата не забелязаха Джеф Дойл, който седеше на една пейка няколко метра по-нататък и внимателно ги наблюдаваше. В очите му играеха весели пламъчета. Бавно, много бавно устните му се изкривиха в злорада усмивка.

На около тридесетина километра, на един малък и тих остров от Тобаго, Верити Фокс щастливо се усмихна при вида на пустия плаж, ширнал се пред нея. Бе прекарала сутринта в едно малко барче наблизо, пийвайки си от отлично изстудения и прясно изстискан ананасов сок. Към обяд влезе в един малък магазин, купи си няколко плажни принадлежности и след това си нае кола. Провери на картата и установи, че най-близкият плаж е в залива Грейт Къртланд. Сега вече се опиваше от почти белия пясък, синия океан и разкошните зелени палми. Не можеше да си представи по-красиво място.

Заби плажния чадър в пясъка, уви се с голямата кърпа и ловко облече банския си костюм. Въпреки че плажът бе просторен и наблизо не се мяркаше жива душа, в далечината се мерзелееха неколцина любители на слънчевите лъчи.

Верити постла кърпата и се излегна на топлия пясък. Когато ѝ стана непоносимо горещо, тя се изправи и се гмурна в морето. Бе свикнала със студената вода край английските брегове и сега с удоволствие се отпусна в топлата прегръдка на Карибско море. Младата жена щастливо въздъхна и с уверени движения заплува навътре. Внимаваше да не се отдалечава прекалено много от брега. Когато се умори, се излегна по гръб и се втренчи в безбрежното синьо небе. Цветът му бе толкова ярък!

Грег Хардинг, облечен в къси шорти, гол до кръста и с кърпа под мишница, стъпи на топлия пясък и се огледа. Бе прекарал сутринта на кораба, за да се увери, че всичко е наред, и сега следваше съвета на Джим за няколкочасов отдих. През последните седмици бе работил като луд и малко почивка нямаше да му навреди.

Не посмя да слезе на Тринидад, тъй като не искаше да налети на някои от пътниците на „Александрия“, и затова избра този малък и отдалечен остров.

Видя един изоставен чадър, разстла кърпата си и уморено въздъхна. Слънцето припичаше, а наоколо цареше тишина. Нямаше пътници, които да забавлява, нито пък кораб, за който да се тревожи. Поне за няколко часа...

След минути вече спеше.

Когато се умори да плува, Верити излезе от морето, грабна кърпата си, която бе захвърлила край брега и започна да бърше косата си. Тръгна напред, без да гледа къде стъпва, и едва не падна върху него. Кракът ѝ се спъна в глезена му и тя бързо свали кърпата от главата си. В този миг Грег рязко се изправи.

Верити смаяно се втренчи в него. Грег погледна към непознатата жена, а очите му инстинктивно се плъзнаха по стегнатата ѝ фигура в семпъл бански костюм на червени и сини райета. Вгледа се в дълбоките ѝ тъмни очи и се усмихна.

— Извинете, сигурно съм заел мястото ви?

Верити поклати глава и бързо прокара пръсти по разрошената си коса.

— Не, разбира се, че не. Вие би трябвало да ме извините, едва не ви прегазих! — Не можа да се сдържи и погледна към корема му и откри почти незабележимия белег от операцията. Беше свършила добра работа. Ако не знаеше, че е там, навярно нямаше да го забележи.

— Съжалявам. Нямах намерение да се натрапвам — каза Грег и се надигна.

— Но вие не се натрапвате! — припряно изрече тя и се отпусна на пясъка до него. И какво, по дяволите, правеше? Нали бе решила, че никога няма да разговаря с него? Че никога няма да си позволи да се отдаде на чувствата си към този мъж?

Грег не можеше да откъсне поглед от тази морска нимфа, която едва не бе паднала в скута му.

— Грег Хардинг — рече той и протегна ръка, пропускайки титлата „капитан“.

— Верити Фокс — отвърна младата жена, пропускайки титлата „доктор“.

— От дълго време ли сте на острова? — попита той. Защо трябваше да си тръгва само след няколко часа! Тези тъмни очи...

Верити поклати глава.

— Не, пристигнах едва тази сутрин — отвори уста, за да му каже, че е пътничка на неговия кораб, ала я затвори, внезапно променила решението си.

— Как е водата? — гласът му бе дълбок и плътен.

Верити не можеше да откъсне очи от неговите — невероятна комбинация от жълто и кафяво. Погледът му разтуптяваше сърцето ѝ.

— Много е приятна — пресипнало отвърна тя.

Той бавно се изправи, погледна надолу към нея и протегна ръка.

— Искате ли пак да поплувате?

Като насън Верити подаде ръка. В мига, в който пръстите му се склучиха около нейните, сърцето ѝ затуптя така бясно, както когато чакаше Гордън да ѝ съобщи резултатите от изследванията ѝ.

Двамата заедно влязоха в топлите сини води. Верити бавно заплува, а той започна да кръжи около нея. Искаше ѝ се да плаче и да се смее, както когато разбра, че скоро ще умре.

Ала този път бе по-различно. Искаше да плаче заради съвършенството на този неповторим миг и да се смее от щастие, че ѝ е отредено да го изпита.

Не се разплака. Не се и разсмя.

По-късно, много по-късно, когато остане сама, щеше да има време и за двете.

ГЛАВА 7

„Александрия“ плавно се носеше по морските вълни. Джослин Александър се загърна по-плътено с коприненото си сако и се втренчи в безбрежната синева.

— Станала си много рано! — гласът на сина ѝ я сепна и тя рязко се извърна. В същия миг я заля огромна вълна на вина. Побърза да я отпъди, ала Деймън почувства обичайната бариера и въздъхна. Не разбираше защо, но усещаше, че майка му е на стотици километри от него. Като момче учи в пансион, по-късно бе прекалено зает с извоюване на положение и влияние в компанията на баща си, така че прекарваше много малко време у дома. Вече би трябвало да се е примирил с хладните отношения, ала всеки път, когато беше с майка си, се надяваше да е по-различно. Мечтата му така и не се сбъдна.

Джослин премести поглед от красивото лице на сина си и отново се втренчи в морето.

— Да, наистина е безумно рано — съгласи се тя по обичайния си студен и сдържан начин. — Напоследък не мога да спя. Вероятно остарявам.

Деймън се засмя.

— Ти ли, майко? Ти никога няма да остарееш.

Джослин потръпна. Много добре знаеше как изглежда в очите на сина си — облечена младежки и с безупречен грим. Кого ли заблуждаваше? И все това изискано и хладно държание! Само за да държи детето в безопасност. Но сега щеше да му причини болка. Независимо дали това ѝ харесваше или не, тя просто нямаше друг избор. Нещата се изплъзваха от контрол и бе дошло времето синът ѝ да узнае истината. Цялата истина. Без значение колко ще ѝ струва... Ала как би могла да му обясни причината за отчуждението и дистанцията между тях? Извърна се, а устните ѝ потрепнаха, готови да изрекат страстната молба да я разбере. В същия миг и синът ѝ се извърна към нея и тя видя силната брадичка също като на Майкъл, дълбоките сиви

очи също като на съпруга ѝ. Болката и вината удавиха думите. Кокалчетата на ръката ѝ, която стискаше перилото, побеляха.

— Мразя корабите — внезапно рече тя. Гласът ѝ бе студен и безжизнен.

Деймън смаяно се втренчи в майка си.

— Какво? Защо? Откога? — никога досега не я бе чувал да изрича открито нещо толкова лично. Всъщност за пръв път гласът ѝ издаваше някакви емоции и чувства.

Джослин преглътна с усилие и вдигна ръка към главата си. Моментът на изповедта бе отлетял. Сега не можеше да му каже истината.

— Деймън, не сега. Главата ми се пръска!

Както винаги — далечна и недостижима! Младият мъж кимна леко, извърна се и с бързи крачки се отдалечи.

Джослин го гледаше как си отива, начервените ѝ устни потрепваха, а очите ѝ се пълнеха със сълзи. Нямахше да може да го направи! И не затворът я спираше. Не и клеймото на убийца... Не! Това, което я възпираше, бе мъката, стаена в очите на сина ѝ, мъка, която ще се превърне в... Отвращение? Омраза? Презрение? Вероятно във всичко това и още нещо. Сега синът ѝ навярно не я обичаше. Кой би могъл да го упрекне? Обаче не я и мразеше. Може би трябва да изчака още малко. Но дали имаше време... Ако това, което ѝ бяха докладвали частните детективи за Джо Кинг, беше истина...

Джеф Дойл излезе изпод душа, облече се и припряно се протегна за амулета си. Мразеше да го сваля, ала медиумът, който му го даде, го предупреди, че не бива да го мокри, иначе силите, които сега го закрилят, могат да се обърнат срещу него.

Нещата започнаха да се раздвижват, и то толкова бързо, че Джеф Дойл се питаше как ли ще реагира Джо Кинг като чуе последните новини. Погледна часовника си и бързо се свърза с номера в Лондон. Телефонът беше извънмял само два пъти, когато отсреща вдигнаха слушалката.

— Да? — гласът бе рязък, но спокоен.

— Лейди Рамона е пълна с изненади. Бълва ги една след друга. Не ми каза, че е толкова красива. Онази размазана снимка не показва и

една стотна от...

— Престани да дрънкаш глупости! — гласът режеше като диамант. — Свърза ли се вече с нея?

— Не — призна си без заобикалки Джеф.

— Защо? Казах ти, че това е най-важното, което трябва да направиш.

— Знам, но не ми каза, че тя е близка с Александър.

— Какво? Обясни ми точно и ясно какво искаш да кажеш — гласът отново бе студен и самоуверен и Джеф си го представи как се поклаща леко в коженото си кресло, силно присвил очи.

— Първата вечер тя не излезе от стаята си, въпреки че трябваше да вечеря на масата на Деймън Александър — започна доклада си Дойл. — Смятах да се запозная с нея на големия бал втората вечер, обаче Александър ме изпревари. На следващата сутрин двамата отново бяха заедно. Аз бях по петите им. Обиколиха всички туристически забележителности...

— Дойл!

— Добре, но това, което ти казвам, е свързано със следващите събития. След като препускаха из целия град, най-сетне се озоваха в парка, където станах свидетел на много романтична целувка. Седях на няколко метра, но усещах изгарящата страст между дъщеря ти и Александър. Оттогава са неразделни. Отказах се да ги следя и се върнах на кораба — излъга Джеф Дойл. Всъщност се бе позабавлявал с проститутки.

Последва дълга пауза.

— Това променя нещата — се чу най-сетне в слушалката. Детективите, които бе наел, му бяха докладвали, че досега Рамона и Деймън никога не са се срещали и че тя не знае нищо за участието на Кийт в незаконната покупка на акции в „Александрия“. Тези новини го бяха поуспокоили, ала последните сведения показваха, че по някакъв начин Рамона все пак е замесена. Вероятно неговата изключително умна и способна дъщеря преследваше свой собствен план. Но каква бе целта ѝ? И по какъв начин всичко това ще се отрази върху него? От другата страна на линията Джеф търпеливо чакаше.

— Трябва да разберем точно какво се е случило. Може би Александър иска да се добере до нейните акции — замислено

продължи Джо Кинг — или... припомни си добре, Дойл! Кой от двамата направи първата крачка? Александър или моята дъщеря?

Джеф се замисли.

— Първата вечер той я заговори. Сигурен съм.

— А след това?

— Не съм наясно — бавно отвърна Джеф. — Смяташ, че може би нашата лейди крои нещо за него?

— Мисля — ясно прозвуча гласът в слушалката, — че не бива да ги подценяваме — и Джо Кинг нямаше намерение да го прави. Не го притесняваше толкова брилянтният ум на Рамона, колкото неотменната ѝ решителност. В никакъв случай не можеше да си позволи да ги подценява — нито Александър, нито нея.

Внезапно взе решение.

— Пристигам! — отсече той и затвори слушалката.

Дойл сви рамене и се запъти към терасата. На долната палуба, точно под него, видя една жена, облечена в елегантен светлозелен костюм, облежната на перилото. Отне му секунда, за да я познае. Джослин Александър. Още една карта в тяхната малка игра на покер.

В големия театър на кораба имаше представление, но Верити нямаше намерение да ходи. Следобеда бе гледала последния нашумял американски филм, а след това се забавлява в играта с обръчи на горната палуба. За този ден развлеченията ѝ бяха достатъчни. Не искаше да прекалява и да пресилва нещата. Корабният хирург бе осведомен за нейната болест, ала тя още не бе ходила при него, за да ѝ вземе кръвна проба и да провери как се развива левкемията. Последното нещо, което искаше, бе да прекара останалата част от пътуването в болницата на кораба.

След вкусната вечеря с печена съомга и салата Цезар, Верити нямаше никакво намерение да се затваря в театъра.

Беше почти полунощ, когато дочете романа на Джейн Остин^[1], но все още не ѝ се спеше. Облече бялото ленено сако и се запъти към горната палуба. Облегна се на перилото, пое дълбоко свежия морски въздух и с възторг огледа смайващата красота, царяща край нея.

Почти пълната луна се бе изтърколила високо в небето и хвърляше сребристи отблясъци по тъмните морски води, а

„Александрия“ плавно пореше вълните, оставяйки бяла диря след себе си. Не се чуваше боботенето на двигателите и единственият звук бе тихият плясък на вълните, облени от лунна светлина.

Нощната смяна бе застъпила и Грег Хардинг по навик проверяваше кораба. Доволен от видяното, Грег приближи големия прозорец. Нощта наистина бе красива. Щяха да пристигнат в Гренада точно по график. Тъкмо се канеше да си тръгне, за да се прибере в каютата си, когато нещо бяло привлече вниманието му. Взря се и видя, че е жена, която бавно се разхожда по палубата.

Грег предупреди хората си да го извикат веднага, ако се случи нещо непредвидено, и напусна капитанския мостик. Бързо изтича по извитата стоманена стълба и излезе на палубата. Нямаше намерение да досажда на самотната жена, излязла на среднощна разходка, ала нещо във фигурата ѝ му се стори познато. Когато приближи, жената рязко се обърна, сякаш усетила присъствието му.

— О, здравей — каза Верити. Гласът ѝ прозвуча едновременно изненадано и смутено и страните ѝ пламнаха. Извърна се леко и се облегна на перилото.

Грег се усмихна. Каква изненада!

— Струва ми се, че можеше да се зарадваш малко повече, че ме виждаш — промърмори той, питайки се от къде на къде пък тя би трябвало да се радва. А защо ли той бе толкова дяволски щастлив, че я вижда отново? Наистина бяха прекарвали прекрасен следобед на плажа на малкия остров. Лежах на пясъка, наслаждавах се на топлите слънчеви лъчи и си говорех за най-различни неща. Тя му предложи да сподели обяда ѝ и бутилката студено бяло вино, която носеше в хладилната си кошница. Без съмнение бе красива, умна и забавна и той бе привлечен от нея, но след няколко часа се разделиха и всичко приключи. Поне Грег така си мислеше.

Внезапно капитанът се почувства неспокоен.

— Какво правиш на борда? — гласът му прозвуча много по-остро, отколкото бе възнамерявал, и Верити се сепна. Грег мислено се изруга. — Съжалявам! Не исках да прозвучи толкова... обвиняващо. Просто, когато бяхме на острова, ти не ми спомена, че пътуваш с „Александрия“.

Младата жена сви рамене.

— Не мислех, че това би ти харесало. Ти се наслаждаваше на кратката си почивка и ако аз ти бях казала, че съм една от пътничките, сигурно щеше да се почувстваш задължен да ме забавляваш. А ти изглеждаше толкова... Не знам! Толкова доволен, че за малко си се измъкнал от цялата тази суетня, че сърце не ми даде отново да ти напомням за задължения и отговорности.

— Благодаря — тихо рече Грег. — Това наистина щеше да провали прекрасния ни следобед.

Верити се намръщи. Без съмнение сега всичко бе провалено.

— Изненадан съм, че не си на представлението — продължи Грег, внезапно почувствал се странно неловко. Там на плажа Верити Фокс бе просто една непозната красива жена, която се бе оказала прекрасна компаньонка. Ала сега внезапно се бе превърнала в нещо съвсем различно. Красива и интересна жена, но... пътничка на неговия кораб. А всеки пътник на „Александрия“ бе безкрайно отдалечен от него. Пък и това, че бе на борда на „Александрия“, и то на първото пътешествие, означаваше, че е или много богата и силна жена, или пък е близка на някой много богат и силен мъж. Тази мисъл му причини болка. Пое дълбоко въздух и рязко се извърна. В същия миг видя светлините на друг кораб, който се движеше на няколко метра от тях.

— Сега ще се разминем — меко рече Грег и Верити се извърна. Лицето ѝ се озари от усмивка, докато наблюдаваше как двата кораба елегантно се разминават в нощта.

— Много е красиво! Имаш късмет с работата си.

— Знам — кимна Грег. — Винаги съм мечтал да бъда капитан на кораб. Още от малък.

— Знам. Ти вече ми каза — нежно му напомни младата жена.

Грег я изглежда остро и се намръщи. Докато лежах на плажа в Тобаго, и бе разказал доста неща, които никога не би споделил с някой от пътниците си. Време беше да се вземе в ръце.

— Нека не ти досаждам повече — рече той и очарователно ѝ се усмихна.

— Недей! — думата прозвуча като изстрел и Верити поклати глава, когато той удивено я изглежда. — Съжалявам! Просто не ми харесва да разговарям с мен като с... клиент в магазин — смутено избъбри тя и в същия миг подскочи, тъй като внезапно се чу мощното изсвирване на сирената на „Александрия“.

— Всичко е наред — побърза да я успокои Грег, приближи към нея и нежно я хвана за ръката. — Другият кораб също ще отговори след минута.

— Съжалявам! — притеснено се усмихна Верити. — Напоследък съм доста нервна — усети силните му пръсти върху ръката си и внезапно ѝ се прииска да не бе обличала сакото, за да почувства топлината им върху голата си кожа. Сърцето ѝ ускорено заби и тя вдигна поглед към лицето му. Косата му сребрееше на лунната светлина, а очите му бяха придобили тайнствен бронзов оттенък. Другата част на лицето му бе скрита в тъмна сянка.

Грег несъзнателно се приближи към нея. Всичко бе толкова красиво, толкова съвършено, че в първия миг дори не забеляза, че държи ръката ѝ. После го осъзна, пусна я и рязко се отдръпна.

Верити чувства страха му и очите ѝ изненадано се разшириха. От какво се страхуваше този силен мъж?

— Май е по-добре да отида да си легна — каза Грег. Гласът му прозвуча странно дори в собствените му уши. — Утре пристигаме в Гренада и ми предстои тежък ден. Лека нощ, мис Фокс.

Тя отвори уста, ала молбата ѝ да я нарича Верити, както досега, замря на устните ѝ. Гледаше го как се отдалечава и горещите сълзи запариха в очите ѝ. Бързо се извърна и се хвана за перилото. Той очевидно искаше да се дистанцира от нея и тя би трябвало да е доволна. В крайна сметка по този начин той ѝ помагаше. По-добре беше да си останат двама непознати. По-безопасно е и за двамата. Трябваше да бъде доволна.

Не, никак не беше доволна.

[1] Английска писателка (1775–1817 г.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Гренада

Гренада напълно оправдаваше славата си на столица на подправките. Рамона омаяно се разхождаше из открития пазар, наситен с аромата на индийско орехче, канела и какао. Всичко бе толкова различно от Оксфорд! И тази горещина! Въздъхна с облекчение, когато се качи на един автобус за Гранд Анс — най-известния плаж на острова. Благодарение на бясното каране на шофьора, десетте минути път ѝ се сториха десет часа и когато най-сетне слезе от автобуса, главата ѝ бе замаяна от друсането, жегата и клаксоните.

Рамона закрочи по топлия пясък. Внезапно си даде сметка, че това е първата ѝ почивка, откакто преподаваше в Оксфорд. Мисълта я натъжи. Тя спря и започна да разкопчава блузата си.

Деймън се бе облегнал на едно палмово дърво и очаровано я наблюдаваше. Сърцето му учестено заби, когато тънката блузка се плъзна по раменете ѝ и падна на пясъка. Тези толкова непреднамерени движения му подействаха по-силно и от най-чувствения стриптийз. Гърлото му пресъхна и той мъчително преглътна.

Рамона развърза връзките на жълтата си памучна пола и я остави да се свлече в краката ѝ. Изхлузи сандалите си и се спусна към морето. Грацията ѝ и дългата сребриста коса, която свободно падаше по съвършените ѝ рамене, привлякоха всички мъжки погледи наоколо. Деймън забеляза двама младежи с тъмни коси и загорели тела, които се насочиха към нея, и бързо свали дрехите си, за да я последва.

Рамона влезе в морето, гмурна се за няколко метра под вода, показа се на повърхността и заплува с равномерни движения покрай брега. Обаче вече не бе сама. От двете ѝ страни изникнаха тъмните глави на двама млади мъже. Свикнала да общува със студентите, които бяха на същата възраст, Рамона не се уплаши. Поне в началото.

— Здравейте, хубава лейди — провикна се едно от момчетата, разкривайки два реда бели зъби.

— Здравейте — любезно отвърна Рамона.

— Сигурно сте дошли с големия английски кораб? — обади се другото момче и очите му проблеснаха, когато погледът му се спря на гърдите ѝ.

Рамона започна да се чувства неудобно. Носеше със себе си малко пари, скрити в найлонова торбичка в долнището на бикините. Огледа се неспокойно. Денят бе работен за местните жители и плажът пустееше.

— За пръв път сте на острова, нали? Аз съм Филип. А този грозният е Жан-Пол.

— Виж ти кой ме нарича грозен! — провикна се приятелят му и го плисна с вода.

Рамона се поотпусна. В крайна сметка те бяха просто две момчета, които се забавляваха. Ала следващите думи на Жан-Пол я стреснаха.

— Сигурно искате да си прекарате добре в Гренада?

— Разбира се. Кой не би искал? И целият ми ден вече е планиран! — излъга тя и се опита да се отдалечи, като предпазливо заплува към брега. Чувстваше се като котка, преследвана от кучета. Скоро разбра, че те плуваха след нея.

— Не е забавно да си сам на такъв красив остров — подхвърли Филип. — Двамата с Жан-Пол познаваме най-добрите места в града. Най-добрите хотели... — гласът му многозначително заглъхна.

Лицето ѝ пламна. Жиголо значи!

— Вижте, момчета, защо не опитате някъде другаде, а? — гласът ѝ бе твърд, но се усещаше нервността ѝ.

— Прекрасна идея — прозвуча дълбок глас и тримата смаяно се извърнаха.

Двамата младежи изгледаха Деймън и щом срещнаха стоманения поглед на сивите му очи, свиха рамене и се насочиха към брега.

Почувствала се отново в безопасност, Рамона се засмя.

— Мислех, че ще ги предизвикаш на дуел. Всъщност те са само две момчета.

— Момчета с определени навици — мрачно отвърна Деймън и я погледна. — Не забеляза ли ръцете им?

Младата жена пребледня и поклати глава.

— Не. Не съм. Дори и в рая има змия — промърмори тя и потръпна. — Мислех, че те преследват само... — млъкна и се изчерви.

Деймън не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Вероятно са преследвали „само“... — съгласи се той. — Хайде да излизаме. Май човек не бива да те оставя сама.

Когато излязоха на брега, Рамона се наведе и взе хавлията си.

— И всичко това бе само едно малко съвпадение, нали? Имам предвид появата ти като рицар на бял кон тъкмо когато невинната девица е изпаднала в беда — нехайно попита тя, отмятайки дългите си кичури мокра коса, без да подозира, че прилепналият бански съвсем ясно очертава заоблените ѝ твърди гърди.

Деймън преглътна с усилие и се засмя.

— Така ли изглеждах? — шеговито попита той и небрежно сви рамене.

Рамона го изгледа продължително, обърна се и се запъти към душовете. Влезе под водата, за да отмие пясъка от косата и банския си, след това застана на слънце. Видя, че и Деймън прави същото. Когато вдигна ръце, за да приглади косата си, тя забеляза мускулите, които се извиха под загорялата кожа на гърдите му. Обля я силна вълна на сексуално желание, зърната на гърдите ѝ се втвърдиха в болезнен копнеж и тя усети топла влага между бедрата си. Точно в този миг Деймън се извърна. Без да каже нито дума, той спря душа и бавно пристъпи към нея. Очите му тъмнееха, а лицето му бе изопнато от желание.

Рамона бързо се извърна, изтича до плажната си чанта, взе блузата и полата и припряно ги нахлузи върху банския. Деймън я наблюдаваше. Ако беше някоя друга, щеше да я отведе в най-близкия хотел и алчно да я люби до забрава. Обаче, когато тя извърна преbledнялото си лице към него и той видя безмълвната молба в очите ѝ, разбра, че трябва да бъде много внимателен с нея, за да не я изплаши.

— А сега какво? — попита той. Гласът му дрезгавееше.

— Каквото си пожелаея — остро отвърна тя.

— Не можеш ли поне веднъж да се отпуснеш като всеки нормален човек? — полуядосано полулюбопитно я изгледа той, очаквайки с нетърпение отговора ѝ.

Рамона му хвърли поглед през рамо. Жестът ѝ беше предизвикателен, ала синьо-зелените ѝ очи го гледаха напълно открито.

— А кой е казал, че съм обикновен човек? — мрачно попита тя, усмихна се някак тъжно и се обърна.

Деймън кимна едва забележимо. С тези няколко думи, придружени с твърде многозначителна усмивка, тя му бе разкрила за себе си много повече, отколкото сама предполагаше.

В доклада, който бе получил от Англия, частните детективи го уверяваха, че няма никакви доказателства Рамона Кинг и баща ѝ някога да са се срещали. Джо Кинг бил напуснал дома си по-малко от седмица след нейното раждане и никога не се бил завръщал. Детективите не откриха никакви снимки или документи, доказващи, че Джо Кинг се е опитвал да се свърже с единственото си дете. Освен това го бяха информирали, че моминското име на майка ѝ е Мъри. Възможно ли бе тя да предпочита да носи фамилията на майка си и да не е комбина с баща си? Толкова много му се искаше да повярва в това, обаче петте процента от акциите на „Александрия“, наследени от Тредстоун, никак не се вписваха в тази картинка...

Загадката около нея само усилваше решителността му да спечели доверието ѝ, да узнае и най-съкровенията ѝ тайни, да си извоюва място в живота ѝ, независимо колко болезнено може да се окаже това и за двамата.

Когато Рамона отново го погледна, видя, че той ѝ е протегнал ръка. Без да се замисли, тя я пое.

— Сега накъде? — попита младата жена, сякаш се подразбираше, че те двамата ще прекарат остатъка от деня заедно. Пръстите му, стиснали нейните, бяха топли и силни. А погледът му, който не се откъсваше от нея, можеше да означава само едно...

— Искаш ли да посетим Националния резерват за птици? — предложи младият мъж, ала въображението му продължаваше упорито да рисува картината на тиха хотелска стая с огромно и меко легло. Какво толкова имаше в тази жена, което го караше да се чувства така млад и влюбен? Стори му се, че се задушава и пое дълбоко въздух.

— Ако смяташ да се качваме на автобус, не е ли по-добре първо да си напиша завещанието? — попита Рамона и двамата избухнаха в смях.

— Не е необходимо. Аз проявих достатъчно здрав разум и наех кола.

— Браво на теб! Умник!

Резерватът се намираше на малък остров, където гъстата гора от мангови дървета беше отлично убежище за птиците.

— Не се учудвам, че си избрал именно тези острови за първото пътешествие на „Александрия“ — предпазливо рече Рамона. — Предполагам, че е трябвало доста да поспориш с членовете на управителния съвет? — опипа почвата тя, възнамерявайки да разбере с каква власт разполага управителният съвет на компанията. Ако играта загрубееше и Деймън се превърнеше в неин открит враг, не би било зле да знае дали може да разчита на поддръжка сред директорите в собствената му компания.

При мисълта, че управителният съвет би могъл да му диктува какво да прави, Деймън избухна в смях.

— Не! Единственият мъж, чието мнение има значение за мен, е Ралф Орнсгууд.

Тя кимна. Бе прочела всичко за дясната ръка на Деймън Александър. Трябваше на всяка цена да се запознае с Ралф Орнсгууд — би могла да научи някои интересни неща от кухнята на компанията.

— Значи просто заявяваш на управителния съвет да върви по дяволите, така ли? — продължи с въпросите младата жена и усети как пулсът ѝ се учестява.

— Доста често — призна той, чудейки се какво точно иска да разбере тя. Застана нащрек, ала когато тя го погледна, той просто невинно ѝ се усмихна.

— В такъв случай си спокоен и се чувстваш в безопасност? — продължи младата жена, внезапно обнадеждена. Ако Деймън е уверен в себе си и в поста си, тогава вероятно нямаше нищо общо с Кийт и не стоеше зад купуването на тези 5% от собствените си акции. В такъв случай...

— В бизнеса никога не можеш да се чувстваш сигурен и в безопасност, Рамона — тихо рече младият мъж и спря. Тя внезапно осъзна, че се бяха отклонили от пътеката и вече бродеха навътре сред дърветата. Деймън бавно повдигна брадичката ѝ с длан. — Все се намира някой, който ще се опита да ти отнеме това, което ти принадлежи — гласът му бе твърд и студен.

— И какво трябва да направиш тогава? — задавено попита тя, усещайки скрития в него пресметлив и безмилостен бизнесмен.

— Трябва да направиш така, че да си дяволски сигурен, че никой няма да ти отнеме твоето. Ако някой е протегнал крадливите си ръце към теб, ти трябва да го изпревариш.

Рамона усети, че въздухът не ѝ достига. Би трябвало да знае, че един толкова умен мъж като Деймън Александър винаги ще разполага със силен коз, за да бъде сигурен, че „Александрия“ ще си остане негов. И купува акции под чуждо име... Обаче самоубийството на Кийт проваля плана му...

Когато отново вдигна поглед към него, видя, че очите му са потъмнели. Лицето му бе напрегнато, обзето от някакви силни чувства, които не можеше да назове. Когато я взе в прегръдките си, сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Ти стана много важна за мен, Рамона! И го знаеш, нали? — меко изрече младият мъж.

Кръвта закипя във вените ѝ, а мислите ѝ бясно запрепускаха. „В бизнеса никога не можеш да се чувстваш сигурен и в безопасност.“ Той със сигурност не беше в безопасност... Сега започваше да се убеждава, че този мъж по някакъв начин е отговорен за смъртта на Кийт. А какво ли би направил, ако знаеше, че тя притежава пет процента от акциите на скъпоценния му кораб? Или може би вече знае?! Рамона потрепери. Може би през цялото време е знаел коя е тя?!

Ала в този миг устните му се впиха в нейните и всичко друго престана да има значение. Рамона простена и тялото ѝ се притисна към неговото, гърдите ѝ се отъркаха в неговите, а омекналите ѝ като желе крака се преплетоха с неговите. Като насън ръцете ѝ се вдигнаха и се обвиха около шията му, а главата ѝ се отпусна назад, отмаляла от силата на целувката. Мощна вълна, гореща като разтопена лава, се разля по цялото ѝ тяло и младата жена отново простена, когато той бавно отдръпна устните си от нейните. Тя рязко отвори очи. Не помнеше кога ги бе затворила. Той отново наведе глава и горещите му устни се плъзнаха по шията ѝ, а езикът му нежно облиза мястото, където пулсът ѝ бясно туптеше. Рамона изохка, този път по-силно. Усети, че раменете ѝ се облягат на нещо твърдо. Без да разбере как, двамата бяха приближили до древните развалини на Аруак и сега тя се облягаше върху един старинен камък. Доктор Р. М. Кинг вероятно би

замряла от възхищение пред древните индиански руини, ала жената в ръцете на Деймън Александър не даваше и пет пари за тях.

Рамона извика тихо, когато топлият му език се плъзна покрай ухото ѝ и нежно описа няколко кръга. Почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне, когато ръцете му се плъзнаха надолу и обхванаха гърдите ѝ. Ахна, когато пръстите му стиснаха леко набъбналите зърна и нежно започнаха да ги разтриват. Прониза я сладка болка и ѝ се прииска да изкрещи от копнеж и желание. Искаше да почувства изгарящите му устни му върху зърната си... искаше... просто искаше! Рамона поклати глава и се отдръпна. Пое дълбоко дъх. Ръцете ѝ все още обгръщаха шията му. Кожата под пръстите ѝ бе толкова гладка, толкова невероятно гореща.

Ако веднага не направеше нещо, и двамата щяха да изгорят в безумното си желание.

Постави треперещата си ръка на гърдите му като преграда между телата им. Той неохотно я пусна. Лицето му бе зачервено, а сивите му очи — потъмнели. И двамата дишаха тежко. Деймън отстъпи крачка назад. Тя бе толкова красива, облегната върху древния камък! Сребристите ѝ коса се пилееше по раменете, щръкналите зърна на гърдите ѝ опъваха памучната блузка, а дългите ѝ прекрасни крака бяха леко свити в коленете.

— Съжалявам — промълви младият мъж, но още докато изричаше думата знаеше, че лъже. Не съжаляваше! Копнееше да направи това още от първия миг, в който я видя.

Рамона пое дълбоко въздух.

— Забрави — изрече с треперещи устни, ала знаеше, че самата тя никога няма да го забрави. Никога! Докато е жива! Беше ужасяващо да е толкова силно привлечена от своя враг.

Бавно се отдръпна от скалата и без да си кажат нито дума повече, двамата се упътиха към колата, отново превърнали се в обикновени туристи. Направиха снимки, разгледаха и Националния парк на острова, вечеряха в уютен ресторант крехки свински котлети с пикантен сос, задушени в специален дървен съд.

По-късно се върнаха на плажа. Прехласваха се по великолепия залез. Ала когато Деймън взе ръката ѝ и бавно и нежно я целуна, Рамона вече знаеше.

Желаеше го с цялото си сърце.

Желаше да го накара да си плати за всичко.

ГЛАВА 9

Верити отвори очи и се прозя. Отново бяха в открито море и това бе любимото ѝ време на деня. Обичаше елегантното плъзгане на кораба и недоловимата сила на мощните двигатели — прекрасно усещане за хармония със стаено вълнение.

Отметна завивките, нетърпелива за закуската и деня, който я очакваше. Ала щом стана и пристъпи една крачка, ѝ прилоша и главата ѝ се замая. Знаеше, че това няма нищо общо с движението на кораба. Взе часовника от изящната масичка до леглото и измери пулса си. Внимателно отиде в банята, застана пред огледалото и провери зениците, езика и жлезите на врата си. Втренчи се в отражението си и дълбоко въздъхна.

Когато се върна в спалнята, взе програмата за деня и набързо я прегледа. Свърза се с рум сървиса и си поръча чаша кафе, пресен сок от ананас, половин грейпфрут и препечени филийки със сладко от кайсии. Обикновено закушваше в някой от просторните ресторанти, наслаждавайки се на веселата атмосфера и на церемонията по сервирането на разнообразната храна, което бе част от живота на кораба, ала сега трябваше да си признае, че измамното ѝ спокойствие е свършило. Дойде време да се срещне с корабния хирург.

Рамона Кинг беше в каютата си и препрочиташе записките си. От документите, които бе разгледала, се виждаше, че съществуват очевидни разногласия между Деймън Александър и членовете на управителния съвет. Всички директори се страхуваха, че новият кораб е струвал на компанията големи заеми и по този начин я е направил много по-лесна плячка за някой, който би желал да я притежава. Деймън Александър бе отговорил на техните възражения, влагайки всичките си лични средства и купувайки 40% от акциите. Рамона не се съмняваше, че той зорко е следил продажбата на всяка акция, за да

бъде сигурен, че нито един инвеститор няма да надхвърли някакъв малък процент.

Като най-голям притежател на акции, Деймън щеше да получи най-големия дял от печалбата. Без съмнение той се надяваше да натрупа солидни пари. Очевидно „Александрия“ щеше да се окаже пълен успех. Всички, с които бе разговаряла, ахкаха и охкаха и заявяваха, че отново ще пътуват с този прекрасен кораб. Мълвата за разкоша и лукса тук щеше да се разнесе бързо и много скоро „Александрия“ щеше да се превърне в кораба на елита за десетки години напред.

Ала след като вече познаваше Деймън, Рамона бе сигурна, че той няма да се задоволи само с това, а щеше да го използва, за да натрупа още повече пари. Щеше да построи още големи кораби и да укрепне още повече могъщата си империя. Въпросът бе какво би могла да направи тя, за да го спре. Дължеше го на Кийт. Не биваше да му позволи да преминава през трупове и да продължава напред.

Но нима Деймън Александър не я накара за изминалите няколко дни да се чувства по-жива, отколкото за всичките осем години, прекарани в Оксфорд? А тя се изплаши, Рамона едва не удари с юмрук по масата. Мразеше го! Ненавиждаше този проклет кораб и всички тези красиви, екзотични места, които я караха да си признае колко пуст и празен е бил досегашният ѝ живот. Мразеше го за всичко това! И... имаше и нещо друго. Нещо още по-страшно. Нещо толкова дълбоко, толкова опасно, че я правеше още по-решителна в намерението си да го унищожи. То нямаше нищо общо с Кийт. То бе собственото ѝ оцеляване...

Заповяда си да се успокои, облегна се назад в креслото и пое дълбоко дъх. Да, трябваше да си признае, че Деймън я бе смутил и объркал, а това пътуване се бе превърнало в пътуване към себе си. Но целта оставаше непроменена. Все още я очакваше много работа...

Рамона решително тръсна глава и отново се върна към документите. За съжаление налагаше се да се примири с мисълта, че ѝ трябва помощ. Нуждаеше се от някой, който отвътре бе запознат с мореплавателния бизнес за развлекателни пътешествия. Още по-добре, ако този някой притежава повечко акции от „Александрия“. Да лиши Деймън от неговата гордост и радост? Нима това няма да бъде правилната стъпка?

Набързо прехвърли списъка на акционерите и загради всички, които притежаваха най-малко един процент в „Александрия“. Реши да започне с Гарет Дезмънд, който притежаваше по-голям брой акции дори от самата нея. Внимателно сгъна документите и грижливо ги прибра в коженото си куфарче, заключи го и погледна часовника си. Да, чакаше я още много работа!

Джослин Александър си избра един шезлонг и се настани подалеч от басейна. Беше тихо и горещо. Тя се отпусна назад, изложи лицето си на слънчевите лъчи, въздъхна и бавно затвори очи. И ужасът дойде!

Онази нощ преди повече от четвърт век. Изминаха толкова години, а тя си спомняше всяка подробност. Омразата и гнева в очите на Майкъл. Нейният собствен страх. Насилието. Бързо отвори очи, ала въпреки че сцената избледня и се стопи, прогонена от яркото карибско слънце, чувствата останаха.

Вината. Болката. Страхът. Предателството.

Джослин бавно се изправи в шезлонга и наведе глава. Една самотна сълза се плъзна по набръчканата ѝ буза. Тъкмо в този миг Верити изкачи стълбата и пристъпи на палубата. Преди да излезе от каютата си, се бе обадила на корабния хирург и той ѝ бе казал, че я очаква след половин час. Преди визитата имаше нужда от свеж карибски въздух. Приблужи до перилото и няколко пъти пое дълбоко дъх. Накъдето и да обърнеше поглед, виждаше синята безбрежност на океана. Остров Гренада бе останал зад тях, а следващото пристанище все още не се мяркаше. В коприненото небе над главата ѝ се рееха чайки, а сред вълните се гонеха делфини.

Младата жена се извърна и... замръзна!

Върху един шезлонг, изложила лице на слънцето, на не повече от метър от нея, седеше една жена. И двете безпомощно се втренчиха една в друга. Измина цяла вечност. Джослин първа се съвзе и припряно избърса сълзата от лицето си.

— Здравей, Верити — каза тя. Гласът ѝ бе хладен и спокоен.

— Здравейте, мисис Александър.

По-възрастната жена се усмихна.

— Смятам, че вече си достатъчно голяма и можеш да ме наричаш Джослин, не мислиш ли?

Верити примигна. Нещо в усмивката на жената я накара да изпита жал към нея, а това бе абсурдно. Съжалението бе последното нещо, което Джослин Александър би приела.

— Добре... Джослин — неохотно промълви Верити и крадешком хвърли поглед към стълбата. Дали просто не би могла да си тръгне?

— Наслаждаваш ли се на пътуването, Верити? — любезно попита Джослин, въпреки че гърлото ѝ бе пресипнало. — Трябва да ти призная, че съм изненадана да те видя на борда. Как е скъпата Уини?

— Мама е добре — нервно отвърна Верити. Уини и Джослин бяха учили в едно и също училище, а след това и в девическия колеж в Четълхем. След като се омъжиха, продължиха приятелството си и всяка стана кръстница на детето на другата. В началото Уини и Верити прекарваха лятната си почивка в провинциалното имение на Джослин и Майкъл в Котсуолд. Деймън беше на десет години, а Верити на шест, когато се опита да поязди „неустрашимото“ му пони и падна. Деймън я занесе на ръце в къщата и до края на лятото останаха неразделни.

Ала по-късно, след онази ужасна нощ, Верити дълго бе плакала и умолявала майка си да не я води никога повече при семейство Александър. Уини бе озадачена и наранена и се бе опитала да накара шестгодишната си дъщеря, изпаднала в истерия, да ѝ разкаже какво се е случило, обаче Верити никога не проговори.

— Ще потърся Деймън, за да си припомним за доброто старо време — сковано рече Верити и отчаяно погледна към стълбата.

Джослин я хвана за ръката и силно я стисна.

— Верити, моля те, имам нужда да поговоря...

Верити усети как в гърдите ѝ се надига страх, сякаш отново е онова малко шестгодишно момиченце, което не разбира какво се е случило, и от устните ѝ се изтръгна уплашен вик.

Джослин смаяно я зяпна. Сетне видя ужаса в очите ѝ. Бързо я пусна.

— Съжалявам — промълви тя. — Наистина съжалявам, нямах намерение да те... плаша.

Верити пое дълбоко дъх.

— Аз също съжалявам — пресипнало отвърна тя. — Не знам какво ми стана.

— Всичко е наред — бързо отвърна Джослин, внезапно почувствала, че иска да остане сама. Сложи си слънчевите очила и студено извърна глава. Жестът ѝ бе достатъчно красноречив — Верити можеше да си върви.

Без да каже дума, младата жена се насочи към стълбите. Докато се изкачваше, внезапно осъзна, че вече не се страхува от Джослин Александър. Тя престана да бъде онова чудовище, обсебило нощите на малкото шестгодишно момиченце. Тя стана просто една жена — слаба и уязвима.

Рамона стигна до втория мъж от списъка си, banker от Ню Йорк, и с облекчение видя, че шезлонгът до него е свободен. Той беше на четиридесет и осем години. Главен изпълнителен директор на „Чейз Манхатън Банк“ в Ню Йорк. Притежаваше 3% от „Александрия“.

— Здравейте — рече той и бавно свали слънчевите си очила. Вероятно искаше да я впечатли със сините си очи и Рамона очарователно му се усмихна, уж наистина е поразена.

— Здравейте! Аз съм Рамона Кинг — протегна ръка и той едва не се изтърси от шезлонга в бързината да я поеме. Тя бе със семпъл цял бански костюм, а отгоре бе метнала тънък халат.

Дуайт Дж. Маркхем III никога досега не бе виждал по-красива жена.

— Ще ми позволите ли да ви предложа едно питие?

Рамона си поръча лимонов сок с много лед и зачака питието си, преди да се настани на шезлонга до него.

— Е, мистър Маркхем, струва ми се, че ние с вас имаме доста общи неща — каза тя и видя как лицето му разцъфтява в усмивка.

— Сигурен съм, че имаме — лениво рече той и с възхищение огледа дългите ѝ стройни крака, а след това отново се втренчи в лицето ѝ. Какви очи! Сребристосини!...

— Да, така е — решително кимна младата жена. — Като начало, и двамата притежаваме акции от този кораб...

Грег привършваше ежедневната си обиколка на кораба. Асансьорът спря под палубата за игри и спортни развлечения.

Корабната болница беше разположена на този етаж, тъй като повечето от нараняванията се получаваха при спортни инциденти.

Както повечето хора, и Грег не обичаше антисептичната миризма на болничните помещения, ала не можеше да не се възхити от прекрасно оборудваната клиника на борда на „Александрия“. Имаше зъболекарски кабинет, операционна, рентген, изолационно отделение и шест каюти за пациентите. Кимна към дежурната сестра и тъкмо се канеше да попита дали се нуждаят от нещо, когато вратата на хирургическия кабинет се отвори.

Щом го видя, Верити спря като закована, а погледът ѝ алчно се плъзна по високата му и стегната фигура. Доктор Джон Гарднър, петдесет и осем годишен известен корабен хирург, който я изпращаше до вратата, едва не връхлетя отгоре ѝ. Погледна над рамото ѝ и се усмихна.

— О, здравей, капитане! Обичайната обиколка, а? — почувствал неудобството ѝ, лекарят нежно сложи ръка на рамото ѝ. — Не се тревожи, Верити — тихо рече той. — Морската болест е често срещано явление — добави, инстинктивно усетил, че тя иска да запази здравословното си състояние в тайна. Младата жена му се усмихна с благодарност и побърза да се отдалечи. Грег я наблюдаваше как си отива, давайки си сметка, че двамата не си размениха нито дума.

— Капитане? — подкани го лекарят и Грег бързо се съвзе и го последва в кабинета. Видя как хирургът отмести апаратурата за взимане на кръв.

— Досега не съм забелязвал да взимаш кръв от пациенти, страдащи от морска болест, Джон — меко рече Грег и видя как по-възрастният мъж се наежва.

— Така е. Извадих апаратурата, за да проверя дали е наред. Хана информира ли те за последните нещастни случаи?

Грег не отговори. Очите му сезираха в малката стъклена епруветка с кръв, поставена в дървената стойка. Не разбираше много от медицина, обаче знаеше, че стъклените с кръвни проби обикновено не се държат в хирургията, а веднага се изпращат в лабораторията. Тази епруветка тук означаваше, че кръвната проба е взета съвсем скоро. Следователно бе на Верити.

Грег усети, че нещо не е наред.

— Джон, мис Фокс... — започна той, ала лекарят разбра какво се кани да го попита и бързо го прекъсна:

— Капитане, доктор Фокс дойде при мен за лечение и аз й осигурих тъкмо това. А сега, ако има нещо...

Грег смаяно примигна.

— Доктор? По медицина?

Джон кимна, но не добави нищо.

— Джон, стандартна процедура ли е да се взима кръвна проба от пациенти, страдащи от морска болест? — упорито настояваше Грег.

Джон Гарднър настръхна.

— Ти си капитан на този кораб, Грег...

— Именно! И държа да бъде подробно информиран за всеки...

— Но аз съм корабният хирург — не по-малко твърдо заяви лекарят, — а консултациите с мен са също толкова поверителни, както и с който и да е друг лекар. И ти много добре го знаеш.

За една секунда двамата мъже се изгледаха втренчено. Сетне Грег бавно кимна.

— Прав си. Забрави!

— Вече съм забравил — облекчено се усмихна Джон. Както целият екипаж, и той харесваше и уважаваше капитан Хардинг. Но сега лицето на Грег бе бледо и напрегнато, а в очите му имаше страх. О, той старателно се опитваше да го прикрие, ала Джон бе опитен лекар.

— Добре ли познаваш доктор Фокс, Грег?

— Не. Току-що я срещнах — отсъстващо отвърна капитанът, но в следващия миг осъзна подозрението в тона на хирурга и остро го изгледа. — Тя е просто една от пътниците, доктор Гарднър — студено добави той.

Джон кимна.

— Надявам се да е така, Грег — меко отвърна той, без да откъсва поглед от очите на Хардинг. — Наистина се надявам да е така!

Грег пребледня. Нима чувствата му бяха толкова очевидни? Кимна още веднъж към Джон и бързо излезе от клиниката, без дори да се сбогува със сестрата, която учудено го изпрати с поглед. Застанал на прага на кабинета си, Джон Гарднър също го наблюдаваше, ала за разлика от сестрата, в погледа му имаше искрена тревога.

ГЛАВА 10

Барбадос

Правителството на Барбадос бе едно от най-стабилните на Карибите. Бриджтаун, столицата на острова, се отличаваше доста от останалите столици. Рамона и Деймън веднага забелязаха, че тук пропастта между богати и бедни не е толкова дълбока.

Двамата се разхождаха из центъра на града, от който се откриваше прекрасна гледка към живописното пристанище, наричано Кърийнидж. Докато се наслаждаваха на красивия пейзаж, Рамона му хвърляше изпитателни погледи.

— Днес ми се струваш някак си разсеян — тихо каза тя и усети как ръката стисна по-силно нейната.

— Може би. Внезапно осъзнах колко малко знам за теб — отвърна той и развеселено я изгледа. Как ли ще реагира на малката му бомбичка?

Рамона сви рамене.

— Няма кой знае какво за научаване. Водя доста скучен живот — почувства се потисната, защото в същия миг разбра, че не лъже.

— Трудно ми е да го повярвам. Толкова красива жена като теб? — подразни я Деймън.

— Всеобща измама е, че блондинките въртят света — рязко заяви тя. — Прекарала съм по-голямата част от живота си в учение, ала сега откривам, че всъщност не знам нищо.

— Горкото момиче! — засмя се Деймън. — Предполагам, че и мъжете са пълна загадка за теб?

Рамона се намръщи и го стрелна с поглед. За какво намекваше?

— Навярно е така. Двамата с моя годеник дълго бяхме заедно. В живота ми не е имало друг мъж — що за признания?! Едва ли Деймън се интересуваше толкова от любовния й живот или по-скоро от липсата на такъв. — Но той... неотдавна почина...

Деймън пое рязко въздух. Тредстоун! Беше забравил, че той й е бил годеник. Мисълта, че този мъж е бил близък с нея, и то много

години, го ядоса. Или по-скоро го накара да ревнува. Ревност към един мъртъв мъж?! Без съмнение здраво е хлътнал по тази жена!

— Съжалявам — меко изрече той. Двамата излязоха от „Трафалгар скуеър“ и се насочиха към Паметника на загиналите във войната, пред който струеше фонтан с три бронзови делфина. Деймън се спря и се загледа в ромолящата вода. — Значи не е имало друг, откакто... — нежно попита той и извърна лице към нея. Искаше да види изражението ѝ.

Младата жена поклати глава.

— Нито преди, нито след това — призна тя.

— Все още ли тъгуваш за него? — замислено я изгледа Деймън. Досега тази мисъл не му бе минавала през ума.

Обаче Рамона отново поклати глава.

— Не. Всичко свърши — изненада се, когато осъзна, че думите ѝ бяха самата истина. И в следващия миг разбра защо бе така. Тя никога не бе обичала Кийт! О, тя бе дълбоко загрижена за него, ала никога не го бе обичала! И, вече можеше да си го признае, Кийт също никога не я бе обичал!

Деймън видя преbledнялото ѝ лице и разширените ѝ очи и нежно я прегърна. В първия миг тя понечи да се отдръпне, ала след това се отпусна в ръцете му. Дълго стоя така, притисната до гърдите му, после се отдръпна и плахо се усмихна.

— Какво ще кажеш, ако пропуснем Брод стрийт? — попита младият мъж, тъй като явно и на двамата не им се пазаруваше. Рамона нетърпеливо кимна в знак на съгласие и двамата се качиха в един туристически автобус.

Обиколиха всички забележителности на града, видяха готическите сградите на съда и парламента, а след това решиха да посетят Куинс парк, който се славеше с най-старите и големи дървета на острова.

— Величествени! Великолепни! — ахкаше Рамона, заглеждана във вековните стволоче край себе си.

— Ти си не по-малко великолепна — сухо отвърна спътникът ѝ. Не можеше да я погледне, без да изпита болезненото желание да я притежава. Тя беше с обикновена сребристокзелена копринена рокля, която откриваше раменете ѝ. Косата ѝ бе вързана на опашка и подчертаваше чистите и красиви линии на лицето ѝ и изящната

извивка на врата ѝ. Здравата бе хлътнал! Трябваше да се измъкне! И то бързо, преди да е станало твърде късно...

— Обаче лъжите ти никак не са великолепни — внезапно каза той и видя как тя рязко се извърна, а очите ѝ се разшириха.

— Моля? — успя да попита Рамона, а сърцето ѝ лудо заблъска в гърдите. Внезапно осъзна, че е нагазила в подвижни пясъци, и се запита как не го е усетила по-рано.

— Говоря за великолепния ти план, доктор Кинг — мрачно отвърна Деймън. Вече бе започнал. Нямаше връщане назад.

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш — с треперещ глас изрече Рамона.

— Нима? Мисля, че е малко късничко да си играеш на невинна девица, не смяташ ли? Доктор Кинг?! Наслаждавах се на малката ти игричка, но тя продължава вече прекалено дълго и взе да ме отегчава — устните му се извиха в зловна усмивка. Очите му я гледаха твърдо и неумолимо, ала тънкият нерв, който потрепваше на едната скула, издаваше напрежението му.

Рамона разбра две неща. Първо, че погледът му я наранява, и второ, че много бързо трябва да измисли нещо.

— Произнесе името ми така, сякаш то означава нещо — каза тя и учудено повдигна вежди.

— А не означава ли? — гласът му бе стоманен.

Рамона го погледна право в очите.

— Не виждам какво — безцеремонно заяви тя.

— Тогава защо се представи като Рамона Мъри? — нападна Деймън.

Рамона повдигна безгрижно рамене и развеселено го изгледа.

— Защото това е името, което използвам, когато не си играя на преподавател от Оксфорд — взря се в недоверчивите му очи и въздъхна. — Позволи ми да ти разкажа някои неща, Деймън — тихо каза младата жена и взе ръката му. Отначало почувства съпротива, ала когато тръгнаха да се разхождат сред палмовите дървета, видя, че той накланя глава настрани и жадно лови всяка нейна дума.

— Оксфорд е прекрасно място, но и доста изтощително. Няма да повярваш какви злословия се носят понякога — погледна го, за да се увери, че я слуша. Слушаше я. Можеше да се закълне, че интересът почти бе изместил убийственото изражение в очите му. — Оксфорд не

е обикновен университет. Той е най-добрият университет в света. И когато съм там, аз съм доктор Кинг, бакалавър на хуманитарните науки, магистър на хуманитарните науки, доктор по философия, автор на прехвалени учебници, лектор в Редклиф и Харвард. Мои студенти са политически активисти от Китай, принцеси от Арабия, потомците на едни от най-старите аристократични семейства в Англия. И за всички тях аз съм доктор Р. М. Кинг — продължи Рамона, без да съзнава искрената досада в гласа си.

Въпреки желанието и здравия разум, Деймън се усети, че ѝ вярва.

— Продължавай — кратко рече той. Докъде ли ще стигне целият този разговор, който самият той бе започнал, за да я отблъсне от себе си? Искаше всичко да знае! Имаше нужда да знае!

Рамона нямаше друг избор, освен да продължи, каквото и да ѝ струваше това. Той я принуждаваше да погледне в лицето онова, което никога досега не бе желала да признае дори пред себе си. Какво имаше в този мъж, че отключваше най-дълбоките и най-тъмни тайни на нейната душа?

— В Оксфорд съм длъжна да бъда доктор Кинг през цялото време. Не мога да си позволя да сваля тази маска. Само да проявя някакво колебание, да се отклоня за миг от академичната си непристъпност и ножът ще се забие в гърба ми. Има толкова асистенти, които жадуват за преподавателско място. Има толкова специализанти, готови да оборят тезите от книгите ми. И все ще се намери някой, който копнее да те провали...

Тя спря за миг. Не осъзнаваше как се бяха разширили очите ѝ, нито подозираше отчаяния си поглед като на уловено в капан животно.

Искаше да го докосне. Не, искаше много повече! Искаше да смъкне проклетата риза от гърба му и да одраска с нокти голата му кожа. Искаше да види как устните му се разтварят, да чуе стенанието му. Ала най-много от всичко искаше да го накара да си плати, задето събуждаше всички тези чувства у нея. Пое дълбоко въздух. Отпъди надалеч смущаващите мисли! Концентрирай се! Мобилизирай цялото си умение да убеждаваш, за да завоюваш отново доверието му! Това е жизненоважно!

— Затова винаги, когато имам възможност да се откъсна за малко от всичко това, аз се превръщам в Рамона Мъри — лъжата покапа леко

от устата ѝ, подобно на сладък мед. — Това е и застраховка, в случай че на борда на „Александрия“ се окаже някой от Оксфорд. Не е изключено и някой от преподавателската общност да живее на Барбадос. Не можеш да си представиш колко много хора са завършили Оксфорд! Струва ми се, че където и да отида, няма начин да не срещна някой от тях! Можеш ли да ме разбереш?

Деймън внимателно я изгледа. Мислите му бясно препускаха. Искаше да ѝ повярва, искаше го толкова силно, че това го изплаши.

— Звучи много убедително — каза той, засилвайки нарочно нотката на сарказъм в гласа си. — Но защо не ми каза за акциите?

Рамона се олюля от неочакваното нападение. Значи той знаеше и за акциите? Внезапно се почувства безкрайно уморена. Да се бориш с Деймън Александър бе толкова изтощително. Той беше дяволски умен и дяволски... секси.

— Имаш предвид акциите от „Александрия“? — попита младата жена, за да печели време. — Не знам дали ще мога да ти обясня всичко за тях. Самата аз не разбирам защо Кийт ги е купил. Но той беше брокер и предполагам, е решил, че са добра инвестиция — този път бе неин ред да го изгледа проницателно.

Ала това, което видя в очите му, не бе вина, а съвсем друго чувство. Това бе ревност! Рамона изпита силно задоволство, но в следващия миг замръзна. Нямаше никакво основание да се радва. Бедният Кийт бе мъртъв. И, по дяволите, Деймън трябваше да плати за това... — Нямах представа, че е купил толкова много акции, докато... докато не прочетоха завещанието му!

Двамата бавно поеха към изхода на парка. Младата жена се чувстваше напълно изтощена. Деймън държеше ръката ѝ, но в душата му бушуваха противоречиви чувства — искаше му се да я утеши и приласкае и в същото време изпитваше желанието да я взриви из основи.

Качиха се на първия автобус и уморено се отпуснаха на седалките. Мълчаха, сякаш и двамата се нуждаеха от малко време, за да се съвземат. Рамона се бе втренчила в пейзажа.

— Кийт се самоуби — меко каза тя. — А аз все още не знам защо.

Но тя знаеше. Вече. Беше го направил, защото някой го бе тласнал към смъртта. Извърна се към Деймън. Очите ѝ бяха пълни със

сълзи.

— Взех си отпуска и реших да я прекарам на „Александрия“. О, не знам — въздъхна младата жена и отново се извърна към прозореца. — Помислих си, че това ще ми помогне по някакъв начин да разбере защо го е направил.

Деймън хвана брадичката ѝ с длан и обърна главата ѝ към себе си.

— Наистина ли не знаеш защо? — тихо попита той със странна надежда в погледа.

Тя поклати глава.

— Не. Именно затова ти задавах толкова много въпроси.

Деймън мрачно въздъхна.

— Разкажи ми за баща си, Рамона — каза той и се взря в глъбините на очите ѝ. Сърцето му радостно трепна, защото синьо-зелените ѝ очи го изгледаха с искрено недоумение.

— За баща си? За Джо Кинг?

— Да не би да имаш някой друг? — шеговито попита младият мъж. Отново целият се напрегна. Следващите ѝ думи щяха да променят живота му.

Рамона озадачено се намръщи и поклати глава.

— Не мога да ти разкажа много. Той ни е напуснал, когато съм била бебе. Защо се интересуваш от него? — внезапно осъзна, че Майкъл, бащата на Деймън, е бил съперник на Джо Кинг в продължение на много години. Но какво общо, за Бога, имаше тяхната стара вражда с акциите на „Александрия“ и смъртта на Кийт? Удивлението, изписано на лицето ѝ, бе съвсем искрено и Деймън ѝ повярва. Въздъхна с облекчение и се облегна назад, напълно изтощен. И двамата се изненадаха, когато автобусът започна да се изправва.

— Изглежда това е последната спирка — машинално рече Рамона.

Последната спирка се оказа „Гората на цветята“. Двамата слязоха от автобуса и последваха малката групичка хора, която се отправи към оазис от разцъфнали храсти. Когато ръката му отново се плъзна в нейната, денят ѝ се стори съвършен! Из въздуха се носеше остра екзотична миризма, упойваща и прекрасна. Наоколо само — канела, джинджирил и ниски прахавични дървета. Двамата се озоваха в един самотен гъсталак и Деймън нежно я взе в прегръдките си. Поколеба се

за миг, очаквайки вълна на подозрение и недоверие, ала нищо подобно не се случи. Всичко бе прекрасно, естествено и правилно. Очите ѝ синееха, пълни с надежда и стаено желание. Когато се наведе над нея, устните ѝ се разтвориха с трепетно очакване. В следващия миг всички мисли за акции, измами и кораби изчезнаха. Рамона усети как той внимателно я полага върху меката земя, покрита с тъмнозелен мъх. Храстите ги скриваха от любопитните погледи. Ръката му свободно се плъзна надолу и погали дългото ѝ бедро. Тя простена и краката ѝ инстинктивно се разтвориха, тръпнещи от желание. Тялото ѝ изгаряше в огън, а в кръвта ѝ затанцуваха най-прекрасните искри. Кожата ѝ бе гладка като коприна и ръката на Деймън алчно се плъзна между бедрата ѝ. Устните му се спуснаха надолу по шията ѝ. Сетне нежно целунаха едно по едно набъбналите зърна на гърдите ѝ. Рамона простена от желание. Деймън засмука едното зърно, коприната се навлажни от слюнката, а езикът му не преставаше бавно да обикаля в кръг. Рамона замята глава настрани и се изви от сладката болка, пронизала слабините ѝ. Цялото ѝ тяло откликваше на ласките му, подобно на цвете, за пръв път разтворило венчелистчетата си на зазоряване, жадно за непознатите, но прекрасни слънчеви лъчи. Искаше ѝ се да плаче и да крещи от радост.

— Деймън — шепнесе името му тя, а когато ръката му се плъзна надолу и пръстите му леко погалиха сърцевината на нейната женственост, Рамона потрепери и затвори очи. Целият свят край нея изчезна, останаха само устните му, засмукали гърдите ѝ, и ръката му, дразнеща и галеща нейната страст. С един пръст Деймън започна леко и в същото време безмилостно да разкрива нежната пъпка на клитора ѝ и Рамона високо извика. Никога досега не бе изпитвала нещо подобно. Той беше толкова опитен любовник, а тя съвсем начинаеща в тази игра, ала това нямаше никакво значение. Телата им си пасваха като двете страни на една монета.

— Деймън — мълвеше тя, сама не знаеща за какво го моли. Устните му страстно се впиха в нейните, а пръстът му се задвижи побързо и по-настойчиво. Рамона усети как тялото ѝ поема тези движения, а бедрата ѝ безпомощно се повдигат и спускат в тревата.

Той повдигна глава.

— Отвори си очите — задъхано нареди и тя незабавно се подчини.

Гледаше очите ѝ, докато пръстът му влизаше и излизаше във влажната и тясна вагина. Синьо-зелените искри се превърнаха в сребристи и Рамона започна да се гърчи неистово под тежестта му. В същия миг зениците ѝ се разшириха от изненада, очите ѝ, усетили приближаващата експлозия, потъмняха, а устните ѝ се разтвориха. Тя се взря в лицето му, омаяна от тъмната, изгаряща страст в очите му, и в същия миг разбра, че го иска вътре в себе си, да я изпълни докрай, да я поведе към...

— Деймън! — това бе и проклятие, и молба. Главата ѝ се люшна назад, алчно приела подаръка му. Когато я разтърси първият оргазъм в живота ѝ, Рамона безпомощно затвори очи.

Деймън не помръдна. Не откъсваше поглед от лицето ѝ и устните му се извиха в лека усмивка, когато жената под него потръпна и сетне безпомощно се отпусна върху хладния мъх. Лицето ѝ пламтеше, а по челото ѝ блестяха малки капчици пот. Красива и великолепна! Крехка и уязвима! За един дълъг миг двамата останаха да лежат неподвижни сред уханните храсти. Рамона стискаше здраво очи, опитвайки се да не мисли за това, което току-що се бе случило с нея, а Деймън гледаше как страстта бавно се отдръпва от лицето ѝ. Най-сетне тя отвори очи.

— Не знам какво да кажа! Никой мъж досега не е правил подобни неща с мен.

— Дори и Кийт? — чу се да казва Деймън и мигновено се напрегна.

Тя поклати глава, а очите ѝ се натъжиха.

— Не! Дори и Кийт!

Деймън се извърна. Какво невероятно щастие и облекчение!

— Ти си странна жена, Рамона!

Тя леко отметна глава, все още обзета от приятната отмала. Опита се да не мисли за прекрасното усещане. Трябваше да го забрави! Защо му бе позволила?

— Какво искаш да кажеш? — искрено удивена попита тя.

Деймън нежно отметна един влажен кичур от потното ѝ чело.

— Доктор Кинг, ти си една измамница — нежно се усмихна младият мъж. — Обзалагам се, че под черната си тога и онази смешна плоска шапка носиш яркочервено бельо.

— Аз не съм някаква наивна глупачка, която си мечтае за силен мъж — надигна се и се опита да го отблъсне от себе си, ала той не

помръдна. Ръцете му грубо я бутнаха назад и той се надвеси над нея. Очите му приличаха на разтопена стомана. Рамона се втренчи в лицето му.

— Успокой се! Нямах това предвид. Ти си жена, Рамона. В теб се преплитат страст и ум. Ти имаш сърце, не само амбиция. Ти имаш потребности — емоционални, физически, естествени човешки потребности, както всички ние.

Рамона извърна глава настрана. Една самотна сълза се отрони от ъгълчето на окото ѝ и се плъзна по бузата.

— О, не, Рамона, недей — изохка Деймън и нежно я взе в обятията си. — Не плачи, скъпа. Всичко е наред, всичко ще бъде наред — за един дълъг миг той я задържа в прегръдките си, нежно галейки косата ѝ. Толкова красива и толкова срамежлива! Толкова интелигентна и толкова наивна! Невинна и чувствена!

За пръв път в живота си Деймън бе сигурен, че е влюбен, и се чувстваше прекрасно.

Сълзите ѝ бяха пресъхнали и Рамона с празен поглед се втренчи над рамото му. Тя също знаеше, че за пръв път в живота си е влюбена.

И бе ужасена.

ГЛАВА 11

Джеф Дойл хвърли поглед през рамо, за да се увери, че е сам, и бързо се изкачи по стълбата. Бяха му необходими само две минути, за да се промъкне към капитанската каюта, ала стюардът можеше да се появи всеки момент. Извади от джоба си едно миниатюрно приспособление, което приличаше на дистанционно управление, ловко се справи с електронната ключалка и бързо се шмугна в каютата.

Претърсването се оказа безрезултатно. Това обаче не обезкуражи Джеф Дойл. Рано или късно щеше да успее. Майка му разказваше, че още като е бил бебе, една циганка му направила бяла магия за цял живот. Е, този път не му провървя. Ако между Рамона и Деймън Александър ставаше нещо, то капитанът не знаеше нищо за това.

Измъкна се навън, върна се в каютата си и отвори барчето с напитки. Избра една бутилка с първокласно малцово уиски, наля си щедра доза и погледна часовника. Вероятно шефът му вече е на път за Санта Лусия. Вдигна слушалката и след няколко минути го свързаха с частния самолет, който в момента прелиташе над Атлантическия океан.

— Дойл?

— Да. Нищо.

Джо Кинг изръмжа. Той също знаеше, че в живота има и неуспехи.

Верити изгуби четири часа, за да се приготви за вечеря. Пробва всичките вечерни рокли и поне десетина пъти променя прическата си. Прерови всичките си бижута като дори опита да превърне една от огърлиците си в диадема. И всичко това само защото тази вечер бе неин ред да вечеря на масата на капитана в „Гаитянско злато“.

Най-накрая се спря на една дълга туника в зелено, златно и бяло, творение на Морис Франс. Ниско изрязаното квадратно деколте бе съвършена рамка на разкошната изумрудена огърлица, която майка ѝ

купи за Коледа от „Асприс“. Свободно падащата туника бе от естествена индийска коприна и при всяко движение потрепваше като златист облак, обгърнал стройната ѝ слаба фигура. Златистите обувки с високи токчета и малката вечерна чантичка отлично допълваха тоалета. Прибра косата си с две златни шноли, украсени с малки диаманти, които блестяха като звезди в тъмната лъскава грива. Дискретно постави тъмnozлатисти сенки на клепачите, за да открие дълбочината на екзотичните си очи.

Тази вечер искаше да бъде красива! За Грег!

Ала беше ли честно? Този загрижен поглед на Грег, когато преди няколко дни я видя да излиза от лекарския кабинет? Дълбоко в сърцето си Верити знаеше, че той е привлечен от нея. Тя бе жена, а жените винаги безпогрешно са отгатвали кога един мъж е влюбен и кога не. И докато се взираше в отражението си в огледалото, младата жена се запита дали всъщност постъпва правилно. Ала вече бе изминала почти една трета от пътешествието и тя разполагаше с толкова малко време. Дали не би могла да убеди Грег да се отдаде на чувствата си към нея, като го увери, че любовната им връзка ще приключи заедно с пътуването? Това краткотрайно изживяване едва ли ще застраши свободата му и той може би ще се реши да я вземе в обятията си? Съвсем малко... После ще я забрави и в живота му ще се появи следващата жена. Тази мисъл я накара да потръпне, ала понамали чувството ѝ за вина. Когато всичко приключи, Грег нямаше да страда от разбито сърце и тя нямаше да нарани нито него, нито себе си. Верити се втрени в тъмните си очи в огледалото и поклати глава.

— Сама си просиш белята, доктор Фокс!

Но имаше ли значение? Следващата зима нямаше да има значение. Всъщност тогава нищо нямаше да има значение.

Верити въздъхна дълбоко и се запъти към ресторанта.

В къщата си в Белгревия лейди Унифред Фокс страдаше от обичайното безсъние. В три часа посред нощ тя се излежаваше в любимото си кресло пред запалената камина, а на масичката до нея димеше чаша с горещ шоколад. Тази нощ я бе обзела носталгията и бе наизвадила семейните албуми.

Усмиваше се, докато разглеждаше снимките на Верити като бебе, въздишаше тъжно, докато се взираше в снимките на съпруга си. Ето — млад, наперен и красив в униформата си на офицер от Кралската конна гвардия. Колко отдавна беше! А ето и онова лято в провинциалното имение на Джослин в Котсуолд! Взря се в снимката на Верити, възседнала понито на Деймън... Как му беше името? Нещо смешно... Албумът бавно се изплъзна от ръцете ѝ. Онова последно посещение, когато бедният Майкъл бе убит. Всичко бе толкова отдавна...

През онази нощ тя не беше в къщата. В петък вечерта бяха пристигнали заедно с Верити, ала на следващата сутрин ѝ се обадиха по телефона и я извикаха за нещо в Лондон. Верити настоя да остане и Джослин нямаше нищо против, ала същата съботна вечер Майкъл Александър бе убит от някакъв крадец, промъкнал се през нощта в къщата. Сигурно е било ужасно. Майкъл едва бе прехвърлил четиридесетте, а Деймън беше още малко момче. Уини не можеше да си представи как Джослин го бе преживяла. Да намериш съпруга си убит, и то от някакъв си селянин, промъкнал се в дома ти, за да го ограби... Уини поклати глава и погледът ѝ отново се плъзна по усмихнатото лице на дъщеря ѝ, която с огромните си дяволити очи приличаше на малка пакостлива фея. По онова време Верити бе буйно и непокорно дете, ала след убийството на Майкъл, тя се промени. Въпреки че Джослин я бе уверила, че през онази нощ дъщеря ѝ си е спала тихо в леглото, вероятно изстрелите от пистолета са я събудили и изплашили толкова много, че Верити категорично отказа да стъпи отново в имението.

Възрастната жена въздъхна. Кой би могъл да разбере какво си е въобразило едно шестгодишно момиченце? Може би е разбрала, че Джослин е стреляла по бягачия крадец и това е променило представата за кръстницата ѝ? А може би е била прекалено разстроена от внезапната смърт на любимия си чичо Майк? Уини отново въздъхна и остави албума на масичката. Каквото и да е било, всичко бе отдавна минало. Кой знае, може би, след като Джослин и Верити се срещнат отново на борда на „Александрия“, ще съумеят да оставят миналото зад себе си и отново да се сближат?

Уини тайно се надяваше на това. Старата приятелка ѝ липсваше толкова много.

Грег изпъкваше сред всички присъстващи. Не само високата му и стройна фигура или снежнобялата униформа, която се открояваше сред тъмните смокинги и вечерните костюми, го отличаваха от останалите мъже. Не, имаше и нещо друго. Около него витаеше някаква неопределима атмосфера, която Верити усети, щом влезе в богато украсената зала на ресторанта. Докато приближаваше към централната маса, краката ѝ леко се подкосиха, а сърцето ѝ учестено заби.

Грег вдигна глава и я погледна. Смяташе, че се е подготвил за срещата им, тъй като вече бе видял името ѝ в списъка на гостите, определени тази вечер да вечерят на неговата маса. Обаче се оказа, че се е заблудил. Тя изглеждаше зашеметяващо! Докато вървеше, копринената туника трептеше, подчертавайки твърдите ѝ вирнати гърди, а дълбоките цепки отстрани разкриваха прекрасните ѝ стройни крака. На устните ѝ трептеше усмивка, която, макар и леко срамежлива и нерешителна, искреше не по-слабо от диамантите в косите ѝ.

Когато Верити приближи, Грег и четиримата мъже, седнали на масата, се изправиха.

— Доктор Фокс — представи я Грег и Верити изненадано примигна. — За мен е чест да ви запозная... — усмихна се очарователно и непринудено и я представи на останалите гости, все персони от най-отбрано общество. Имаше един сенатор от Канзас, придружен от изключително амбициозната си съпруга, прочут италиански тенор заедно с привлекателната си жена, един лауреат на Нобелова награда, също със съпругата си, и един мултимилionер с дама, която изглеждаше на не повече от шестнадесет години.

За голямо разочарование на Верити, мястото ѝ бе между италианския тенор и сенатора, точно срещу Грег. Внезапно ѝ се стори, че сребърните свещници и кристалната купа, в която плуваха нежните бели цветове на водни лилии, изгубиха красотата си и се превърнаха само в непреодолима бариера между тях двамата.

Грег се държеше като изряден домакин, отделяйки ѝ точно толкова внимание, колкото и на останалите си гости, и въодушевлението на Верити постепенно угасна. Италианският тенор разказа забавна история от кариерата си. Една вечер, когато пеел в „Кармен“ и залата била препълнена, той едва не се строполил върху

оркестъра. Ученият пък се впусна в малко сухи, но интересни обяснения за разликата между белите и сини квазари.

Когато ѝ поднесоха блюдото с мариновани скариди, Верити се озърна и установи, че всички я гледат с очакване.

— Тъкмо казвах на всички, че е много успокоително да имаш на борда си още един лекар — притече ѝ се на помощ Грег, разбрал, че тя не е слушала разговора.

— Предполагам, че много хора ви безпокоят с оплаквания за разширените си вени и всякакви други болести — намеси се и съпругата на италианския тенор и в погледа ѝ проблесна съчувствие.

Верити смутено се изкашля.

— Не, не е точно така. Аз съм хирург, а не интернист.

— Наистина ли? А имате ли специализация? — въпросът дойде от сенатора.

Верити се усмихна.

— Работех... работя в „Джон Редклиф“ в Оксфорд. Оперирам всичко — сърце, стомах... Но не мисля, че това е много подходяща за вечеря тема — пресилено се засмя тя, чувствайки се неловко.

— Бях закаран по спешност в „Джон Редклиф“ за операция на апендикса — замислено каза Грег.

— Кой знае, може пък именно доктор Фокс да ви е срязала, капитане — нетактично се обади съпругата на мултимилionера и всички любезно се засмяха.

Верити бързо се извърна с пламнали страни и не забеляза смаяния поглед на Грег. Мария Ферминито, съпругата на тенора, отново ѝ се притече на помощ и се впусна в една смешна история за някакъв изкуфял кардинал, отклонявайки вниманието на гостите от Верити, която с облекчение си отдъхна.

Когато вечерята свърши, нобеловият лауреат и двамата италианци се оттеглиха, заявявайки, че не искат да изпуснат началото на „Мишеловката“^[1], която започваше в десет и половина. Верити тихо се извини и се запъти към каютата си. Десетина минути по-късно Грег също стана, промърморвайки, че трябва да нагледа нощната вахта. Разбира се, не се насочи към капитанския мостик, а проклинайки глупостта си, тръгна към каютата на Верити.

Когато на вратата се почука, тя тъкмо бе събула обувките и измъкнала шнолите от косите си. Щом отвори и го видя на прага,

сърцето ѝ замря. Преглътна с усилие, а треперещата ѝ ръка се стрелна към гърлото.

— Доктор Фокс — сковано рече Грег, — мога ли да вляза за малко?

Изглеждаше толкова нещастен и смутен, че Верити едва не се засмя.

— Разбира се! Заповядайте, преди стюардът да ви е видял и да е докладвал на шефа ви.

Грег примигна и се засмя.

— Толкова ли е очевидно? — попита той и в угълчетата на очите му се появиха малки привлекателни бръчици. Чувстваше се така, сякаш цял живот са били приятели. Но имаше и още нещо... Вълнението и радостното очакване, както когато срещнеш нов и интересен човек. Задоволството от взаимното привличане. Всичко това бе доста опасна комбинация за един ерген, минал трийсетте.

— Винаги съм си мислила, че капитанът е пълновластен господар на кораба си — пошегува се Верити. — Вземете капитан Блай^[2].

Грег избухна в смях.

— Страхувам се, че не е съвсем така. На борда съществуват правила и неписани закони, които важат и за мен. А един от тях е — тихо продължи той — в никакъв случай да не общувам с пътничките. Освен ако не е в рамките на светските ми задължения, разбира се.

Верити усети как усмивката ѝ се стопява.

— Разбирам — тихо промълви тя и наистина го разбираше. Грег рискуваше много с посещението си в каютата ѝ. — Нещо не е наред ли... капитане?

Младият мъж безпомощно сви рамене.

— Просто исках да те попитам нещо. Нещо, което не ми дава мира през цялата вечер.

Очите ѝ бяха толкова огромни, че той усети как го облива гореща вълна и му става трудно да диша. Тя беше толкова дяволски красива и толкова странно противоречива. Стоеше пред него с боси крака и великолепна изумрудена огърлица и го гледаше с тези прекрасни уязвими очи.

— За болницата — с усилие продължи капитанът и въздъхна. — О, по дяволите, Верити, ти ли ме оперира в Оксфорд? — избъбри на

един дъх той.

— О, това ли било! Всъщност, да! Аз те оперирах — призна тя.
Грег слисано се втренчи в нея.

— Наистина ли? — в съзнанието му проблесна мисълта за голото му тяло, проснато върху хирургическата маса. И тази жена, взела живота му в ръцете си. Мисълта действително бе зашеметяваща. Подейства му толкова възбуждащо, че ръцете му се разтрепериха. Внезапно сякаш стаята се наелектризира. Верити също си спомни онзи миг, в който за пръв път бе видяла лицето му. Погледът ѝ се плъзна надолу към корема му, където беше белегът, и Грег почувства как стомахът му се свива.

— Верити — промълви той с натезжал от емоции глас.

Не разбра кога приближи към нея, ала в следващия миг тя вече бе в обятията му, повдигнала глава, мълчаливо молеща да я целуне. И той ѝ се подчини. Когато устните им се докоснаха, сякаш всичко в тях избухна. Верити обхвана лицето му с длани, изплашена, че той може да се отдръпне. Ала страховете ѝ се оказаха напразни. Силните му устни разтвориха нейните и езикът му жадно проникна в кадифената ѝ мекота. От гърлото ѝ се изтръгна глухо стенание. Усещаше глухите удари на сърцето си, а пръстите ѝ се плъзнаха по страните му, погалиха слепоочията и се заровиха в гъстата коса. Грег изохка и я притисна по-плътно. Струваше му се толкова мъничка и крехка, ала пръстите ѝ, които в този миг галеха гърба му, така се впиха в мускулите, че превърнаха краката му в желе. Той се олюля и двамата паднаха върху леглото. Верити се бе вкопчила в него, а устните им се сливаха в страстна и изгаряща целувка.

Усещането за тежестта на тялото му върху нейното бе прекрасно и Верити разтвори крака, за да ги обвие около прасците му. Слабините ѝ пламтяха от желание и тя почувства топла влага между бедрата си. Когато Грег отвори очи, те бяха замъглени от толкова силно желание, че на Верити ѝ се прииска да закрепци. Жената триумфираше! Едната ѝ ръка го сграбчи отзад за врата и наведе главата му към гърдите си, а другата смъкна надолу туниката, откривайки щръкналото розово зърно. Грег простена и алчно го засмука. Тялото ѝ се напрегна и се изви, притискайки се по-силно към него. Вкусът ѝ бе толкова прекрасен, че целият потрепери от изгарящото желание. От

полуотворените ѝ устни се изтръгна неразбираем вик и кръвта още побясно запулсира в слабините му.

Той трескаво смъкна туниката ѝ надолу, за да може да целуне и другото зърно, и в този миг едно леко, но болезнено одраскване отвлече вниманието му. Бе огърлицата, която обвиваше шията ѝ и искреше като зелен пламък върху бялата кожа. Видът на скъпоценностите, струващи вероятно няколко хиляди лири, възвърна разсъдъка му. Той затвори за миг очи и поклати глава.

— Какво, по дяволите, правя? — чу собствения си глас, изпълнен с отчаяние и гняв, и рязко отвори очи. Верити също го погледна. Когато той се изправи и застана до леглото, загледан в нея, тя почувства как всичката топлина се оттегля от тялото ѝ. Бялата му риза бе наполовина разкопчана и в съзнанието ѝ проблесна смътен спомен за ръцете ѝ, които трескаво се бореха с малките копчета. Той изглеждаше объркан и Верити бързо оправи туниката, прикривайки голотата си. Видя, че погледът му бавно се избистря и реалността се завръща в него.

— Съжалявам — каза той. — Аз просто не можах... — нещо в очите ѝ го накара да замълчи. Нещо тъжно. Невероятно тъжно. Той поклати глава. Бавно, без да откъсва поглед от нея, младият мъж запристъпва заднешком към вратата, сетне се обърна и излезе.

Верити остана да лежи дълго, много дълго, втренчила поглед в тавана, а сълзите бавно се търкаляха по страните ѝ.

На стотици километри от Верити Фокс, в малката лаборатория в една от пристройките на „Джон Редклиф“, доктор Гордън Драйер се взираше невярващо в подробните и педантично подредени изследователски бележки на един лекар от Венецуела, специалист по СПИН. Ала не разработките по тази болест бяха привлекли вниманието му. Той се бе задълбочил върху една странична част от изследванията, която още не бе напълно разработена, но очевидно можеше да доведе до драстични промени в лечението на различните видове рак на кръвта. При условие че тестовете, проведени във Венецуела, се потвърдят и тук.

Но за Верити щеше да бъде много късно! Тепърва трябваше да чака резултатите. Но трябваше ли? Тук, в „Джон Редклиф“, той имаше

достъп до експерименталното лекарство, произведено във Венецуела. Можеше много лесно да стане ръководител на предварителните изследвания. Никой нямаше да узнае какво количество от лекарството е използвал, след като самият той щеше да води записките от опитите. Гордън усети как го облива студена пот. Ако го хванат... ако лекарството има някакъв страничен ефект... Фатален за човека...

Но... Верити! Ако успее да спаси Верити!...

[1] Пиеса от Агата Кристи. — Б.пр. ↑

[2] Уилям Блай (1754–1817) — английски морски офицер, командир на „Баунти“, чийто екипаж въстана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Санта Лусия

Грег стоеше на капитанския мостик и напрегнато се взираше в приближаващата суша. Не можеше да потисне трепетното вълнение, което го изпълваше. Двата върха — големият и малкият Питон — пронизваха чистото синьо небе.

— Наблюдавай внимателно яхтите, идващи от залива Мариго — тихо нареди на Джим капитанът. — И кажи на пристанищния лоцман, че сме готови.

След това отиде да провери дали всичко в машинното отделение работи нормално. Пътниците щяха да станат след около час и Грег предпочиташе дотогава корабът да е в пристанището. Влизането на толкова голям плавателен съд в малкото пристанище изглеждаше доста изнервящо отстрани и можеше да обезпокои пасажерите.

Верити Фокс прелистваше замислено брошурата, опитвайки се да си избере маршрут за деня. Ала пред очите ѝ все беше изражението на Грег, когато миналата вечер напускаше каютата ѝ. Тъкмо бе оградила с кръгче минералните бани в Суфриер и се канеше да отбележи и Волкано Драйв, когато телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката. Искаше ѝ се да е Грег, ала разумът ѝ казваше, че е много по-вероятно да е майка ѝ. Не беше нито единият, нито другият.

— Верити? Как са нещата при теб?

— Гордън! — гласът на приятеля ѝ, долетял сякаш от някакъв отдавна забравен свят, бързо я върна към действителността.

— Да, аз съм — последва дълга пауза и най-накрая Гордън тихо рече: — Трябва да те видя, Верити! Важно! Много важно! Коя е следващата спирка на кораба?

— Ъъ... Мартиника. Гордън, ти не би прелетял цялото това разстояние просто така. Какво има?

Гордън се изкашля.

— Не мога да говоря по телефона, Верити. Просто трябва да ми повярваш. Къде можем да се срещнем на Мартиника?

Верити нямаше никаква представа. Никога досега не бе стъпвала там.

— Можеш да дойдеш на кораба. Ще уредя да те пуснат на борда. Има толкова много желаещи да разгледат този плуващ дворец, така че ти няма да бъдеш единственият.

Гордън облекчено въздъхна.

— О, това е чудесно! По кое време ще бъдете в пристанището?

Младата жена бързо прелисти разписанието и му съобщи датата и часа. Обаче ледените пръсти на страха я заопипваха и тя се разтрепери.

— Гордън... нещо се е случило, нали?

— Да. Нещо напълно неочаквано.

— Хубаво или лошо?

— Хубаво, поне така мисля аз... Виж, трябва да тръгвам. Чака ме доста работа. Наистина съжалявам, че не мога да ти кажа нищо повече, Верити.

Верити кимна.

— Смяташ да извършиш нещо... нередно, нали? — промълви накрая тя.

— Е, не е нещо, което се забранява от Хипократовата клетва — мрачно отвърна той и затвори.

Верити дълго стоя със слушалката в ръка, втренчила немиждащ поглед в телефона. Какво, по дяволите, ставаше?

Анс Кастанет бе плаж, разположен на север от Суфриер, рай за гмуркачите с красивите си подводни рифове. Елегантната сграда на хотела, сгущена сред дърветата, предизвикваше възхищението на туристите, излегнати лениво на пясъка. Само един от гостите не удостои дори и с бегъл поглед екзотичния пейзаж, докато се качваше на задната седалка в лъскавия черен ягуар.

— Към пристанището ли, сър? — попита шофьорът.

Джо Кинг кимна и се усмихна.

— Да, трябва да посрещна един кораб.

Рамона и Деймън не забелязаха черния „Ягуар“, който ги последва. Докато колата пътуваше към „Хълмовете на радостното бъдеще“, Рамона гледаше като омагьосана прекрасните алени цветове на жасмина, нежните лилии, хибискусите и олеандрите. Намираха се в царството на бананите и Рамона почти се разочарова, когато Деймън зави към залива Мариго и спря.

— Познавам един местен жител, който притежава яхта. Ако искаш, можем да я наемем за един ден и да се отправим към Анс ла Ре.

— Чудесно — съгласи се младата жена и слезе от колата. Докато го следваше по улицата към пристанището, сякаш танцуваше заедно със стотиците пеперуди. Вече знаеше, че Деймън е опитен яхтсмен и затова не се изненада, че приятелят му се съгласи да им даде яхтата си за един ден. След час двамата вече бяха в открито море. Сами!

Изправен на едно възвишение, Джо Кинг насочи бинокъла си към яхтата, фокусирайки го върху русата жена на палубата. Тя бе много по-красива, отколкото бе очаквал.

Продължаваше да я наблюдава, когато Рамона свали жълтата си рокля. Прекрасно изваяното ѝ тяло бе покрито със семпъл бял бански костюм. Тя представляваше зашеметяващ контраст с тъмната красота на спътника си. Мъжът и жената на борда изглеждаха като създадени един за друг. Джо Кинг стисна яростно ръце и ноктите му се впиха до болка в дланите. Обаче му трябваше още, за да е напълно сигурен, когато предприема първата стъпка.

Беше прекрасно да се носиш срещу вятъра с огряно от слънчевите лъчи лице, но Деймън закотви яхтата в едно усамотено заливче и излезе на палубата. Рамона го очакваше. Той дълго се взира в нея. Младата жена лежеше върху синя хавлиена кърпа, а дългата ѝ сребристоруса коса се бе разпиляла по раменете ѝ като разтопено бяло злато. Тя усети присъствието му, рязко отвори очи и Деймън смаяно ахна.

— Никога няма да свикна с очите ти — меко рече той. — Те блестят с цвета на светлосиньо небе в горещ летен ден.

Рамона преглътна с усилие. Гърлото ѝ внезапно бе пресъхнало.

— По-добре да те заслоня от слънцето, преди да си изгоряла — бързо рече Деймън и разтвори огромен червен плажен чадър, който моментално ги скри от любопитните погледи на минаващи наблизо ветроходни яхти или ниско прелитащи хеликоптери.

Рамона леко потръпна от хладната сянка, но в този миг Деймън коленичи до нея и горещината отново я заля. Очите му бяха тъмни, с цвета на разтопено олово и желанието бавно се надигна в утробата ѝ. Устните ѝ се разтвориха, сякаш се бореше за глътка въздух. Винаги бе знаела, че рано или късно ще стигнат дотук. Знаеше го, когато той нае яхтата, знаеше го още през онази вечер, когато го видя за пръв път и когато танцуваха заедно. Струваше ѝ се, че го бе знаела през целия си живот. Той бавно се надвеси над нея, очите му не се отделяха от лицето ѝ, а пръстите му леко се плъзнаха по гладката повърхност на банския и обхванаха едната ѝ гърда. Рамона простена и се изви като погалена котка. Докосването му беше толкова чувствено, толкова еротично, че тя едва не изкрещя. Под пръстите си Деймън почувства как зърното ѝ набъбва и се втвърдява, а в очите ѝ блясват сребристи искри.

От устните му се изтръгна тихо стенание, той наведе глава и я целуна. Зави му се свят от меките и топли женски устни, от сладостта на езика ѝ, от уханието на косите ѝ. Обичаше усещането на гладката ѝ кожа под пръстите си, докато ръцете му галеха голите ѝ рамене. Сетне се спряха отзад на врата ѝ и я придърпаха по-близо, а целувката му стана по-страстна. Прокара пръст по брадичката ѝ, надолу по извивката на дългата шия и спря на една от презрамките на банския. Дватамата се гледаха, без да проговарят, и Деймън бавно отдръпна презрамката. Пред него се откри заоблената ѝ млечнобяла гърда с розово връхче и той стисна челюсти, опитвайки се да възпре желанието си да разкъса банския ѝ и да я обладае. Пръстът му се плъзна и под другата презрамка и я свали. Рамона изохка и потръпна от очакване, когато той се наведе и устните му докоснаха щръкналото зърно, копнеещо за ласките му. Внезапно в тишината се разнесе продължително стенание и в първия миг Рамона не разбра, че излиза от нейното собствено гърло. В същия миг езикът му облиза зърното ѝ, а тялото ѝ потръпна и краката ѝ широко се разтвориха. Почувства топлата влага между бедрата си. Трескаво протегна ръце, за да свали шортите му. Деймън ѝ помогна да отстрани и тази преграда между

телата им. Отдолу не носеше нищо и силната му, дълга и твърда мъжественост се притисна до бедрото ѝ. Рамона изохка, обляна от мощна вълна на желание.

— Деймън! — промълви тя. — О, Деймън...

Никога не бе подозирала, че тялото ѝ ще реагира по този начин. Никога не бе очаквала, че някога ще бъде обзета от такава страст, която бушува във всяка клетка, готова всеки миг да експлодира. Но имаше и нещо друго... нежност... и любов! Деймън леко се отдръпна от нея и тя разочаровано отвори очи. Ала в следващия миг силните му ръце дръпнаха надолу банския и го смъкнаха, разкривайки плоския ѝ корем и сребристо златистите косъмчета между бедрата ѝ. При вида на нежния триъгълник той затаи дъх, омаян от красотата ѝ, а сетне припряно издърпа докрай коприненото парче плат и го захвърли на палубата. Без да откъсва поглед от лицето ѝ, Деймън повдигна единия ѝ крак и целуна изящната извивка на ходилото. Рамона извика и тялото ѝ се загърчи от незадоволено желание. Имаше чувството, че по вените ѝ тече разтопена лава. Тя бе опъната струна на арфа, трептяща под чувствителните пръсти на маестрото.

Деймън почувства страстта ѝ и сърцето му преля от радост. Тя го желаше не по-малко, отколкото той нея! Устните му нетърпеливо се придвижиха по-нагоре и нежно целунаха вътрешната извивка на коляното. Рамона безпомощно извика и краката ѝ се разтрепериха. Очите ѝ се разшириха още повече, когато той нежно, но решително разтвори тръпнещите ѝ бедра и тя видя как в тъмните му като буреносни облаци очи просветна ярка мълния. Той се наведе и устните му се впиха в сърцевината на нейната женственост. Рамона стенеше, а главата ѝ рязко се отпусна назад. Ръцете ѝ се разтвориха широко и пръстите ѝ безпомощно се вкопчиха в дъските под нея. Изохка, усещайки, че езикът му навлиза още по-дълбоко. Вече нищо нямаше значение, освен този горещ език, проникващ все по-навътре и по-навътре в стегнатото и влажно влагалище. Нищо нямаше значение, освен този мъж и това прекрасно, вълнуващо и опасно като наркотик любене. Нищо нямаше значение... Щеше да умре, ако сега той спреше...

Внезапно зъбите му лекичко захапаха мъничката и скрита пъпка на женствеността. Младата жена замря. Тялото ѝ затрепери, когато за втори път в живота ѝ започнаха да я обливат мощните вълни на

оргазма, заличавайки всички разумни мисли и оставяйки единствено усещането за великолепен екстаз.

Измина дълго време, преди невероятното удоволствие да се уталожил и тялото ѝ да се отпусне в сладка отмала. И тъкмо тогава устните му погалиха корема ѝ. Напрежението отново заприижда. Когато устните му обхванаха едното ѝ зърно и алчно го засмукаха, Рамона вече отново гореше. Коляното му се мушна между бедрата ѝ, а твърдата му мъжественост се притисна към вътрешната страна на единия крак. Тежестта на тялото му ѝ бе приятна и зърната на гърдите ѝ отново се втвърдиха, когато малките косъмчета на мускулестите му гърди се отъркаха в тях. Рамона знаеше, че само след миг изцяло ще бъде негова и очите ѝ се разшириха.

— Деймън — промълви тя, опитвайки се да го предупреди и да му обясни. Ала когато той повдигна глава и я погледна, тя разбра, че не е необходимо.

— Всичко е наред — меко изрече младият мъж, взе ръката ѝ и я насочи надолу към члена си, пулсиращ от желание. Тя ахна, когато пръстите ѝ докоснаха твърдата като желязо мъжественост — беше гладка и нежна като кадифе. Голям и много по-дълъг, отколкото бе очаквала. Очите ѝ се разшириха още повече.

— Ти знаеш... — започна тя, но в същия миг усети как вагината ѝ се стегна от желанието да го почувства вътре в себе си.

— Няма от какво да се страхуваш, Рамона — меко каза той, но гласът му дрезгавеше от едва сдържаната страст. — Това е инструмент на удоволствието... — не можа да продължи, защото единият ѝ пръст леко погали главичката на члена му и Деймън потрепери. Очите му станаха тъмни като нощта, устните му се разтвориха в безмълвен екстаз и Рамона почувства трепетния триумф на женската си власт над този силен мъж. Ала тя знаеше, че скоро, много скоро, това, което сега държеше в ръката си, ще проникне дълбоко в нея и ще я изпълни с невероятно удоволствие и наслада. При тази мисъл горещите вълни на желанието заляха цялото ѝ тяло, изпълвайки я с великолепно усещане, че е жива. Най-сетне истински жива! Къде отиде спокойствието на безопасността? Къде изчезнаха годините, през които градеше своята самозащита? Тук беше единствено Деймън Александър и неговото тяло, неговата любов и собственото ѝ желание и копнеж по него.

— Люби ме, Деймън! Искам да ме накараш да крещя!

Деймън изохка. Последните ѝ думи сломиха самообладанието му. Усещаше горещата влага между бедрата ѝ и знаеше, че е готова за него. Сграбчи ръцете ѝ и ги разпери настрани. Рамона потръпна от примитивната радост да усеща цялата тежест на тялото му върху себе си и леко повдигна бедра. В следващия миг главичката на члена му проникна в нея, тя изпъшка и тялото ѝ се стегна от очакването. Сетне той вече бе дълбоко вътре в нея.

Нищо до този момент не я бе подготвило за това, което избухна в нея. Той я изпълваше докрай и след първоначалната кратка болка, последва невероятната наслада. Бедрата ѝ уловиха неговия ритъм. Той леко се отдръпваше и сетне отново проникваше все по-навътре. Всеки тласък усилваше удоволствието ѝ. Вече мислеше, че цялото ѝ тяло ще експлодира. Ноктите ѝ се бяха забили в раменете му и Деймън стенеше от желание. Мускулите ѝ го обгръщаха като стоманена ръкавица и той ръмжеше като животно, уловено в капан, което обаче не иска да се освободи. Деймън усети, че освобождението му приближава и стисна зъби, за да отложи още малко върховния миг. Бедрата му се изопнаха от напрежение и той проникваше отново и отново в нея. Краката ѝ се мятаха върху палубата, а ноктите ѝ се забиваха в раменете му. Рамона се изви за последен път и викът ѝ се понесе високо в синьото небе. Беше варварско. Беше диво. Беше опасно.

Беше живо.

ГЛАВА 13

Джеф Дойл, облечен в бял спортен екип, се качи на асансьора за спортната палуба. С нехайна походка мина по терасата с изглед към игрищата за скуош, които сега пустееха. Огледа се предпазливо и бавно се запъти към мъжката съблекалня. Не се виждаше жив човек. Дойл забърза към заключените шкафчета в дъното на помещението. Погледна ключа в ръката си. Бяха му го дали, когато наемаше шкафче за деня. Върху задната му страна имаше четири цифри — комбинацията за ключалката. Джеф ловко го превъртя, отвори вратата и надникна вътре. Върху металната релса висяха четири закачалки за дрехи, а по лавиците — самобръсначки, флакони с пяна за бръснене, няколко вида мъжки френски одеколони. Имаше и три кърпи, големи и пухкави, сапуни, шампоани и дезодоранти.

Когато видя кутията в десния край на лавицата, Джеф засия. Тя бе метална, празна. Явно за спортните обувки. Джеф тихо се изкиска, отвори чантата си и извади ракетата за тенис и кърпата. Отдолу бе поставена обикновена черна кутия, петдесет на тридесет сантиметра, без видим отвор. Внимателно я постави в металната кутия за обувки и си отдъхна с облекчение, когато тя пасна идеално. Извади отново кутията и я мушна обратно в чантата си.

Дойл излезе от съблекалнята и бавно се запъти към палубата. Беше сигурен, че никой не го е видял. Оцеляваше винаги, защото бе много внимателен. След като се увери, че наоколо няма никой, той вдигна поглед към капитанския мостик. Тръгна покрай перилото, внимателно отброявайки всяка крачка. Преброи колко са до входа на вътрешната спортна палуба и отново се върна в съблекалнята с шкафчетата.

Помещението все още беше празно, но Джеф се спря и внимателно се послуша. Когато се увери, че е сам, вдигна поглед към тавана и отново започна да брои. Стигна до мястото, което се намиреше точно под капитанския мостик, извади малък бележник и се вгледа в грубия план, даден му от Джо Кинг в Санта Лусия. Надяваше

се, че е точен. Запридвижва се бавно като рак по морското дъно. Гледаше плана и броеше крачките си. Избра шкафчето, за което бе сигурен, че се пада под капитанския мостик и погледна номера му. Устните му бавно се разтеглиха в усмивка. 13! Фаталното 13! Дойл вярваше в нумерологията^[1].

Изира един скуош, в случай че някой от инструкторите го е забелязал и по-късно си спомни, че един от пътниците е бил в спортен екип, но не е спортувал. Не можеше да си позволи и най-малкия пропуск.

Тъкмо се канеше вече да напусне кортовете, когато видя Рамона Кинг, крачеща право към него. Слънчевата светлина огряваше косите ѝ и те приличаха на водопад от разтопено сребро. Джеф затаи дъх. Досега никога не я бе виждал толкова отблизо. Тя му хвърли бегъл и незаинтересован поглед, ала Дойл остана смаян от цвета на очите ѝ — никога не бе виждал толкова сини очи, почти сребристи. Те бяха... свръхестествени! Мъжът потръпна от досега на ледената ръка на предчувствието. В някои митологии жените с такива очи са или вещици, или пратенички на Немезида — богинята на отмъщението. Страхът го хвана за гърлото. Не е случайно, че жена с такива очи е любовницата на врага му! Това е предупреждение! Опита се да отпъди мрачните мисли и се запъти към каютата си. Наля си чаша уиски и отпи щедра глътка. Кехлибарената течност го затопли и отпусна нервите му и Джеф почти забрави. Почти...

Грег влезе в канцеларията на касиера и едва не се сблъска с един млад стюард. Момчето се изчерви и смутено отдаде чест, а капитанът развеселено го изгледа. От бюрото си касиерът се усмихна.

— Престани да танцуваш с капитана, Джими, а по-добре се заеми с пропуска за посетителя на доктор Фокс. За малко да забравя — промърмори той, пъкна някакви листове в една папка и затвори чекмеджето на бюрото. Когато вдигна глава, видя странното изражение върху лицето на капитана. — Всичко е наред, капитане! Навярно очаквате с нетърпение коктейлното парти тази вечер?

Грег се опита да изимитира усмивка, но не се получи особено успешно.

— Никога не съм очаквал с нетърпение коктейлните партита — сухо отвърна той и побърза да премине към делови въпроси.

Опита се да се концентрира. Верити имаше пълното право да покани приятеля си на борда на кораба. Грег прегледа дневника и напомни да му се докладва и за най-незначителното произшествие. Когато излезе от канцеларията, касиерът побърза да предупреди по телефона всички членове на екипажа, че капитанът е мрачен и заядлив днес. В машинното отделение Джок провери дали всичко е наред и когато Грег се появи, главният механик вече бе успял да изгони един от моряците, който не си бе облякъл задължителната бяла униформа. Ала Джок нямаше защо да се тревожи. Причината за намръщеното лице на капитана нямаше нищо общо нито с „Александрия“, нито с плаването, нито с когото и да било от членовете на екипажа.

Джослин Александър бе нервна. Деймън я бе поканил на обяд в каютата си, за да я запознае с един много специален човек, и тя не можеше да потисне нарастващото си вълнение. Под „един специален човек“ той със сигурност имаше предвид жена. И въпреки че досега синът ѝ бе имал няколко връзки с жени, Джослин знаеше, че нито една от тях не е била „специална“. Както се казва, „това бе първата жена, която той искаше да представи на майка си“ и Джослин не бе сигурна как трябва да постъпи. А се притесняваше за още толкова много неща! Дали да разкаже на сина си истината за смъртта на баща му? Когато се качи на кораба, бе твърдо решена да го стори. Джо Кинг отново бе започнал със старите си игри и Деймън се нуждаеше от подкрепа. Ала сега, когато най-сетне бе открил жената на своите мечти, дали собствената му майка имаше право да унищожи щастието му? В крайна сметка онази нощ бе толкова отдавна...

Беше лято и оставаха големия френски прозорец отворен, за да влиза освежаващият хладен бриз. На горния етаж Верити вече спеше в леглото си. Джослин бе по копринена пижама и халат. Наближаваше полунощ, а Майкъл още не се бе прибрал. Най-сетне тя чу шума от приближаващата се кола и видя светлините на фаровете да осветяват храстите пред къщата. Въздъхна облекчено, приближи до прозореца и

погледна към алеята, водеща към гаража. Големият Ролс-Ройс спря, но предните му колела навлязоха в идеално окосената ливада.

Джослин се намръщи. Майкъл винаги шофираше внимателно. После съпругът ѝ излезе и се запъти към къщата, оставяйки вратата на колата отворена. Той беше пиян! Джослин смаяно се втренчи в олюляващата се фигура. Това бе толкова необичайно за съпруга ѝ, че тя дори не се ядоса. Извърна се от прозореца, за да го посрещне, ала когато видя лицето му, замръзна на мястото си.

То бе изкривено от ярост и в първия миг тя трудно го позна.

— Майкъл? — меко попита Джослин и отстъпи крачка назад. Съпругът ѝ застрашително изръмжа. Добродушният и любезен Майкъл?! — Майкъл, ти си пиян — каза тя, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи строго.

— Пиян!

Викът му събуди малкото момиченце на горния етаж. То бързо отметна завивките и отиде до вратата. Искаше леля Джослин! Искаше майка си!

На долния етаж Джослин рязко се отдръпна, сякаш я бе ухапала змия.

— За Бога, Майкъл, не викай — изсъска тя, доволна, че Деймън не е в къщата. Бе заминал на двуседмична екскурзия от училището. Обожаваше баща си и ако го видеше в това състояние...

— Да не викам? — изимитира я Майкъл, политна напред и се блъсна в една малка масичка. Скъпата стъклена купа Лалик падна и се разби на пода.

На горния етаж Верити отвори вратата на спалнята си. Звънът на счупено стъкло я заинтригува. Винаги, когато счупеше нещо, майка ѝ се ядосваше. Обаче веднъж, когато счупи „онова грозно нещо, подарък от леля Мейбъл за сватбата“, майка ѝ ѝ купи сладолед. Верити тихичко се промъкна към стълбищната площадка, за да помогне, ако някой е в беда.

— Майкъл, какво те прихваща?

Гласът на леля Джослин. Значи чичо Майк се бе върнал. Верити спря на горното стъпало. Вратата на салона зееше и тя видя чичо си Майк, който залитна. Изглеждаше толкова... смешен! Бавно приседна на горното стъпало и надникна през колоните на перилото. Нещо ѝ

подказа, че не бива да слиза долу. Не и когато лицето на чичо Майкъл е толкова странно изкривено.

Джослин стоеше с гръб към бюрото. Не знаеше как да реагира. Очите на съпруга ѝ светеха диво, а лицето му...

— Майкъл, какво се е случило? — гърлото ѝ бе пресъхнало и се опита да преглътне, но не успя.

— Какво се е случило ли, съкровище? — изсъска Майкъл, а зъбите му се оголиха в зловеща гримаса, като на куче, което се кани да нападне.

Джослин пребледня, а сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите. По гърба ѝ плъзна ледена пот.

— Какво може да се случи? — саркастично се ухили той. — Нищо особено. Само това, че моята съпруга се чука с мъжа, който се опитва да ми грабне компанията — изкреця той, олюля се назад и едва не падна.

— О, Господи! — промълви с треперещи устни жената.

Майкъл се засмя.

— Господ няма нищо общо с това, съкровище! — допреди миг зачервеното му лице сега внезапно пребледня. Очите му тъмнееха като водите на тресавище.

Джослин усети ледения полъх на смъртта и затрепери.

— Майкъл, аз...

— Откога? — отново се олюля и примигна, сякаш се опитваше да фокусира замъгления си поглед. — Искам да знам колко дълго продължава това? — успя да го изрече съвсем ясно и отчетливо.

Джослин потрепери.

— Позволи ми да ти обясня...

Майкъл Александър се засмя. Именно този смях ужаси момиченцето и то се разплака. Кокалчетата на ръцете ѝ, вкопчени в перилото, побеляха, а малкото ѝ телце се разлюля. Безумният смях на Майкъл вледени кръвта и на Джослин. Тя се взираше в лицето на съпруга си с все по-нарастващ ужас.

— Майкъл... Майкъл, моля те! Аз...

Майкъл бе взел едно голямо парче от счупената купа. Дълго и остро. Ръбът поряза дланта му, ала той не почувства нищо, нито пък забеляза кръвта, стичаща се по белите маншети на ризата. Джослин не можеше да откъсне хипнотизиращия си поглед от острието.

Майкъл я погледна. Очите му бяха изцъклени като на препариран бухал.

— Ще те убия — меко рече той. — Знам, че съм пиан, но иначе не бих могъл да го направя. Така че ще се възползвам от пианството си. Нима той не прави тъкмо това? Нима не се възползва от ситуацията? — повдигна вежди и устните му се изкривиха в студена усмивка. Заобиколи бавно масичката, докато Джослин продължаваше безпомощно да се взира в него. Цялото ѝ тяло бе вцепенено.

— Ще те убия, Джослин! — извъртя острието в ръката си и го насочи към нея.

Джослин осъзна, че от смъртта я делят само няколко минути. Инстинктът ѝ за самосъхранение внезапно победи вцепенението и умът ѝ заработи. Съпругът ѝ бе решил да я убие и тя трябваше по някакъв начин да го спре. Нуждаеше се от оръжие. Майкъл държеше в бюрото си един германски „Люгер“, трофей от войната. Дори не бе регистриран. Беше ѝ казал, че го държи зареден, откакто миналата година някакъв крадец се вмъкна в дома на съседите. Джослин протегна ръка зад гърба си, опитвайки се да напипа чекмеджето, без да откъсва поглед от съпруга си. Майкъл пристъпваше към нея с вдигната ръка, насочил острието. Светлината от лампата се отразяваше в него и то злокобно проблясваше. Джослин почти усети как разкъсва кожата ѝ, прониквайки до сърцето.

Чекмеджето най-сетне се отвори и тя трескаво зарови в него. Нищо! Отвори следващото чекмедже. Усети нещо студено и хлъзгаво. Тъкмо в този миг Майкъл се хвърли към нея с разширени очи и зееща като дълбока яма уста. Изкрещя и викът отекна в стаята. Вик, какъвто никога досега не бе чувала и никога повече нямаше да чуе. Вик на самата смърт, вик, който разтреса цялата къща.

Движението му напред го скри от погледа на малкото момиченце, застинало на стълбите. То запуши ушите си с ръце. Затаи дъх и се отдръпна назад, но въпреки това видя отново чичо Майк, който се олюляваше. С една ръка притискаше корема си, а отпред цялата му риза червенееше.

Строполи се върху дивана, вперил поглед в Джослин, която сковано пристъпи към него с мъртвешки бледо лице. Ръката ѝ, държаща пистолета, бе отпусната. Съпругът ѝ се взираше в нея.

Изведнъж погледът му се проясни и там се появи безкраен ужас. Джослин пусна пистолета и закри устата си с ръка.

— Джослин... — промълви той, главата му се отпусна назад, очите му се затвориха и... притихна.

Верити тромаво се изправи на крака и се запъти към стаята си. Сви се в леглото и се зави презглава. Остана така до сутринта, когато майка ѝ дойде да я вземе. На долния етаж Джослин продължаваше да се взира невиждащо в тялото на съпруга си. Сетне бавно се раздвижи и се отправи към телефона. Трябваше да се обади в полицията. Ала гласът, който отговори, не бе на дежурния сержант в полицейския участък. Това бе гласът на нейния любовник. Джо Кинг. Подсъзнанието ѝ я бе свързало с неговия номер. Бавно, като насън тя му каза какво се бе случило.

Джослин отвори очи. Цялата и любов и страст, които преди повече от двадесет години я бяха тласнали към греховната връзка, отдавна бяха изпепелени от изгарящата я вина. Единствено увереността, че през онази фатална нощ Майкъл действително възнамеряваше да я убие, съхрани разсъдъка ѝ. Но години наред, през безкрайните безсънни нощи, тя не преставаше да се пита дали всъщност не е заслужавала да умре. Но Деймън щеше да остане без майка, а баща му вероятно щеше да прекара остатъка от дните си в затвора. Целият живот на сина ѝ щеше да бъде белязан от този скандал.

Джослин се изправи и с треперещи стъпки излезе от каютата, за да отиде на обяд със сина си. От онази нощ тя не можеше да го погледне, без да изпита чувството на безкрайна вина и болка. Знаеше, че той я смята за студена и безчувствена, ала нямаше сили да му обясни. Бе пазила зловещата тайна, скрита дълбоко в сърцето си. Но сега Джо Кинг отново заплашваше да се върне в живота им, опитвайки се пак да заграби компанията на съпруга ѝ. Не бе успял да победи Майкъл и сега искаше да сломи сина му. Затова Джослин се реши да предприеме пътуването и да разкрие истината на Деймън. Джо Кинг бе съучастник в престъплението и трябваше да отиде в затвора. Както и тя. Бе готова на всичко, за да спаси сина си. Бе готова да умре, дори да убие заради него. Когато почука на вратата на каютата му, Джослин

вече бе решила да приветства с добре дошла в семейството избраницата на сина си.

Деймън отвори и се усмихна. Висок и красив! Толкова много приличаше на баща си, че Джослин с усилие пое дълбоко дъх.

— Заповядай, майко — той се отдръпна и любезно я покани.

Джослин я видя. Никога досега не бе срещала толкова красива млада жена. Непознатата бе в семпла бяла рокля, която стигаше до средата на прасеца, а изящната златна верижка около врата бе единственото ѝ украшение. Сребристорусата ѝ коса бе прибрана назад в елегантен стегнат кок. Джослин никога не бе виждала толкова красив естествен цвят. Младата жена пристъпи напред. Неуверената ѝ усмивка беше прекрасна. Срамежливостта ѝ приземяваше съвършенството на красотата ѝ. Когато жената приближи, Джослин видя невероятното светлосиньо на очите ѝ. Деймън покровителствено я обгърна през кръста и майка му се усмихна. Беше достатъчно само да погледне сина си, за да се увери, че е влюбен до уши.

Деймън се извърна към майка си и се усмихна. И в тази секунда всичките години на студенина и отчуждение изчезнаха, сякаш никога не ги е имало. Това бе нейният син! Той ѝ представяше жената, която обичаше. Горещи сълзи запариха в очите ѝ. Най-послед след всичките тези години се случваше нещо хубаво.

— Майко, искам да ти представя Рамона Кинг. Рамона, запознай се с майка ми.

В този миг светът на Джослин се превърна отново в ад.

[1] Наука за магическото значение на числата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Мартиника

Самолетът на Гордън Драйер се приземи на международното летище на острова тъкмо когато „Александрия“ пусна котва в пристанището. Хапчетата, които бе направил по формулата на доктор Анацуала, бяха в чантата му, скрити в туба с бонбони. Премина през митническия контрол без никакви затруднения и не след дълго вече летеше с таксито към Фор дьо Франс, столицата на Мартиника.

Островът бе едно от най-красивите и живописни кътчета сред Карибието, осеяно с диви и екзотични орхидеи, нефритенозелени лиани, провиснали сред аленеещи жасмини и хибискуси.

Когато пристигнаха в центъра на града, Гордън даде щедър бакшиш на жизнерадостния шофьор, който му благодари с щастлива усмивка, и слезе от колата. Френското влияние се виждаше навсякъде и това не бе случайно, тъй като островът все още принадлежеше на Франция. Сградите в пастелни цветове и балконите с орнаменти от ковано желязо му напомняха за френския квартал в Ню Орлеан. Само дето столицата на Мартиника се разстиляше върху хълмиста земя. Гордън намести раницата на гърба си, прекоси Ла Савана и навлезе в зеления парк. Полюбува се на статуята на императрица Жозефина^[1] и продължи.

Пристанището гъмжеше от хора, които се шляеха из открития пазар, смееха си и бърбеха. Много от тях се взираха с възхищение във величественния бял кораб. Гордън съжали, че не е видял влизането на „Александрия“ в пристанището. Гледката трябва да е била грандиозна!

Каза името си на офицера, застанал до подвижното мостче, който провери в списъка на посетителите и му подаде бял пропуск. Офицерът прегледа набързо багажа му, но съвсем не обърна внимание на тубата с бонбони. Една минута по-късно Гордън вече се носеше по стълбата, водеща към палубата, изпълнен с трепетно вълнение.

— Гордън! — гласът бе топъл и познат.

Той рязко се извърна и се втренчи в нея. Верити Фокс повече от всякога преливаше от живот и енергия. Бе с тънки зелени панталони и горнище в същия цвят и от същата полупрозрачна материя, а отдолу носеше морскозелен бански костюм. Бризът рошеше гъстата ѝ черна коса, а дълбоките ѝ тъмни очи му се усмихваха.

Застанал на горната палуба, въпреки волята си, Грег се взираше с присвити очи в Гордън. Той беше млад, рус и симпатичен. Капитанът въздъхна. Днес официално имаше почивен ден и не бе в униформа. Внезапно всичко му се стори скучно и мрачно. Въздъхна повторно и унило се запъти към капитанския мостик.

Верити и Гордън тръгнаха към каютата ѝ, пътьом разглеждайки „Александрия“. Вътре тя му сервира изстуден сок от ананас, настани го в креслото и седна на крайчеца на леглото. Гордън извади записките на доктор Анацуала и ги разпръсна върху масичката пред себе си.

— Мисля, че първо трябва да прочетеш това — каза приятелят ѝ.

Докато тя четеше, той много внимателно изсипа върху една салфетка хапчетата и с лъжичка ги стри на прах. Решиха, че така за Верити ще е по-лесно да приема лекарството. Щом свърши с четенето, тя вдигна глава и го погледна. Лицето ѝ бе напрегнато и преbledняло, ала очите ѝ блестяха. Гордън мълчаливо ѝ подаде резултатите от лабораторните тестове, а след това ѝ показа и собствените си заключения. Накрая, напълно емоционално изтощена, Верити се облегна назад и се втренчи в тавана. Гордън я наблюдава известно време, а сетне пое дълбоко дъх.

— Верити, трябва дълго и сериозно да го обмислиш. Възможността от странични ефекти...

Верити кимна.

— Знам — мрачно рече тя, — но аз умирам, Гордън. Нима всеки на мое място не би поел риска?

— Значи вече си решила да опиташ?

Верити бавно се изправи и го погледна в очите.

— Да! Решила съм!

Жребият бе хвърлен.

— В такъв случай смятам, че трябва да направим някои изследвания. Можем ли да се доверим на корабния хирург?

Младата жена предпазливо кимна.

— За изследванията — да, но не и за лекарството.

— Съгласен съм, но предполагам, че той ще се усъмни. Особено, ако лекарството има ефект.

Верити се засмя.

— Да се усъмни ли? Та той ще бъде поразен! — не можеше да спре да се смее. Имаше шанс да живее! Е, може би шансът бе едно на сто, но все пак бе шанс. Да, имаше шанс да живее!

— О, Гордън! — промълви тя с трептящ от вълнение и надежда глас.

Грег Хардинг бе първият човек, когото Верити и Гордън видяха, влизайки в ресторанта на долната палуба. Повечето от пътниците бяха приключили с обяда и тук бе почти празно. Когато Грег вдигна глава и ги видя, Верити колебливо отвърна на погледа му и залата натежа от неловка тишина. Тя се окопоти първа, пое дълбоко дъх и тръгна към него, следвана от Гордън.

— Здравейте, капитане!

Грег се изправи.

— Доктор Фокс!

— Ако ви досаждаме, моля...

— Ни най-малко! Ще се присъедините ли към мен? Днес имам почивен ден и съм свободен — какви любезности само, тъжно си помисли Грег, докато усмихнато ги настаняваше на масата.

— Благодаря ви. Това е доктор Драйер, мой колега. Гордън, запознай се с капитан Хардинг.

Гордън се ръкува с Грег и седна. В чест на пристигането в Мартиника главният готвач бе надминал себе си. Верити си избра задушен рак, а Гордън креолска кървавица. Грег вече бе преполовил един морски таралеж.

— От дълго време ли сте на острова, доктор Драйер? — попита Грег, опитвайки се да не се взира прекалено настойчиво в госта. Въпреки това, когато Гордън вдигна глава, видя срещу себе си две очи с убийствен блясък и едва не се задави.

— Не! Всъщност аз... обикалям Карибите. И тъй като се оказа, че маршрутите ни с Верити се пресичат тук, реших да ѝ оставя някои изследователски бележки... — Гордън предпочиташе все пак да се придържа максимално близко до истината. Но не беше толкова тъп, че

да не усети искрите, които прескачаха между този капитан и Верити. Двамата просто се поглъщаха с поглед.

Грег усети облекчение.

— Значи посещението ви е делово?

Гордън разбра намека и усърдно кимна.

— О, да! Оставих моята приятелка да се излежава край басейна в хотела, за да си почине малко от моя милост. Вие сигурно ги знаете лекарите... Но ми се струва, че е по-добре да прескоча десерта и да се прибирам. Да не вземе да ми се разсърди — при тези думи лицето на Грег засия, а Верити хвърли крадешком многозначителен поглед към приятеля си. Гордън и приятелка? Как ли пък не! Гордън вече се изправяше и не видя дяволитите искрици в очите ѝ. — Довиждане, капитане. За мен беше удоволствие да се запозная с вас. Имате пълното основание да се гордеете с вашия кораб.

Грег се усмихна. Какво ли би казал Деймън Александър, ако чуеше това изказване.

— Обичам да мисля за „Александрия“ като за мой кораб и наистина се гордея с него — не принудиено си призна той.

Гордън се извърна към Верити.

— Аз смятам да направя пълна обиколка, така че може пак да се засечем някъде... Може би на Вирджинските острови? — погледът му бе достатъчно красноречив и Верити кимна. Трябваше да анализират резултатите от лечението, а и Гордън трябваше да ѝ направи пълен медицински преглед.

— Да, непременно ще се срещнем — обеща тя. Дотогава щеше да е взела десет дози от лекарството и ако имаше странични ефекти, те би трябвало вече да са се проявили.

Грег присви очи, подушил, че те мълчаливо си казват нещо, и се наежи. Гордън още веднъж весело им пожела приятен ден и си тръгна. Капитанът облекчено въздъхна. Но защо трябваше да се тревожи за доктор Драйер? Верити беше млада, красива и свободна и със сигурност можеше да има всеки мъж, когото си пожелае, в това число и самия капитан Хардинг.

Рязко пое въздух, внезапно осъзнал колко дълбоко е хлътнал по Верити. В този миг тя се извърна и го погледна. Видя трепета в очите му и сърцето ѝ радостно затупа.

— Май наистина вече трябва да ставам, ако искам да видя нещо от острова. Не каза ли, че днес имаш почивен ден?

Грег се втренчи в нея, а сърцето му щеше да изскочи.

— Да, днес съм свободен.

Очите ѝ заискриха с надежда.

— Ще ми препоръчаш ли някое по-специално място? — гласът ѝ се снижи до дрезгав шепот.

Грег мъчително преглътна.

— Чувал съм, че рибарските селища са много живописни. Каспилот и Белфонтен. Красиви къщички, разположени сред хълмовете, а в залива се клатушкат колоритни рибарски лодки.

— Звучи чудесно! Тръгваме ли?

Грег кимна. Двамата бързаха да напуснат кораба, където той бе капитан, а тя — пътничка. Щом стъпиха на острова, вече бяха равни и свободни — просто един мъж и една жена, които се харесваха. И двамата отлично знаеха какви последствия можеше да има. Репутацията на Грег щеше да се сгромоляса, тъй като бе немислимо един капитан да има любовна връзка с някоя от пътничките. А „Александрия“ бе върхът в кариерата му. Ако сега се провалеше... Но Верити се бе превърнала в смисъл на живота му. С нея би могъл да има семейство и да бъде щастлив, без това да пречи на кариерата му. Дом, съпруга, деца... Любов...

Любов! По дяволите предпазливостта, плановете, амбициите!

Той нае кола и двамата запрашиха към острова, но по-далеч от известните плажове, където биха могли да се натъкнат на някои от пътниците. В Сейнт Пиер, където през 1902 г. бе изригнал Мон Пеле, засипвайки с лава и пепел целия град, откриха малък хотел.

Верити си мислеше, че ще се почувства неудобно, виновно и малко абсурдно, наемайки стая, за да прекара следобеда с мъж, ала не изпита нищо такова. Вместо това, докато чакаше в старомодното фоайе с френски мебели, погледът ѝ нежно милваше широкия гръб на Грег. Запита се дали ги е записал с традиционните „мистър и мисис Смит“ и се усмихна, а когато той се извърна към нея, не се сдържа и избухна в смях. Лицето му се отпусна. Докато пътуваха с асансьора, и най-малката следа от капитана на „Александрия“ изчезна. Той отвори вратата на стаята и се отдръпна, за да влезе първо тя. Верити се огледа с очите на влюбена жена, която скоро щеше да се отдаде изцяло на

любимия мъж. Стаята бе малка, но много красива с огромното легло до стената. Младата жена приближи до прозореца и дръпна завесите, за да скрие лъчите на яркото карибско слънце.

Грег затвори вратата и мълчаливо се облегна на нея. Верити, която се бе преоблякла за обяд, изхлузи презглава жълтата си плажна рокля. Не носеше сутиен, а тъмният триъгълник между бедрата ѝ съвсем ясно се очертаваше през прозрачните гащички. Захвърли сандалите. Грег я гледаше като омагьосан. Тя наистина бе много красива, а очите ѝ преливаха от любов и себеотдаване. Той затаи дъх. Сетне прекоси ориенталския килим и падна на колене пред нея. Вдигна глава, а устните му жадно потърсиха гърдите ѝ. Ръцете му обхванаха тънката шия, за да я привлече още по-близо. Верити отметна глава и затвори очи.

Без да обръща внимание на широкото легло, тя бутна назад Грег, така че да легне върху килима, а пръстите ѝ нетърпеливо се заеха с копчетата на ризата. Гърдите му бяха широки и силни, покрити със златисти косъмчета. Верити се наведе и лекичко захапа едното зърно. Грег изохка и потрепери, а слабините му пламнаха от желание. Помогна ѝ да смъкне панталоните му. Движенията им бяха бързи и несръчни и въпреки бушуващата и в двамата страст, в тях се чувстваше особена нежност. Верити смъкна гащичките си и простена, когато силните ръце на Грег обхванаха задничето ѝ. Очите ѝ се разшириха, когато той я повдигна и я насочи към огромната и твърда мъжественост и тя разтвори бедра, за да го посрещне. Телата им се сляха. Двамата извикаха едновременно. Грег усети как бедрата ѝ се заключват зад гърба му.

Държеше я през кръста и тя започна да се движи нагоре-надолу. Грег задиша учестено. Не можеше да откъсне поглед от зачервеното ѝ лице и полуотворените устни, от които излитаха тихи стенания. Когато тя отвори очи и го погледна, младият мъж видя, че те бяха по-тъмни и от нощта. Цялото му тяло започна да трепери и да се извива конвулсивно.

— Верити — задъхано прошепна той, издигна се към нея и в същия миг и двамата извикаха, понесени от безумния екстаз на освобождението. Целият свят изчезна, пометен от вълната на страстта. Останаха дълго да лежат върху килима. Един слънчев лъч се промъкна през тънкия процеп на завесите и погали голите им запотени тела. Тя

лежеше върху него, отпуснала глава на гърдите му, а той нежно галеше голия ѝ гръб.

— Верити — колебливо се обади Грег.

— Хммм? — промърмори тя и прокара пръст по зърното му. Чувстваше се напълно задоволена и отпусната. Не ѝ се искаше дори да помръдне.

— Ние... Не само аз се чувствам така, нали? — попита Грег, загледан в тавана. — Искам да кажа... Между нас двамата има нещо повече, нали?

Тя се усмихна, трогната от несигурността му.

— Да. Между нас има нещо много повече.

— И то е сериозно.

Верити отново се усмихна.

— Сериозно е.

Усети как той облекчено въздъхва и сърцето ѝ радостно подскочи.

— Брак, деца и цял живот заедно! Толкова сериозно? Да? — студени тръпки полазиха по тялото му. — Верити? — повтори той, с натезал от страх глас.

Тя се размърда.

— Да! Брак и деца, и... цял живот.

Грег се отпусна, а ръката му я притегли още повече.

— Добре. Разбира се, ще трябва да почакаме със сватбата. Само да свърши пътуването. А след това...

С тъга и болка тя мълчаливо слушаше щастливите му и развълнувани планове за общото им бъдеще.

Какво би могла да му отговори? Да му каже, че дори не е сигурна дали нея изобщо ще я има тогава?

[1] Първата съпруга на Наполеон I, която е родена на о. Мартиника. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

За Верити любимото време от деня бе ранната сутрин. Взе набързо душ, облече банския, излезе от каютата и уверено тръгна по коридора. Както и очакваше, наоколо не се мяркаше жива душа. Колко ли би било прекрасно да е единствената пътничка на „Александрия“! Ето — затваря очи и си представя, че красивият лайнер е призрачен кораб, а на борда са само тя и Грег. Когато излезе на палубата и се запъти към перилата, все още се усмихваше на фантазиите си. Слънцето току-що бе изгряло и тя метна хавлиената кърпа върху един шезлонг. Приблужи края на басейна. Приклезна, скочи в чистите води и се гмурна под водата.

От капитанския мостик Джим Голдсмит зърна краткото движение, приближи до прозореца и тихичко изруга. Грег погледна часовника си. Бяха изминали два часа от сутрешната вахта.

— Нещо не е наред ли?

— Един от пътниците току-що скочи в басейна.

Грег се намръщи.

— Кога идват спасителите?

— След час.

— По-добре да слеза и да обясня на този ранобудник правилата за безопасност — въздъхна Грег.

— Капитанът винаги е на своя пост — усмихна се Джим.

Грег шеговито му се закани и излезе. Бе преполовил разстоянието, когато разпозна изящната фигура и тъмнокосата глава и сърцето му подскочи.

Тръгна бавно покрай басейна, съзнавайки, че от капитанския мостик вероятно го наблюдават. Щом го видя, лицето ѝ засия в усмивка. Дъхът му секна.

— Здравей — меко рече той и приклезна край басейна с гръб към мостика.

— Здравей. Не подозирах, че вече си на крак — отвърна Верити. Тя отлично разбираше колко трябва да внимават.

Той се усмихна. Сърцето му преливаше от любов.

— Моят боцман те е забелязал. Не бива да плуваш, когато още няма спасители.

Верити се изчерви.

— Съжалявам, не помислих за това. Особено след като... — едва не се изтърва! Истината бе, че трябваше да е много внимателна особено сега, когато взимаше вече новото лекарство. Добре че се спря навреме и вместо това добави: — Не съм най-големият плувец на света. Просто обичам да няма хора наоколо — разказа му сутрешните си фантазии и Грег се усмихна.

— Ти си непоправима романтичка, доктор Фокс! Кой би предположил?

— Може би ти. Особено след като пристигнем в Антигуа.

Усмивката на Грег помръкна.

— Тогава ще бъда зает през целия ден.

Верити пое дълбоко дъх и сви рамене.

— В такъв случай го отлагаме за Вирджинските^[1] острови — каза тя и се изкиска. — Или е неуместно, а?

Грег се засмя, подаде ѝ ръка и ѝ помогна да излезе от водата.

— Ти си лека като перце. Би трябвало да сложиш някой и друг килограм.

— Колко сте прозаичен, капитан Хардинг — засмя се Верити и запърха закачливо с мигли.

Грег не можа да се сдържи и избухна в смях. В следващия миг се сепна, тъй като си припомни, че вероятно го наблюдават.

Верити разбра притеснението му и се извърна, за да си вземе кърпата.

— По-добре да тръгвам, за да имам време да се преоблека за закуска — надяваше се, че разочарованието ѝ не е прекалено явно. Обичаше този мъж и ѝ се искаше целият свят да го узнае.

Грег, сякаш прочел мислите ѝ, я докосна лекичко по рамото, отпъждайки страха от любопитните погледи. Този жест бе безмълвна молба да го разбере и му прости.

Тя се извърна към него и го погледна. В очите ѝ бе стаена толкова тъга и уязвимост, че за пръв път в живота си Грег изпита желание да прокълне и кораба, и работата си.

— Няма винаги да бъде така — меко рече той и стисна челюсти. — Веднага, щом пристигнем в Маями, ще се оженим. На този кораб има длъжностни лица, които извършват бракосъчетания на борда. Все пак сме в края на деветдесетте — Грег леко се усмихна, припомняйки си собствените си разсъждения за моряшките бракове в началото на това пътуване. Самонадеян глупак! Нежно прокара пръст по брадичката ѝ.

Верити кимна и бързо се извърна, за да не види тревогата в очите ѝ. Трябваше да му каже за левкемията още в Мартиника! Трябваше да му обясни всичко! Взе кърпата и бързо започна да подсушава косата си.

— О, Грег, толкова съжалявам — прошепна тя, надявайки се, че хавлията и океанският бриз ще заглушат думите ѝ. Когато свали кърпата, той вече си бе отишъл. Хвърли един последен, изпълнен с безкрайна тъга поглед към капитанския мостик, обърна се и се запъти към каютата си.

Разбърка една доза от белия прах в чаша вода и без колебание я изпи. Ако това лекарство помогнеше за възстановяването на обичайното съотношение между белите и червените ѝ кръвни телца, така че да живее, тя без колебание би посветила този живот на Грег. Щяха да имат деца, щастливи Коледи... Но ако лекарството не подействаше... Тогава Грег ще трябва да урежда погребение.

В елегантната каюта на огромния и прекрасен кораб, сред великолепието на Карибите Верити Фокс зъзнеше от студ.

Две палуби по-нагоре, в един от най-люксовите апартаменти на „Александрия“, Джослин Александър бе втренчила немиждащ поглед в тавана. През изминалата нощ почти не бе мигнала. Синът ѝ влюбен в Рамона Кинг! Въздъхна и неспокойно се обърна в огромното легло. Трябваше да предприеме нещо, в това нямаше съмнение, но какво? Снощи бе разбрала, че с нищо не би могла да промени отношението на Деймън към Рамона. Той я бе засипал с толкова хвалебствия за любимата си. Била преподавател в Оксфорд и въпреки че не го каза направо, Деймън бе убеден, че той е първият мъж в живота ѝ. Звучеше толкова невероятно, особено за такава красавица като Рамона. Но тя бе

накарала нейния син, обикновено толкова разумен в преценките си, да ѝ повярва.

Как би могла да се бори с тази жена? Джослин отметна с въздишка завивките, стана и отиде да напълни ваната. А дали не приписваше на Рамона Кинг собствените си страхове и собственото си предателство? Не постъпваше ли нечестно, като прехвърляше греховете на бащата върху дъщерята?

Облече уморено първата ѝ попаднала дреха и излезе, за да закуси с Деймън и неговата приятелка. Рамона не откъсваше поглед от приближаващата възрастна жена и стомахът ѝ се сви на топка. Не знаеше защо, а и не бе споделила с Деймън, но усещаше, че майка му не я харесва. Погледите им се срещнаха и на Рамона не ѝ убягна сдържаното неодобрение. Извърна се бързо към Деймън, ала той сякаш не забелязваше нищо нередно. Рамона въздъхна, протегна се за менюто и си поръча препечени кифлички с масло. След като изпи две чаши чай и каза няколко любезни изречения, Джослин се извини и си тръгна. Рамона нещастно се втренчи в чашата си.

— Не позволявай на майка ми да те разстройва — меко каза Деймън и тя вдигна поглед към него. Дори и в обикновената бяла тениска и широките спортни панталони той изглеждаше толкова красив! В душата ѝ отново се разгоря старата битка. Любовта срещу омразата. Здравият разум срещу чувствата. Щеше ли някога всичко това да има край? Можеше ли да бъде сигурна? Сигурна във вината на Деймън. Сигурна в собствените си чувства...

Деймън усети напрежението ѝ, прокара ръка през косата си и въздъхна.

— Толкова съм свикнал с това държание, че понякога забравям какво биха могли да си помислят другите за нея.

Младата жена бе доволна, че той насочва разговора в тази посока. Така ѝ даваше възможност да се концентрира върху нещо друго.

— Не мисля, че тя ме харесва — очакваше той да отрече думите ѝ.

Вместо това обаче Деймън тъжно се усмихна.

— Не мисля, че харесва и мен.

— Деймън! — Рамона бе искрено шокирана.

— Недей да ме гледаш толкова ужасено. Майка ми и аз... Трудно е да се обясни, но ще опитам — ресторантът бавно се изпразваше, докато Деймън ѝ разказваше тъжната история на самотното си детство. За смъртта на баща си, за гнева и омразата на малкото момче към неизвестния крадец, за реакцията на майката след неочакваната трагедия. — Тя се отдалечаваше все повече и повече от мен — мрачно завърши той, но без следа от самосъжаление.

Рамона мълчаливо се протегна и взе ръката му. Той я погледна с преливащи от любов очи и тя замря. В един миг го мразеше за това, което събуждаше у нея, а в следващия искаше да вкуси от всичко, което ѝ предлагаше, да се научи на всичко...

След онзи прекрасен следобед тя трептеше във вихъра на най-невероятните усещания. В един момент го обичаше безпределно, а в следващия се съмняваше във всяко негово действие. И ето сега той ѝ разкриваше сърцето си. Тя изпитваше и съчувствие, и желание да го закриля, и огромна вина.

— Вече знам, че съм безсилен да я доближа до себе си — въздъхна младият мъж и поклати глава. — Понякога си мисля, че тя може би ме обвинява за това, което се случи, с татко.

— Може би майка ти се е отдръпнала и се е затворила в себе си, за да преживее мъката си, а след това просто не е знаела как да се върне обратно.

Деймън я погледна. Бе сигурен, че може да сподели всичките си тайни с тази жена и вярваше, че тя няма да го предаде. Разбираше го както никой досега. И докато се взираше в красивите ѝ, изпълнени със съчувствие очи, сърцето му преля от щастие.

— Обичам те — нежно промълви той.

Рамона пое дълбоко въздух.

— И аз те обичам — отвърна тя, ала в същото време с цялото си същество искаше това никога да не се бе случвало.

Деймън внезапно осъзна, че са останали само двамата в ресторанта. Усмихна се смутено и стана.

— Да тръгваме! Не можем да седим тук цял ден и да тъгуваме за моето детство. Сигурно няма да ни стигнат кърпичките.

Тя се усмихна и го последва в каютата му. Щом той затвори вратата зад себе си и я погледна, тялото ѝ пламна от изгарящо желание.

В напрегната, изпълнена с копнеж тишина тя го наблюдаваше с разтуптяно сърце как с ловко движение сваля тениската си, разкривайки мускулестите си, загорели от слънцето гърди. Гърлото ѝ пресъхна, докато той бавно пристъпваше към нея, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Когато я взе на ръце, цялото ѝ тяло потръпна от очакване. Нежно я положи върху леглото и Рамона усети топлата влага между краката си. Лежеше и го гледаше как се навежда над нея с потъмнели от страст очи, а ръцете му леко се плъзгат по нежните извивки на тялото ѝ. От устните му се изтръгна лека въздишка, когато погали твърдите зърна на гърдите ѝ. Рамона изохка и затвори очи. Устните му се впиха в нейните, а езикът жадно проникна в устата ѝ. Голите им тела се преплетоха. Тя прокара пръсти по гладкия му гръб и усети как мускулите му заиграват под нежното ѝ докосване. Плъзна пръст надолу по гръбнака му и Деймън простена и разтвори внимателно бедрата ѝ с коленете си. Утробата ѝ потръпна в страстно очакване.

Когато телата им се сляха, и двамата извикаха. Ноктите ѝ се впиха в гладката му кожа. Деймън тласна силно и проникна дълбоко в нея. Краката ѝ се заключиха на гърба му в сладка хватка. Двамата се задвижиха, жадни да заличат всяка преграда помежду си. Преплетените им тела затанцуваха вечния танц на любовта, а стаята се изпълни с приглушените им стенания. Рамона извика. Тялото ѝ потръпна от невероятния екстаз. Целият свят бе изчезнал и нищо друго нямаше значение, освен усещането за голото му тяло върху нейното и прекрасното чувство за освобождение. Деймън изохка, напрегна се, тласна още веднъж и топлото му семе се изля в нея. После отпусна глава върху голото ѝ рамо. Гърдите му учестено се повдигаха, а сърцето му бясно туптеше.

Двамата останаха да лежат така дълго, изтощени и задоволени. Най-сетне той се изправи, изгледа я за миг, след това, без да каже нито дума, отиде до бюрото и отвори горното чекмедже. Рамона се надигна, подпря се на лакът и учудено го погледна. Когато Деймън се върна при нея, държеше в ръка малка кадифена кутийка.

Сърцето ѝ сякаш спря за миг, а сетне започна да блъска, като че ли иска да изхвъркне от гърдите ѝ. Преди той да заговори и преди да отвори капака на кутийката, тя вече знаеше какво има вътре.

— Когато го видях, мигновено разбрах, че е направено точно за теб, Рамона — нежно прошепна той и коленичи в краката ѝ. По раменете и гърдите му още блестяха капчици пот, а лицето му бе леко зачервено. Той не се срамуваше от голотата си и Рамона почувства как тялото ѝ потръпва от току-що изживяната наслада. Повдигна капака на кутийката, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Ще се омъжиш ли за мен, Рамона?

Представяше си, че докато ѝ задава най-важния въпрос в живота си, ще изпита страх, а може би и леко колебание. Но никога досега не се бе чувствал по-сигурен.

Рамона нямаше сили да срещне погледа му, затова сведе глава към кутийката и ахна. Върху голям златен обков блестяха малки диаманти, прегърнали със сребристойалата си ивица камък в най-светлото и най-искрящото синьо, което някога бе виждала.

— Цейлонски сапфир. Избрах го, защото... — извади пръстена от кутийката и нежно го доближи до бузата ѝ. — Да, точно това е! — лицето му се озари от щастлива усмивка. — Цветът му е същият като на очите ти.

Тя мълчеше, а Деймън взе малко колебливо лявата ѝ ръка и за миг я задържа в своята. Никога досега Рамона не се бе осланяла на инстинктите си, ала в този миг, докато се взираше в преплетените им ръце, именно инстинктът по някакъв магически начин повдигна третия ѝ пръст. През полуспуснатите си клепачи видя как той се усмихва и очите му светват от щастие. Но тя не можеше да му позволи да го направи! Как би могла да го остави да сложи пръстена на пръста ѝ? Ала той правеше тъкмо това, а тя нямаше сили да го спре. Взираше се като омагьосана в искрящия камък. И не намери сили да го махне.

Вдигна глава и отвори уста, за да каже нещо, но в същия миг устните му бяха върху нейните. Той я целуваше! Страстта отново я завладя.

Джослин сковано вървеше по коридора. Нито Рамона Кинг, нито синът ѝ бяха споменали за пръстена по време на вечерята, ала тя веднага го бе забелязала — искреше с всички цветове на дъгата върху третия пръст на лявата ѝ ръка. Дали красивият син камък не се смееше в лицето ѝ? Ако се бяха сгодили, защо Деймън не ѝ каза нищо?

Всичко това никак не ѝ харесваше. Ставаше прекалено бързо. Едва ли бе съвпадение, че дъщерята на Джо Кинг се намираше на борда на „Александрия“, насочила ноктите си към нейния син. А ако Рамона разбие сърцето на Деймън... Джослин стисна ръцете си в юмруци. Ако причини болка на сина ѝ... Тогава Джослин ще отмъсти!

Когато Верити влезе в кабинета му, Джон вдигна глава и се усмихна.

— Верити! Как се чувстваш днес? — попита той и милото му лице потъмня от загриженост. — Не ти е прилошавало, нали?

Верити енергично поклати глава.

— Не, чувствам се отлично! Дойдох, защото един мой приятел иска да се срещнем на Вирджинските острови. Той е хематолог. Искане да направи анализ на кръвните ми проби. Възможно ли е това да стане в лабораторията на кораба?

— Разбира се, няма проблеми. Разполагаме с всичко необходимо.

Верити тъжно се усмихна. Чудеше се дали ще е толкова спокоен, когато види резултатите. Бе уверена, че след вземането на експерименталното лекарство промените в състоянието ѝ ще са значителни. Но дали към добро или лошо...

Джеф се намръщи и набра телефонния номер на шефа си. Когато Джо Кинг се обади, той само каза:

— Тя е сгодена.

В един от най-люксовите хотели в Антигуа Джо Кинг рязко се изправи в креслото.

— Рамона?!

— Току-що се прибирам от ресторанта. Тя носеше пръстен на лявата си ръка и двамата се държаха...

— Говориш за Деймън Александър, нали?

— Да. Мислех, че си се свързал с нея на Мартиника — безизразно предположи Джеф.

— Нямах възможност — рязко го прекъсна Джо.

Джеф се усмихна. Старецът май издиша.

— Какво искаш да предприема?

— Аз ще се погрижа — внезапно от другата страна се чу сигналът свободно и Джеф бавно затвори слушалката. Това не му харесваше. Никак не му харесваше.

Джо Кинг тутакси набра един номер в Лондон.

— Обадете се във фирмата на Тредстоун. Кажете на шефа му, че няма да има никакви последствия. Няма да искаме парите си по съдебен път. Може да информира Рамона Кинг за това. Какво? Това не е ваша работа?! Направете го!

Джо Кинг затръшна отново телефона. Трябваше му доста време, за да се успокои и овладее. Не след дълго обаче на устните му заигра усмивка. Нещата започваха да си идват по местата. А утре, когато най-сетне се срещне с дъщеря си, щяха съвсем да се наместят.

Щастливите дни на Деймън Александър бяха преброени.

[1] Virgin (англ.) — девствен. Тези острови са наречени така в чест на кралица Елизабет I, наричана „девственицата“, тъй като никога не се омъжва. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Антигуа

— Струва ми се, че все още можем да си харесаме някой от триста шестдесет и петте плажа — шеговито рече Деймън и погледна към плажната чанта на Рамона, когато двамата слязоха на пристанището и се отправиха към чакащото такси.

— Тези острови никога няма да ми омръзнат — възкликна младата жена, наслаждавайки се на пейзажа. — Толкова са различни! И всеки е посвоему красив.

— Отлично те разбирам — засмя се спътникът ѝ.

— Накъде да карам, човече? — лениво попита шофьорът.

— Към най-хубавия плаж — отвърна Деймън.

— Значи, добри хора, искате да отидете на хубав плаж? От залива Карлисъл се открива прекрасна гледка към Атлантика.

— Ние си мислехме за нещо по-... — усмихна се Деймън.

В очите на шофьора блеснаха дяволити пламъчета.

— А, разбирам. Такива млади и хубави хора... Малко забавление, а? Лунният залив е просторен, има много удобни места за гмуркане и е добър за уиндсърфинг.

Рамона почти не следеше разговора, потънала в собствените си мисли. Беше доволна, че Деймън се съгласи да запази годежа им в тайна до края на пътуването. Той искаше да организира голямо празненство и да обяви пред всички на кораба радостната новина, ала тази мисъл я плашеше. Това би направило всичко толкова... окончателно. Толкова официално...

— Много забавно — мърмореше Деймън. — А не можете ли да ми предложите някое приятно, тихо и усамотено местенце?

Веселото тъмнокожо лице на шофьора придоби сериозно изражение.

— Разбира се, човече. На Антигуа ги има много тия местенца. Вземи Джонсън пойнт, на югозападния бряг. Този плаж обикновено е съвсем пуст.

— Чудесно!

— Или пък Лигнумвита, на юг от Джоли бей, точно в края на соленото блато.

— Мисля, че е по-добре да пропуснем блатото — хладно вметна Деймън, но очите му се смееха. Беше в толкова добро настроение, че не можеше да се разсърди на закачките на чернокожия веселяк.

Шофьорът погледна в задното огледало и се намръщи. Голямата черна кола все още беше зад тях. Следваше ги през целия път, откакто излязоха от града. Мъжът сви рамене. През тези дни в Антигуа имаше много скъпи коли и гъмжеше от богати туристи.

Рамона не бе чула и дума от шегите на Деймън и шофьора. Чак когато таксито спря под сянката на палмите, тя осъзна, че е на някакъв пуст плаж, който знае в коя част на острова. Смътно си припомни, че бяха минали покрай стара и изоставена захарна плантация. Щом излезе от колата, горещината я блъсна като мощна вълна. Тишината се нарушаваше единствено от крясъка на чайките. Докато младата жена се оглеждаше, Деймън плати на шофьора и го помоли да дойде да ги вземе към обяд. При вида на щедрия бакшиш мъжът с радост се съгласи. Щом колата потегли, Деймън протегна ръка, а тя, макар и неохотно, я пое. Той я придърпа към себе си, наведе се и я целуна. Рамона се отпусна в прегръдките му, забравила за всичко.

На около три километра по-надолу по безлюдния път таксито мина покрай скъпата черна кола, която бе спряла в страничната отбивка. Докато я отминаваше, на шофьора му се стори, че зърва окуляра на бинокъл, надничач през спуснатото стъкло на задната седалка. Той се намръщи и се запита дали красивата русокоса лейди не е омъжена. И ако е така, дали подозира, че съпругът ѝ я следи? Тъжно се усмихна.

Верити Фокс се намирал в корабостроителницата на Нелсън. Според брошурата, която си бе купила, тук е била разположена главната квартира на Хорацио Нелсън, откъдето е предприемал нападенията си срещу Франция. Английското пристанище на юг от Фалмаут бе една от най-големите атракции на острова. Там се издигаха старите фортове на английската флота от осемнадесети век и мястото бе рай за историците.

Искаше ѝ се и Грег да е с нея. Всичко изглежда още по-красиво, когато си с човек, когото обичаш. Тъкмо бе решила, че е време да се отправя към хотела, за да изпие едно студено питие и да си почине половин час в хладното фоайе, когато почувства, че внезапно я облива гореща вълна. Верити спря. Хората гъмжаха покрай нея, весело разговаряха и се смееха. Гърлото ѝ бе пресъхнало и тя с усилие преглътна. Знаеше, че горещата вълна няма нищо общо с жегата на тропическия ден. Просто температурата в тялото ѝ внезапно се бе покачила. Младата жена се огледа, видя някаква пейка и бавно и внимателно се насочи натам. Изнемощяло се отпусна отгоре ѝ. Горещата вълна изгаряше лицето, ръцете, краката ѝ, но не бе болезнена. Кислород! Знаеше, че само притокът на кислород може да регулира дишането. Бавно и предпазливо тя разтвори крака, наведе глава напред, опитвайки се да предотврати припадък и започна да прави дихателни упражнения. Пулсът ѝ бавно се нормализира, а не след дълго и горещата вълна постепенно отмина. Верити внимателно се изправи и погледна часовника си. Водеше си прецизен дневник, в който записваше всяка промяна в състоянието си и нейната продължителност. До този момент не бе имало странични ефекти от лекарството.

Каза си, че е безполезно да се тревожи. Все пак горещата вълна не бе толкова непоносима. Ала когато стана от пейката, вече възвърнала нормалното си състояние, Верити не продължи туристическата си обиколка, а се качи в едно такси и се отправи към кораба. Може би нямаше да има възможност да го види или да говори с него, ала точно в този момент ѝ се искаше да бъде близо до мъжа, когото обичаше.

Черната кола ги следваше и на връщане от плажа. Когато Франсис, шофьорът на таксито, се върна да вземе двамата красиви чужденци, не се изненада, виждайки отново лъскавата лимузина край пътя. Чудеше се дали да не предупреди дамата, че съпругът е по петите ѝ. Но трябваше ли да си пъха носа в работите на тази богата двойка? Задължението му е да ги вози, да си вземе бакшиша и да се прибере у дома при жена си. По-добре да не се намесва.

Те не се върнаха в Сейнт Джонс, а се насочиха към Фалмаут, минаха покрай Монашеските хълмове и посетиха форт Джордж, където навремето се е веело английското знаме.

Фалмаут бе разположен близо до красив залив, зад който някога се е простирала захарна плантация. Когато Франсис ги остави в града, отново забеляза черната кола, спряла на няколко метра зад тях пред едно открито кафене. Шофьорът въздъхна, взе парите на Деймън и потегли с чувство за вина.

Рамона и Деймън бавно тръгнаха по тротоара, наслаждавайки се на къщите в колониален стил и живописната гледка.

— Умирам от глад — заяви Деймън. — Имам предвид храна — шеговито добави той и се засмя, когато спътничката му, изчервена го тупна по ръката. И точно тогава видяха откритото кафене с разположени на тротоара масички и стари столове и седнаха под платнения навес.

Джо Кинг се взираше с възхищение в младата жена. Тя бе толкова красива, тази негова дъщеря! Умна! Може би малко опасна, но нали бе негова дъщеря?!

Деймън си поръча миди и раци, задушени в глинен съд и поръсени с шафран, а Рамона си избра суфле от миди с пюре, подправено с босилек.

В колата Джо Кинг кимна доволно, усмихна се и се протегна за телефона.

Верити влезе в каютата си и с облекчение се отпусна върху леглото. Парадоксално, но сега се чувстваше много по-отпаднала и уморена. Краката ѝ не я държаха, а стомахът ѝ леко се бунтуваше. Но нямаше защо да се тревожи. Не се бе случило нищо кой знае колко необичайно.

Измери си пулса и температурата и грижливо нанесе цифрите в дневника си.

Остана да лежи дълго време, вперила поглед в тавана. Толкова отчаяно ѝ се искаше да се почувства по-добре!

— Има ли тук мистър Александър? — собственикът на кафенето надникна навън и се огледа.

Деймън учудено погледна над високата си чаша с ром, разреден с ананас.

— Откъде, по дяволите... — измърмори той и недоумяващо сви рамене в отговор на въпросителния поглед на Рамона.

Мъжът в черната кола чакаше.

Деймън влезе в кафенето и вдигна слушалката.

— Да?

На борда на „Александрия“ Джеф Дойл бързо закри мембраната с носна кърпичка.

— С мистър Деймън Александър ли говоря?

— Да. Кой се обажда? Откъде знаете, че съм тук?

— Съжалявам, че съм принуден да ви обезпокоя, мистър Александър, но на кораба възникна проблем! Капитан Хардинг ми нареди да ви открия и да ви помоля веднага да се върнете на борда.

Рамона погледна към прозореца на кафенето и видя Деймън, застанал с гръб към нея, да говори по телефона. Намръщи се, ала остана и доволна от прекъсването. Толкова лесно се поддаваше на очарованието на Деймън! Телефонното повикване вероятно я спаси от поредното плъзване надолу към мамещата, но опасна бездна на любовта, лишена от доверия. Майка ѝ е била права за всичко. Досега животът си е минавал само покрай нея, а сега отмъстително я бе хванал в примката си.

Ами Кийт? Къде бе неговото място в новооткрития ѝ свят? Мъртъв... Внезапно, въпреки топлината на яркото карибско слънце, младата жена потръпна от студ. Дали този нов и прекрасен свят, пълен с любов и красиви усещания, бе изграден върху неговия гроб? Все още не бе направила нищо, за да отмъсти за смъртта му. Прекалено увлечена в новооткритата любов, омаяна и обърквана от един мъж, тя съвсем бе забравила за Кийт.

Рамона чу как зад гърба ѝ се отваря и затваря врата на кола, ала не ѝ обърна никакво внимание. Изведнъж върху масата ѝ падна дълга сянка. Погледна нагоре и видя висок и широкоплещест мъж. Той отмести стола, на който до преди малко бе седял Деймън, и седна. Рамона отвори уста, за да му каже, че мястото е заето, ала в същия миг го позна от безбройните снимки, които бе виждала във вестниците. Джо Кинг! Нейният баща! Шокът бе толкова голям, че всички мисли се изпариха от главата ѝ. Когато беше малка, той отчаяно ѝ липсваше, ала майка ѝ ѝ обясняваше внимателно, но достатъчно твърдо, че баща ѝ никога няма да се върне при тях. И тя го бе приела. Но сега... Младата жена потрепери. Той беше изключително жизнен мъж,

излъчващ невероятна сила и мощ. Около шестдесетгодишен, със сребристосива коса и големи лешникови очи.

— Здравей, Рамона — просто каза Джо Кинг.

— Здравей, татко — също толкова просто отвърна тя.

Джо Кинг погледна нехайно през рамо и видя, че Деймън Александър продължаваше да говори по телефона.

— Трябва да поговоря с теб — продължи баща ѝ. — Трябва да ти обясня много неща. Можеш ли да се освободиш от младия си приятел, за да се срещнем някъде?

Въпреки абсурдната ситуация, Рамона остана напълно спокойна.

— Можеш ли да ми дадеш поне една основателна причина?

Джо Кинг тъжно се усмихна.

— Не!

Рамона примигна, леко озадачена от откровеността му.

— Но аз съм твоят баща!

— Не е ли малко късно, за да си го припомним?

— Може би да — нежно рече Джо Кинг, без да отмества поглед от лицето ѝ, — а може би и не. Може би се появявам точно навреме.

Тя остро го изгледа.

— Какво искаш да кажеш?

Джо Кинг знаеше, че трябва да бърза. Дойл не можеше до безкрайност да държи Деймън на телефона. Затова извади картичка от джоба си и надраска телефонния си номер.

— Това е номерът на мястото, където ще отседна на Вирджинските острови. Обади ми се утре сутринта в десет! Важно е, Рамона.

Младата жена неохотно взе картичката.

— Защо сега? Защо след всичките тези години?

Баща ѝ поклати глава.

— Това е дълга история, но ти трябва да я чуеш, Рамона. Заради собствената ти безопасност.

— Не съм сигурна.

— Обади ми се! И, Рамона... — поколеба се и още веднъж хвърли поглед през рамо. Извърна се и продължи: — Не се доверявай на Александър! — бързо вдигна ръка, за да спре напиращите ѝ въпроси. — Ще ти го обясня, когато ми се обадиш. Просто... не му вярвай!

Доволен, че бе успял да посее в душата ѝ семето на съмнението, Джо Кинг забърза към колата, влезе и затръшна вратата. Точно тогава Деймън се върна при нея. Челото му бе смръщено.

— Нещо се е случило на кораба — погледна преbledнялото лице и разширените ѝ очи и погрешно изтълкува вълнението ѝ. — Съжалявам, не исках да те изплаша. Сигурен съм, че не е нищо сериозно, но по-добре да тръгвам.

Рамона рязко се извърна, когато черната кола плавно потегли по улицата. Изправи се, макар че краката ѝ леко трепереха, и взе чантата си.

— Идвам с теб!

Двамата се качиха в едно такси. После Деймън разтревожено забърза към капитанския мостик, а Рамона замислено се отправи към каютата си. Отпусна се уморено върху дивана. Мислите ѝ бясно препускаха.

Баща ѝ след всичките тези години се появи, за да я предупреди да не вярва на Деймън. Помоли я да му се обади, сякаш имаше някакво право да очаква подчинението ѝ. Какво означаваше всичко това?

Вдигна слушалката и набра Оксфорд, като потрепваше с пръсти по масичката, докато нетърпеливо чакаше майка ѝ да вдигне.

— Ало?

— Мамо?

— Рамона! Имаш ли представа колко е часът?

Рамона виновно се изчерви.

— Съжалявам, не знам.

Барбара Кинг се засмя.

— Няма нищо, скъпа — успокои я тя, изправи се в леглото и се прозя. — Как са нещата при теб?

— Чудесно! Запознах се с... Деймън Александър.

— Как изглежда той?

Въпросът на майка ѝ я сепна. Как изглеждаше Деймън?

— О, майко, всичко е толкова сложно! За него после. Обаждам ти се по съвсем друг повод. Въпреки че нещата може би са свързани — Рамона млъкна за миг и се засмя. — Май не говоря много смислено?

— Не съвсем — нежно се съгласи майка ѝ. — Да разбирам ли, че този Деймън Александър те е впечатлил?

Рамона прехапа устни и въздъхна. Понякога майка ѝ наистина притежаваше шесто чувство.

— Може да се каже — призна сухо и побърза да смени темата. — Обаждам ти се за... баща ми.

Кратка и многозначителна пауза.

— Какво за него? — предпазливо попита майка ѝ.

— Срегнахме се на остров Антигуа. Само преди половин час. Именно заради това ти се обаждам. Мамо? Добре ли си?

Барбара се опита да се успокои.

— Да, добре съм. Малко съм... малко изненадана. Сигурна ли си, че е бил той?

— Напълно. Той се представи.

— Какво искаше? — припряно попита майка ѝ, доста по-остро, отколкото възнамеряваше.

Рамона стисна силно слушалката, безпогрешно доловила страха в гласа ѝ.

— Не съм сигурна. Каза ми да не вярвам на Деймън и да му се обадя. Било много важно. Мисля, че е свързано с „Александрия“, но не съм сигурна. Всъщност започвам да си мисля, че този проклет кораб напълно ме е побъркал — мрачно призна Рамона.

Барбара остана мълчалива няколко секунди.

— И какво още каза той?

Рамона усети напрежението ѝ и се почувства виновна, че я безпокои с всичко това.

— Нищо конкретно. Нямахме много време. Мамо, ти всъщност не си ми говорила много за него. Какъв е той? Знаеш ли нещо за враждата му с Майкъл Александър. Дали това може да има нещо общо с предупреждението му да не вярвам на Деймън?

Барбара Кинг дълбоко въздъхна.

— Знам само, че той презира всички от семейство Александър. Но защо... Рамона, бъди внимателна с баща си! Джо беше... Той е от тези хора, които на всяка цена постигат своето. И не се спират пред нищо.

— Разбирам какво искаш да кажеш — рязко отвърна Рамона.

Барбара въздъхна. Какво ли искаше Джо от дъщеря си след всичките тези години? Дали наистина търсеше помирение? И ако бе така, тя имаше ли правото да го спре?

— Скоро след сватбата ние започнахме да се отчуждаваме — предпазливо започна Барбара. — Мисля, че имаше връзка с друга жена — не знаеше коя може да е. Никога не бе имала доказателства и все пак... Може би всичко имаше някаква връзка с „Александрия“. Но след толкова много години? — Само за едно те моля. Бъди внимателна, Рамона! Баща ти е труден човек. Обича да печели. Безкомпромисен е. Когато бе по-млад, можеше да бъде и жесток.

Рамона облиза внезапно пресъхналите си устни.

— Добре. Ще бъда внимателна. Обещавам. Не се безпокой, мамо. Ще ти се обадя пак, когато мога.

Барбара облекчено въздъхна.

— Знам, че ще се справиш — в този миг благославяше изключителния ум на дъщеря си. Внезапно се сети за нещо.

— О, щях да забравя! Тази вечер ми се обади шефът на Кийт. Случило се е нещо много странно.

— О?! Какво иска?

— Наистина е доста странно — предпазливо започна Барбара. — Отнася се за онзи клиент, от който Кийт е заел парите.

Рамона не се успокои от деликатните думи на майка си. По гърба ѝ полазиха студени тръпки и сърцето ѝ заби учестено. Отново облиза сухите си устни. Нещо ужасно приближаваше. Усещаше го.

— Какво за него? Завели ли са дело против мен?

— Не, скъпа, тъкмо обратното. Той, разбира се, е прекъснал деловите си отношения с фирмата на Кийт, но е заявил съвсем ясно, че е много доволен от тях.

Рамона смаяно зяпна. В първия миг не повярва на ушите си.

— Но в това няма никаква логика. Кийт вероятно се е възползвал от милиони!

— Точно това не мога да разбера. Няма разумно обяснение. Просто така се отказва от всички акции?! — смутено се съгласи Барбара и тук в съзнанието ѝ отново изплува едно име — Джо Кинг. Дали бе случайно съвпадение, че тъкмо в този момент той отново се бе появил в живота им?

— Не — машинално рече Рамона. Гласът ѝ едва се чуваше. — Няма смисъл — ала всъщност имаше. И то какъв смисъл! Внезапно всичко ѝ стана ясно. То бе толкова ужасяващо, че сърцето ѝ заболя.

Тайнственият клиент нямаше да я съди за парите, които бе дал на Кийт, защото бе напълно сигурен, че в крайна сметка те ще си бъдат негови. Вече му бяха безусловно гарантирани.

Той щеше да се ожени за тях!

ГЛАВА 17

Джеф Дойл провери дали запушалката на шишенцето, пълно със сивкавобяла невинна на вид течност, е добре затворена и го пъкна в джоба си. Когато вчера следобед Джо Кинг му го даде той бе попитал какво съдържа, ала единственият отговор бе предупредителен гневен поглед. Той отвори вратата на каютата си и предпазливо пое по коридора. Бе три и половина след полунощ.

Вече знаеше от картата къде точно се намира входа за кухнята. Тази част от кораба бе забранена за пътниците. Джеф влезе. Не посмя да запали лампите, ала фенерчето му беше достатъчно. Видя какви ли не кухненски пособия и цяла редица готварски печки. Вече приближаваше четири часа, когато най-сетне откри помещението със специална температура, в което съхраняваха вината. Всяка отделна бутилка бе поставена в особена конструкция, напомняща хамак. Ако корабът се залюлееше, хамакът се накланяше в обратна посока и уравновесяваше движението. Така нямаше опасност бутилките със скъпоценното шампанско да се изпочупят.

Погледна часовника си. Инструкциите на Джо Кинг бяха много точни. Трябваше да открие партидата, предназначена за големия маскен бал, който щеше да увенчае края на първото успешно плаване на „Александрия“.

Невинната на вид течност в шишенцето щеше да причини стомашно разстройство на пътниците. И когато лайнерът навлезеше величествено в пристанището на Флорида, където щяха вече да го очакват тълпи от журналисти, вместо триумфално завръщане, всички щяха да видят носилки, изнасящи болни и стенещи хора. След този провал, управителният съвет щеше да свали Деймън Александър от президентския пост и тогава мореплавателната компания Александър е узряла за поглъщане. От Джо Кинг Индъстрийз, разбира се. Джеф Дойл се ухили и извади спринцовката, която бе приготвил специално за случая. Освети с фенерчето бутилките. Върху всяка бе залепен етикет — „Маскен бал“.

Джеф внимателно преброи бутилките и тихичко подсвирна от удивление. Колко много! И все пълни с вино от най-добрата реколта, което само супербогатите можеха да си позволят! Напълни спринцовката с течността от шишенцето, взе първата бутилка и много леко вкара иглата в корковата тапа. Първата бе готова! Оставаха още двеста и деветнадесет...

Джослин Александър бавно постави слушалката. Бе говорила с един много надежден дребен мъж, с който синът ѝ я бе свързал преди години, когато тя бе поискала едно малко дискретно частно разследване.

Сега Джослин го бе помолила да държи под око Джо Кинг и това, което преди малко детективът ѝ бе докладвал никак не ѝ хареса. Джо Кинг се намирал на Карибите. А което бе още по-лошо, той и дъщеря му се бяха срещнали за няколко минути, и то точно под носа на Деймън. Какви нерви имаше този мъж! Но и нея си я биваше! Тази... Рамона.

Джослин се почувства толкова безпомощна, че без да иска се заплака. Въпреки всичко се бе надявала... Обаче Рамона Кинг се бе оказала долна като баща си. Сега двамата очевидно замисляха нещо лошо. Не се съмняваше в това. Вече знаеше, че Джо Кинг е протегнал пипалата си към мореплавателната компания „Александър“. Малкият детектив имаше връзки в света на големите сделки и ѝ беше докладвал, че Кийт Тредстоун е бил замесен с бившия ѝ любовник. Едва ли е съвпадение, че този Тредстоун е бил годеник на Рамона Кинг.

И ако Джо Кинг тайно купуваше акции от „Александрия“, използвайки за прикритие Кийт Тредстоун, то кой в момента притежаваше 5% от акциите? Дъщеря му, разбира се. Нима това не означаваше, че Джо Кинг се опитва да придобие „Александрия“?

Сега повече от всякога синът ѝ се нуждаеше от нея, за да може да унищожи веднъж завинаги Джо Кинг дори и ако това ѝ коства живота...

Джеф проследи как и последната капка от синкавобялата течност влезе в бутилката Мутон-Ротшилд и въздъхна. Край! Съвсем навреме!

Кухненското помещение все още пустееше. Той пресече тъмната стая, отвори външната врата и хвърли бърз поглед по коридора. Подът под краката му тихичко изскърца. Джеф застина на място. Сърцето му щеше да изскочи.

Грег, който в този момент минаваше по палубата, рязко спря. Огледа се, но не видя нищо нередно. Всички врати бяха заключени. Все пак се върна малко назад, уверен, че звукът бе дошъл от кухнята. Погледна часовника си и видя, че е едва пет и половина. Дали тази сутрин главният готвач не бе решил да стане по-рано?!

Сви рамене и се намръщи. В съзнанието му отново изплува моментът, когато Верити излизаше от хирургическия кабинет, апаратурата за взимане на кръв и малкото шишенце с кръвната й проба. Не знаеше защо, ала тази сцена постоянно го навестяваше, изпълвайки го със смътна тревога.

Сви отново рамене и продължи надолу по коридора.

Притиснал ухо до затворената врата и затаил дъх, Джеф чакаше. Когато чу отдалечаващите се стъпки, тихо се измъкна навън. Размина се на косъм! Но един кораб може да бъде доста опасно място дори за капитана. Можеше да се случи някой нещастен и фатален инцидент... Е... боцманът ще поеме командването.

За пръв път от началото на пътуването валеше дъжд. От небето се изливаха потоци вода, ала вместо това да подежда потискащо на пътниците, те бяха очаровани. Тропическият порой нямаше нищо общо със студения и угнетяващ английски ръмеж. Толкова топъл и освежаващ! Рамона и Деймън си избраха маса до прозореца. Младата жена погледна към потоците вода, които обливаха стъклото, и се усмихна. На кораба внезапно бе настанало празнично настроение.

— Изглежда изведнъж всички се влюбиха в дъждовете — промърмори тя, решена да се държи като истинска годеница.

Миналата нощ бе успяла да убеди Деймън да я остави сама, измисляйки внезапен пристъп на морска болест. Доскоро загрижеността му би я накарала да се почувства виновна, ала не и сега. И през цялата дълга и безсънна нощ обмисля как да действа. Тази сутрин се чувстваше нервна и неспокойна. Питаше се дали ще успее да

го погледне в очите, без да издаде гнева и твърдата си решителност да му отмъсти за всичко.

Ала за нейна изненада се оказа, че е много лесно да отвърне на целувката му, да му се усмихва сладко и да разговаря с него като влюбена жена.

— Ако бях сигурен, че мога да намеря уединено местенце, където никой няма да ни безпокои, бих искал да те любя под дъжда — в очите му проблеснаха добре познатите ѝ пламъчета. — Цялата тази топла вода, чистият въздух, морският бриз и ние двамата...

Думите му разтупкаха сърцето ѝ. Тя протегна ръка и нежно я сложи върху неговата. Искаше едновременно да го убие и да се люби с него. Но трябваше да владее чувствата си и да играе ролята на влюбена и наивна годеница. Така и така той е убеден, че тя изцяло е под негово влияние. Как само го бе планирал! Първо се оженва за нея, а след това я моли да остави финансовите си дела в негови ръце!

— Винаги можем да отидем в моята каюта и да си вземем душ — добави Деймън и се засмя при вида на красноречивия ѝ поглед.

Смей се, скъпи! Но най-добре се смее този, който се смее последен. Злобната сладост на тази мисъл бе внезапно прекъсната от появата на капитана, който спря до тяхната маса.

Деймън леко се намръщи. Не обичаше да го безпокоят, когато беше с Рамона. Искаше вниманието му да бъде изцяло посветено на безценните минути и часове с любимата му.

— Да, Грег? — нетърпението в гласа му не остана незабелязано.

— Трябва да поговоря с вас, мистър Александър — хладно заяви Грег. И той, като всички останали, знаеше за „Романът на плаването“, както наричаха любовната история между привлекателния ерген и собственик на кораба и изключително красивата и обвита с тайнственост пътничка. Дори и на толкова голям кораб като „Александрия“ не бе възможно пикантните истории да останат в тайна. Пък ѝ пръстенът, който Рамона Кинг внезапно започна да носи, бе достатъчно красноречив факт. Въпреки че на борда нямаше нито един репортер, журналистите вече бяха надушили тайната и лондонските вестници гърмяха със сензацийата, че може би най-последният ерген на годината е уловен в брачния капан.

Последното нещо, което Грег искаше, бе да прекъсва любовния разговор на шефа си. Деймън се намръщи.

— За вчера ли?

Когато предишния ден той се втурна в капитанския мостик и попита Грег защо го вика, капитанът неразбиращо се втренчи в него. Деймън му разказа за телефонното обаждане и за двамата стана ясно, че някой си правеше шега. Това ги разтревожи. Деймън все още не можеше да си обясни как този „някой“ ще знае къде точно се намира. Или го следяха? Грег пък се питаше дали тази шега не вестрае опасност за кораба.

Капитанът кимна.

Деймън усети напрежението в държанието му и разбра, че е искрено разтревожен. Каквото и да бе открил, явно не бе добро. Погледна към Рамона, ала тя сладко му се усмихна.

— Не е нужно да ми се извиняваш! Върви.

Усмивката ѝ се стопи, докато наблюдаваше отдалечаващите се мъже. Нека си обсъждат деловите въпроси на кораба. Много скоро щеше да им се наложи да ги обсъждат с нея.

На всяка цена тя бе решила да отнеме проклетия кораб от Деймън. Трябваше да го направи, защото изглежда този кораб бе единственото нещо, от което се интересуваше любовникът ѝ. След като заради някакви си акции бе способен да тласне един мъж към самоубийство и след това да се ожени, за да станат негови, значи това бе единственият начин, по който трябваше да го нападне.

Нима не искаше точно това? Да го нападне? Да се спаси от него? Да се затвори обратно в малката си безопасна черупка?... А смъртта на Кийт? Той нямаше възможност да отмъсти. Тя трябваше да го направи вместо него. Дължеше му го. Ще нападне Деймън Александър и ще го победи. Той я накара да се влюби в него. Тя щеше да му отнеме „Александрия“.

Ала мисълта за болката, която щеше да му причини, не я изпълни с радост.

Рамона тръсна глава и изпъна рамене. Бе сигурна, че утре, щом пристигнат на Вирджинските острови, баща ѝ отново ще се свърже с нея. Нарочно нямаше да му се обади. Това, което искаше от него, не можеше да бъде изречено по телефона. Трябваше да бъде казано лице в лице.

Припомни си предупреждението на майка си да бъде много внимателна с Джо Кинг. Да, щеше да бъде внимателна, въпреки че

Деймън бе змията в нейната градина...

Грег поведе Деймън към един усамотен ъгъл и предпазливо се огледа.

— Проследих телефонното обаждане.

Деймън примигна.

— Проследил си го? Как? Освен ако...

Грег мрачно кимна.

— Да, направено е от борда на „Александрия“. От казиното, ако искаме да бъдем съвсем точни. Разпитах персонала, ала никой не е забелязал нищо подозрително.

Деймън замислено се втренчи в капитана. Дълго време никой не проговори.

— В това няма никакъв смисъл — каза накрая Деймън.

— Знам — въздъхна Грег. — Обаче трябва да приемем фактите. Някой на този кораб замисля нещо лошо.

ГЛАВА 18

Американските Вирджински острови

Американските туристи тук се чувстваха като у дома си и Рамона чу неколцина пътници да наричат островите „Американският рай“. „Александрия“ бе пуснал котва между островите Сейнт Джон и Сейнт Томас, северно от най-големия остров Санта Крус. Малките корабчета чакаха да пренесат пътниците, на който остров си изберат.

Застанала до перилата, младата жена наблюдаваше безгрижното заминаване на първите групи. До нея стоеше годеникът ѝ. Дори и сега, след като бе прозряла коварството му, Рамона се натъжаваше, щом Деймън се отдалечеше.

— Закъснява — промърмори младият мъж и се наведе над перилото. Силните му ръце бяха придобили чудесен златистокафяв загар, а косите му се вееха от морския бриз.

— Знаеш, че ние жените обичаме да се гласим пред огледалото и не се притесняваме, че мъжете ни чакат — усмихна се Рамона.

— Не и ти! Досега не съм познавал жена, която се облича толкова бързо — намекваше за бързината, с която сутринта бе взела душ и се бе облякла, преди той да се събуди и да пожелае да се любят.

Извърна се и предизвикателно му се усмихна.

— Аз съм различна!

Деймън нежно я погледна.

— Наистина. Нали нямаш нищо против, че трябва да придружа майка си до Санта Крус? Съгласих се, защото тя ми каза, че иска да си поговорим насаме.

Рамона едва се сдържа да не се засмее с глас. Да е против? Та тя беше на седмото небе! От миналата вечер непрекъснато се измъчваше какво да измисли, за да остане сама през този ден и да може да се срещне с баща си. За щастие на закуска Деймън реши проблема вместо нея, като тъжно ѝ каза, че трябва да придружи майка си до един от островите.

Той внезапно се извърна и лицето му стана непроницаемо. Джослин приближаваше към тях в дантелена рокля с цвят на праскова.

— Мразя да те оставям сама — собственически заяви Деймън и думите му я стреснаха.

— Все ще оцелея един ден без теб — засмя се Рамона и в невероятните ѝ сини очи проблеснаха предизвикателни пламъчета.

Деймън сурово присви устни. Това бе последното, което му се искаше да чуе от жената, в която бе лудо влюбен. И тя отлично го знаеше!

— Само за един ден — изръмжа той. — Довечера ще вечеряме в моята каюта. Ще помоля главния готвач да приготви нещо специално. Само за нас двамата — приближи към нея и леко погали бузата ѝ с върховете на пръстите си, а очите му я изпиваха.

Рамона се взря в тъмносивите му очи и утробата ѝ потръпна. Отлично знаеше какво ще последва след вечерята. Но дали ще може да се люби с него сега, след като вече знаеше, че той е неин враг? Миналата нощ бе успяла да го отблъсне, а тази сутрин стана и се облече, преди Деймън да се събуди. Това обаче не можеше да продължава до безкрайност.

А ако разговорът с баща ѝ протече така, както тя се надяваше, щеше да е повече от задължително да не изпуска Деймън от поглед и да ангажира ума му с нещо друго. Идеята да играе ролята на „фаталната жена“ ѝ се струваше толкова абсурдна и едновременно с това толкова вълнуваща, че Рамона не знаеше дали да се смее, или да плаче. Бавно сведе ресници и лекичко се притисна към него. Видя как очите му потъмняват и дишането му се учестява.

— Очаквам тази вечер с нетърпение — меко рече тя.

В този миг Джослин приближи до тях. Както винаги, очите ѝ избягваха Рамона.

— Здравейте, вие двамата!

— Готова ли си? — с въздишка попита Деймън, опитвайки се да възстанови нормалното си дишане.

Майка му кимна и двамата тръгнаха, а Рамона остана до перилата и весело им махна с ръка, когато се качиха на малкия кораб за Санта Крус. Самата тя смяташе да потегли към остров Сейнт Томас. Погледна часовника си.

Усети как стомахът ѝ се свива. Сега, когато бе дошло времето да заложи капана, тя се чувстваше виновна, колкото и абсурдно да беше. Побърза да си напомни, че всъщност Деймън изобщо не я обича.

Една палуба над нея Верити Фокс излезе от каютата си и също погледна часовника си. Имаше достатъчно време, за да се качи на корабчето за Сейнт Джон. Двамата с Грег бяха решили да се срещнат там, но капитанът, разбира се, щеше да дойде по-късно. Никой не биваше да ги види заедно. Все още не бе измислила извинение, което да ѝ позволи да се върне рано следобед на „Александрия“. Знаеше, че Грег ще иска да прекарат целия ден заедно, ала тя се бе уговорила с Гордън да се срещнат в залива на Санта Крус. После щяха да имат нужда от медицинското оборудване на кораба. Младата жена въздъхна и се опита да отпъди неприятните мисли. Слънцето грееше, тя отиваше на малкия остров и скоро щеше да бъде с любимия си. Трябваше да се задоволи с щастието, което Господ ѝ бе изпратил, макар и за кратко.

Джослин и Деймън бавно тръгнаха покрай пристанището на Сейнт Кристианстед. Младият мъж се извърна и любопитно изглежда майка си.

— Какво има? — тихо я изпревари той. Тъй като тя явно нямаше намерение да бърза с обясненията.

Джослин му хвърли кратък поглед и рязко се извърна. Откъде да започне?

— Нека да намерим някое приятно и тихо място. Ето там, под дърветата — двамата бавно тръгнаха през парка и седнаха на една сенчеста пейка.

— Деймън — твърдо започна Джослин и въздъхна. — Наредих да следят Джо Кинг — неочаквано заяви тя.

Деймън подскочи от изненада.

— Защо?!

Майка му го погледна и отново побърза да извърне глава.

— Аз... навремето познавах много добре Джо Кинг. Ти беше още съвсем малък — гласът ѝ звучеше неестествено, макар че тя се опитваше да говори спокойно. Взираше се невиждащо пред себе си, тъй като не желаше да види болката в очите му.

Деймън се бе втренчил в нея с разширени от изумление очи.

— Аз... никога не съм го знаел — промълви накрая той. — Колко... колко добре си го познавала?

Джослин пое дълбоко въздух.

— Много добре. Той... мразеше баща ти, защото аз не пожелах да го напусна. Това бе силен удар по мъжкото му его.

Синът ѝ поклати глава, неспособен да повярва на думите ѝ. В гърдите му изригна гняв заради баща му.

— Татко знаеше ли? — студено попита той.

Сега бе моментът да му каже. Джослин погледна треперещите си ръце. Повика на помощ спомените от онази ужасна нощ, ала не можа да намери достатъчно сили да изрече признанието.

— Аз... не, не знаеше. Но, Деймън, познавам много добре Джо Кинг. Знам как работи умът му. Той винаги е искал това, което Майкъл е имал. Мен, мореплавателната компания „Александър“... Сега отново се цели в нея. Искан да те предупредя. Джо купува акции чрез посредници. Един от тях е бил Кийт Тредстоун. Той... — Джослин пое дълбоко дъх. — Той е бил сгоден за...

— Рамона — безизразно довърши Деймън. — Да, знам.

Джослин потръпна. Знаеше, че завинаги го е отчуждила от себе си, но в този момент бе толкова смаяна от думите му, че дори не помисли за това.

— Тогава... защо... с Рамона...

Деймън тъжно се усмихна.

— Защото я обичам — просто отвърна младият мъж.

„Прекалено американски остров“, помисли си Верити, когато видя рекламите на „Макдоналдс“ и пица „Хът“ в столицата на Сейнт Джон. Но въпреки кабелната телевизия и американските долари, тук зеленееха хълмове, обагрени в тропическо оранжево, алено и пурпурно. Разпръснати сред каменните останки на някогашни помещения за преработка на захарна тръстика, къщите бяха в европейски стил, с балкони, украсени с железни орнаменти, а малките и теснички улички се спускаха стръмно към пристанището.

Верити разтвори картата, за да избере подходящо уединено място. Плажът „Ястребово гнездо“ представляваше тясна ивица, оградена от високи дървета, и мисълта да се люби с Грег под сянката

им доста я поблазни. Вдигна глава и видя, че последният кораб, който пренасяше пътниците от „Александрия“ до островите, вече бе пристигнал. Сърцето ѝ подскочи, когато зърна фигурата на Грег, извисяваща се с няколко сантиметра над околните. Верити дискретно изчака, докато пътниците се разпръснат, и се запъти към него, без да обръща внимание на слабостта в крайниците си. Още един страничен ефект от лекарството.

Грег я гледаше как приближава и погледът му с възхищение се плъзна по тялото ѝ. Бе облекла светла рокля на цветя и не носеше сутиен. Голите ѝ крака бяха загорели, обути в леки сандали. Морският бриз рошеше тъмните ѝ коси и милваше прекрасното ѝ лице.

— Красива си! — бяха първите му думи и Верити се засмя.

— Тъкмо щях да кажа същото за теб!

В свободните си бели памучни панталони и отворената на врата черна риза, той наистина би вдъхновил някой древногръцки скулптор.

Грег погледна към картата в ръката ѝ и очите му потъмняха.

— Избра ли вече къде да отидем? — с дрезгав глас попита той.

— Можем да пообиколим магазините — отвърна Верити и присви устни.

— Искаш да ме измъчваш ли? — засмя се Грег. — От първия миг, в който те видях, си знаех, че ще ми донесеш само неприятности!

— Не е честно! Открих едно чудесно място. Самотен плаж, заобиколен от високи дървета. Носиш ли одеяло? — пресипнало попита тя.

Той кимна към чантата си.

— И изстудено шампанско.

Верити го хвана за ръката. Всички мисли за следобедната среща с Гордън се изпариха от главата ѝ.

— Тогава какво чакаме?

Сейнт Томас, дълъг само двадесет и пет километра, беше оживен остров, истински рай за обичащите да пазаруват, пълен с дискотеки, светлинни реклами и всякакви развлечения. Рамона предпочете да се разходи из уличките на Шарлот Амалия. Разгледа набързо Замъка на Черната брада и без дори да забележи, изкачи деветдесет и деветте стъпала, водещи към разкошните градини. Към единадесет часа

започна вече да се пита дали не е преценила погрешно ситуацията. Със сигурност баща ѝ вече би трябвало да се свърже с нея. Върна се на главната улица, качи се в едно такси и помоли да я откарат в най-добрия ресторант. Ресторантът Фидъл Лийф, разположен в закрит павилион с изглед към града, бе идеален избор.

Рамона го видя в мига, в който влезе. Не беше толкова наивна, за да реши, че срещата е случайна. Усети как стомахът ѝ се присвива. Ала когато той спря и вдигна ръка, тя без колебание се запъти към него.

Верити Фокс простена, когато Грег издърпа роклята през главата ѝ и засмука едното зърно на гърдата ѝ. Двата се бяха приютили под гъстата и хладна сянка на дърветата, а само на неколкостотин метра туристите плуваха и се гмуркаха в синьо-зеленото море. Тя изохка, когато той нежно я положи върху одеялото и затвори очи, когато ръката му нежно се плъзна по прасеца ѝ, продължи нагоре по бедрото и накрая пръстите му леко погалиха тъмните косъмчета между краката ѝ. Надигна глава, за да го целуне, обхвана с ръка шията му и нетърпеливо го придърпа надолу. Отново простена, когато Грег нежно разтвори бедрата ѝ с колене. И двамата извикаха, когато пламналите им тела се сляха в едно. Той обхвана лицето ѝ с ръце и бавно започна да се движи в нея. Верити повдигна бедра и ги склучи около кръста му. Грег стисна челюсти, а по гладкия му гръб потекоха капчици пот. Телата им се движеха в съвършен синхрон. Удоволствието приличаше на сладка болка. Верити сграбчи широките му рамене. Малките ѝ бели зъби ухапаха лекичко ухото му. Грег се изви и тялото му се разтърси от невероятен екстаз. Втрещена в балдахина от зелени листа, Верити извика и се притисна към силното му мускулесто тяло. Никога не се бе чувствала по-жива! Сърцето ѝ преливаше от любов и нежност. Дори и скоро да умре, поне не бе живяла напразно. Последните няколко седмици с Грег бяха придали смисъл на живота ѝ. Благодарствените сълзи бавно се плъзнаха по страните ѝ. Верити се отпусна изтощено върху одеялото и се усмихна, преливаща от щастие. Безмълвно погали мократа от пот коса на любимия си и отметна влажните кичури назад. Грег въздъхна и бавно се претърколи от нея. Не искаше да я притиска с тежестта си. В далечината се чуваха весели гласове и той се усмихна. За пръв път не се налагаше да внимава и това ново чувство на свобода

му харесваше. Животът му досега бе изцяло посветен на кариерата и той бе забравил какво е да се отпуснеш.

— Умирам от глад — заяви той и се засмя, когато Верити шеговито изпъшка. Седна и придърпа чантата към себе си. — Пиле, мадам? Ето, вземи това бутче — наведе се над нея и пъкна бутчето в устата ѝ. Тя отхапа от крехкото месо и щастливо задъвка. Облегна се на лакът и се загледа през дърветата.

— Искан ми се да остана така завинаги — меко рече младата жена.

Грег плъзна поглед по голото ѝ тяло — гладката ѝ кожа блестеше от потта, косата ѝ бе разрошена, а в едната си ръка държеше отхапаното пилешко бутче. Никога досега не бе изпитвал толкова силни чувства. Любовта го правеше неземно щастлив и странно покорен.

— И аз — прегракнало изрече той, наведе се и целуна ключицата ѝ.

В този миг Верити видя колко е часът.

— Но не мога — промълви тя и пое дълбоко дъх. — Имам среща с Гордън в Санта Крус.

Грег бавно повдигна глава.

— Гордън?!

Верити нещастно погледна към бутчето в ръката си, целият ѝ апетит се бе изпарил.

— Помниш го, нали? Моят колега. Хематологът.

Грег присви очи.

— Помня го. Той ти донесе някакви изследователски бележки.

Верити отхапа малко парче от пилето.

— Този път аз имам някои бележки за него, обаче ги забравих на кораба. Съжалявам — добави тя и сви рамене, опитвайки се обяснението ѝ да прозвучи искрено.

Без да каже нищо, Грег обу панталоните си. Верити, която го наблюдаваше, прехапа устни.

— Знаем, че звучи глупаво, но...

Грег кимна. Лицето му не изразяваше нищо.

— Тогава по-добре да тръгваме за града. Първият кораб, който ще върне туристите на „Александрия“, отплава в два.

Навлече роклята си и се изправи. Олюля се. Чувстваше главата си леко замаяна. Протегна ръка и се зарадва, че той я пое. През целия път до града Верити здраво стискаше ръката му, надявайки се, че той няма да разбере колко слаба се чувстваше и колко много се нуждаеше от силната му опора.

След като келнерът разчисти празните чинии, Джо Кинг хвърли върху масата няколко папки. Със задоволство видя как очите на дъщеря му светнаха. По време на обяда бяха разговаряли за общи неща и Рамона първа бе повдигнала въпроса за „Александрия“.

Джо Кинг много сполучливо симулира изненада, та дори и известна загриженост, когато Рамона му каза за акциите, които притежава. Това бе удобен случай да ѝ каже, че той също притежава 4% от акциите на „Александрия“. Не пропусна разочарованието, което проблесна в погледа ѝ, когато чу цифрата. Това още веднъж го увери, че правилно е преценил подбудите на Рамона. Откакто Джеф Дойл го бе осведомил за „Корабният роман на века“ (както един от таблоидите го нарече във вчерашния си брой), той предполагаше, че красивата му и умна дъщеря е замислила нещо. Сега бе сигурен, че е бил прав.

— Какво е това? — попита Рамона, разтваряйки папката. Вътре бе досието на Гарет Дезмънд, най-големия акционер. В другите папки имаше подробна информация и за останалите. Според баща ѝ всеки един от тях би могъл да бъде убеден да продаде своя дял.

Лицето на Рамона остана непроницаемо.

— Много интересно — внимателно рече тя, докато затваряше и последната папка. Погледна баща си. Очите ѝ приличаха на огледала — Джо Кинг не можеше да види в тях нищо, освен собственото си отражение. В този миг разбра, че трябва да бъде много предпазлив. Дъщеря му изглежда подушваше лъжата.

Той се облегна назад и се усмихна. Играта започваше.

— Искам „Александрия“ — просто заяви и я погледна изпод вежди. Лицето ѝ не трепна и той изпита неволно възхищение и гордост. Толкова много приличаше на него. Видя в очите ѝ пламъка на омразата и желанието да притежаваш, две чувства, които самият той отлично познаваше. Винаги бе подозирал, че тя иска да отмъсти за смъртта на Кийт Тредстоун и поради някаква неясна причина се

целеше в Деймън Александър. Сега вече бе сигурен. Каква ирония на съдбата! Само ако тя знаеше...

— Преди повече от двадесет години двамата с Майкъл Александър се борехме за тази компания — започна той. — Аз...

— Знам — прекъсна го Рамона и видя как очите му се присвиват. Сетне, макар и неохотно, тънките му жестоки устни се изкривиха в усмивка.

— Добре си се подготвила.

Рамона кратко кимна.

— Все още желаш компанията на Александър, така ли да го разбирам?

— Разбира се — усмихна се баща ѝ.

— Аз също я искам — студено призна Рамона, — ала дори и да обединим акциите си, няма да имаме достатъчно.

Джо се усмихна и забарабани с пръсти върху една от папките.

— Ако успеем да привлечем всички тези в нашия картел, с мен начело, ще бъде достатъчно.

— С мен начело — твърдо го поправи Рамона. — Аз ще бъда главният акционер.

Джо Кинг не можа да се сдържи и избухна в смях. Каква хубостница!

— Добре — съгласи се той. — С теб начело ще си присвоим компанията.

— Ако ги убедим да продадат акциите си — напомни му тя.

— Ще успеем — засмя се Джо.

За секунда Рамона потръпна, сякаш нещо студено и хлъзгаво лазеше по ръката ѝ. Погледна остро баща си и очите ѝ подозрително се присвиха.

Джо се прокле наум. Трябва да внимава!

— Те се интересуват единствено от пари, а аз имам много.

Младата жена бавно започна да се отпуска. Явно е имал предвид просто парите. Защо е цялото това безпокойство?!

В каютата Верити Фокс свали роклята си и Гордън се наведе над нея, за да прегледа внимателно кожата ѝ. Левкемията, от която тя страдаше, можеше да предизвика рак на кожата.

— Гърбът е напълно чист — облекчено каза Гордън. — Обърни се.

Верити се обърна, без да се чувства неудобно. Годините, през които бе упражнявала лекарската си професия, я бяха лишили от чувството на срам заради голотата. Не изпита никакво стеснение дори когато Гордън внимателно огледа малката бенка на лявата ѝ гърда.

Тъкмо в този миг обаче вратата внезапно се отвори и Верити подскочи. Гордън също се стресна.

Верити остана безмълвна, докато Грег се взираше в нея. Бе отворил устни, готвейки се да каже нещо, ала рязко ги стисна. Очите му се уголемиха и лицето му пребледня.

Верити чак сега осъзна какво е видял той — лицето на Гордън, надвесено над гърдите ѝ, ръката му, поставена върху рамото ѝ.

— Грег... — извика тя.

— Извинете ме! Нямах намерение да прекъсвам... работата ви — опасявайки се, че няма да се овладее и ще каже още нещо, Грег рязко се извърна и затръшна вратата зад себе си.

Гордън и Верити останаха да се взират нещастно един в друг. Първи се окопиха Гордън.

— Върви при него, Верити! Веднага!

Верити машинално понечи да тръгне, ала сетне внезапно спря и поклати глава.

— Не!

— Но той си помисли...

— Знам какво си помисли — сковано отвърна тя, — ала ако сега отида при него, ще трябва да му обясня всичко, а аз не мога да го направя. Не и докато не съм напълно сигурна какво ме очаква — погледна към шишенцата с кръвни проби, които Гордън ѝ беше взел. — По-добре да ги занесем в лабораторията. Джон ни очаква. Той ще ти хареса.

— Но... Верити... — безпомощно започна Гордън, а очите му загрижено я наблюдаваха, докато се обличаше. Не му убягна решителността, изписана на лицето ѝ. — Ако между вас двамата нещата са сериозни, не смяташ ли, че той има право да знае?

Верити се протегна за обувките си.

— Знам какво правя, Гордън — твърдо отвърна тя и бързо преглътна сълзите, заплашващи да бликнат от очите ѝ. — Ако тези

тестове... — кимна към шишенцата — не покажат никакво подобрене, след като сляза от този кораб в Маями, никога повече няма да го видя. Така ще бъде най-добре за него.

Една сълза все пак се търкулна по бузата ѝ и тя бързо я избърса.

— Така ще започне да смята всичко това за поредната краткотрайна любовна история. Аз ще бъда за него само една жена, която е решила да се позабавлява с капитана на кораба, а след това се е върнала към истинския си живот. Така ще му е по-лесно да ме забрави. А ако... Ами... Не искам да страда много за мен...

Гордън кимна и се извърна. Какво би могъл да ѝ каже? И двамата знаеха, че тя е права.

ГЛАВА 19

Чарлстън клъб, тихо и закътано местенце върху една от палубите за отдих, мигновено напомни на Рамона за някой от елитните лондонски клубове само за мъже. Креслата бяха дълбоки, с високи облегалки, подът покрит с оригинален ориенталски килим, а по стените висяха картини, изобразяващи сцени от любимия за английската аристокрация лов на лисици. Младата жена с нехайна походка се насочи към бара и си поръча чаша бяло вино. Облегна се небрежно на плота и леко се извърна, за да огледа помещението. Видя мъжа, седнал зад една от ъгловите масички, и неуверено му се усмихна. Както и предполагаше, нюйоркският banker веднага скочи и след миг вече беше до нея. Погледът му с възхищение се плъзна по дългите ѝ стройни крака.

— Здравей — очарователно ѝ се усмихна Дуайт Дж. Маркхем III.
— Позволи ми.

Рамона наблюдаваше как bankerът взема чашата ѝ с вино и кимва да го последва. Край изящната масичка от орехово дърво бяха поставени две кресла. Рамона се усмихна с благодарност и покорно тръгна след него.

— Толкова бях разочарован, че след първата ни среща повече не се видяхме — подхвана bankerът.

В гърдите ѝ се надигна раздражение. Защо и към Деймън Александър да изпитваше същото безразличие?!

— Няма значение. Нали сега съм тук.

— Така е — ухили се Дуайт и Рамона видя как очите му блясват похотливо. Това не я изненада, но я накара да се почувства някак си омърсена. Мисълта, че този тип би могъл да я докосне с пръстите си със свършен маникюр, я погнуси. Прииска ѝ се да стане и да се махне, ала потисна желанието си. Облегна се назад и внезапно заяви:

— Ще те попитам нещо, Дуайт. Нещо, което е от твоята компетентност.

Погледът на мъжа се изостри. Не можеше да отрече, че тя го бе заинтригувала.

— Спомняш ли си, че ми каза, че притежаваш 3% от този прекрасен кораб?

Банкерът примигна. Не си спомняше да ѝ е казал подобно нещо. Дискретността му бе присъща.

— Не, не бих казал, че си спомням.

— Значи си бил твърде зает да зяпаш краката ми — засмя се младата жена и с елегантно движение кръстоса красивите си крака. Безгрижно залюля единия и го чу как тихичко ахва. Не беше единственият. Мъжът, седнал на съседната маса и скрит зад високата облегалка на креслото, също настръхна и наостри уши.

— Каза ми и колко много си платил за тях — меко продължи Рамона. Говореше много тихо, тъй като не желаше някой друг да чуе разговора им. Ако знаеше кой седи на педя от нея, никога нямаше да се приближи до Дуайт Дж. Маркхем III.

Дуайт зяпна.

— Наистина ли съм го направил?

— Разбира се. Но не се тревожи. Няма да го кажа на никого. Ние акционерите трябва да се поддържаме.

Банкерът се усмихна, ала вече не зяпаше краката ѝ. Рамона се усмихна. Най-после говореше с банкера, а не с развратника.

— Какво би казал, ако ти предложи да ги продадеш с 20% отгоре? — тихо попита тя.

Дуайт преглътна. Говореха за много пари.

— Бих искал 40%.

— Не се и съмнявам — засмя се Рамона, — ала това не звучи реалистично. Какво ще кажеш за 22%?

— Тридесет! — твърдо отсече Дуайт.

Рамона отново кръстоса крака, ала този път Дуайт не им обърна внимание. Баща ѝ беше казал да не предлага повече от двадесет и пет процента. Бе уверен, че банкерът ще клъвне.

— Двадесет и пет процента. Това наистина е последното ми предложение.

Дуайт надуваше кога може да наддава и кога не, както и кога му предлагаха добра сделка.

— Съгласен!

— Добре! — Рамона отвори плажната си чанта и извади напълно редовно изглеждащ документ. Дуайт отново зяпна. Взе документа и бързо го прочете. Беше напечатан на машина, а цената бе тази, за която току-що се споразумяха. Очите му се присвиха.

— Имаш ли нещо за писане? — сухо попита той.

Рамона се усмихна, първата ѝ искрена усмивка от началото на тази среща, и му подаде химикалката си. Банкерът се подписа. Току-що бе прибавил още няколко милиона към богатството си. Протегна се към чашата си с текила, а Рамона взе своята с вино. Вдигнаха тържествен тост. След това младата жена се изправи, взе чантата си и си тръгна.

Ако се бе обърнала назад, щеше да види Ралф Орнсгууд, който я гледаше гневно и ужасено.

Летище „Хийтроу“ през февруари не бе никак приятно място и Гордън с облекчение се качи във влака за Оксфорд. Чувстваше се леко отпаднал от дългия полет, но и развълнуван. Предварителните тестове от кръвните проби на Верити, които бяха направили в лабораторията на „Александрия“, бяха изключително обещаващи. Както Верити бе предположила, Гордън хареса Джон Гарднър от мига, в който се запознаха, и тримата лекари работиха в идеален екип.

Пръв Джон получи резултатите и по озадаченото изражение на лицето му Верити и Гордън разбраха, че са добри. И те действително бяха добри. Количеството на белите ѝ кръвни телца бе спаднало с 5%.

— Не разбирам — бяха единствените думи на Джон, ала нито Верити, нито Гордън можеха да му помогнат да разбере. Естествено в началото той се ядоса, настояваше да знае всичко, изтъквайки как един такъв голям медицински успех заслужава публичност и по-нататъшни задълбочени изследвания. Ала след като Гордън намекна за евентуалните неприятности, които биха могли да последват, Джон се отказа да настоява.

Все още обаче предстоеше да се направи много. Гордън взе такси, което щеше да го откара в предградията на Хедингтън. Там в голямата бяла сграда, разположена на хълма, се намираще неговата

лаборатория. Първо трябваше да разберат точната причина за промяната. Да определят точната доза, а след това и да открият причината за страничния ефект — горещите вълни и повишаването на телесната температура. Трябваше да се направят още тестове и може би щеше да се наложи Гордън още веднъж да отпътува за островите и да се срещне с Верити в Доминиканската република или Ямайка.

Джон плати на шофьора и уморено се запъти към малката си къща, която се намираше в една тиха уличка на няколко крачки от болницата. Понякога беше много досадно да живееш толкова близо до работата си, ала днес Джон бе доволен, защото само остави багажа и веднага се запъти към лабораторията. Беше почти седем часът. Ако имаше късмет, доктор Анацуала щеше вече да си е отишъл.

Когато влезе в лабораторията, Гордън видя, че свети само отзад, където бяха клетките с животните. Той внимателно заключи кръвните проби в шкафчето си и се запъти към светлината.

Подскочи от силно издрънчаване, последвано от тихо проклетие. Внимателно приближи към заграждението с плъховете и видя Филип Найт да вдига голяма метална табла от пода.

— Здравей, Филип. Малко произшествие?

Филип, който помагаше в лабораторията по време на престоя на доктор Анацуала, се извърна.

— О, здравейте, доктор Драйер.

— Отиде ли си вече доктор Анацуала? — нехайно попита Гордън.

— Да.

Гордън кимна и се обърна, за да си тръгне, когато внезапно се закова на място. Клетката срещу него бе празна. Клетката, в която доскоро се намираше един голям и здрав заек.

— Къде е Херкулес? — попита Гордън, надявайки се, че гласът му няма да издаде ужаса, който го бе обзел.

Филип погледна към клетката и въздъхна.

— Съжалявам, но вчера загубихме Херкулес. Утре доктор Анацуала ще направи аутопсията.

Гордън усети как се задушава.

— Каза ли... — изкашля се нервно. — Каза ли доктор Анацуала какво би могло да е причинило смъртта му?

— Не. Не съвсем. Не беше ли това заекът, който взимаше онова ново лекарство против СПИН?

Гордън мрачно кимна.

— Да — глухо отвърна той. — Да...

Доктор Драйер се препъна поне няколко пъти, докато се връщаше в лабораторията си. Накрая се отпусна с треперещи нозе на една скамейка и пое дълбоко дъх. Чу отдалече веселия глас на Филип, който му пожелава лека нощ, и хлопването на задната врата. Дълго седя, втренчил празен поглед в стената. Най-сетне се размърда. Трябваше да се стегне! Може да има много причини за смъртта на заека. Не е задължително лекарството да го е убило. Сигурно записките на доктор Анацуала за състоянието на Херкулес щяха да му помогнат. Водеха се такива дневници, в които се описваха всички експерименти с животни. Скоро откри бележките за Херкулес. През първите няколко седмици — нищо обезпокоително. След това, преди пет дена... Гордън спря. Пробяга с пръст по колонката с цифри и се втренчи в листа.

„Рязко повишаване на температурата. Горещи вълни.“

Той затвори очи.

— О, Господи, Верити! Какво направихме?

Деймън излезе от асансьора и тръгна бавно по коридора. Минаващите пътници му се усмихваха и го поздравяваха, ала той или не отговаряше, или само разсеяно размърдваше устни. Чувстваше се... някак си странно. Когато Ралф го откри в гимнастическия салон, веднага забеляза, че се е случило нещо лошо. Разпозна безпогрешно признаците — въртенето на палците, бягащия поглед, неспокойното пристъпване от крак на крак, лекото заекване. Разбра, че Ралф иска да му каже нещо, но явно не може да се реши. Затова се усмихна и се опита да го успокои. Но когато чу! Не беше изобщо подготвен. Никога не би му минало през ум!

Ако му го казваше някой друг, нямаше да повярва. Докато слушаше мрачния доклад на Ралф за сделката между Рамона и Дуайт

Дж. Маркхем, Деймън разбра, че най-страшните му кошмари са се сбъднали. Смъртен студ се процеди във всяка клетка на тялото му. Ралф ставаше все по-нещастен. Беше принуден да огорчи най-скъпия си приятел с най-лошите новини, а това го караше да се чувства отвратително. С мрачно като буреносен облак лице Деймън го потупа по рамото и промърмори:

— Няма нищо. Всичко е наред.

После излезе от гимнастическия салон и сега бе на път към каютата си. Взе си студен душ, като дълго седя под острите иглички на водната струя, ала и това не му помогна. Наля си чаша уиски и го изпи на един дъх. Течността остави само кисел привкус в устата му.

Излезе от каютата си и когато се озова пред вратата на нейната стая, се почувства като в безтегловност. Знаеше, че е глупаво зрял мъж да реагира така на предателството на една жена, ала не можеше да се съвземе. Вдигна ръка и почука. Нямахше представа какво ще каже или направи.

Рамона стреснато вдигна глава. Тя се взираше в документа, наслаждавайки се на подписа на Дуайт Дж. Маркхем. Сега двамата с баща ѝ имаха още 3%. Това бе само началото! Бързо пхна листа в чантата си и я мушна под масата. Огледа се, за да провери дали всичко е наред, отиде до вратата и я отвори.

Деймън видя бялото злато на косите ѝ, омагьосващото синьо на очите ѝ, невероятното излъчване на цялото ѝ същество. Мисълта, че най-безсрамно го бяха използвали, го изпълни с гняв, за който и не подозираше, че съществува у него. Настръхна като вълк, подгонил плячката си, ала в същото време се чувстваше и уязвим и наранен като човек, открил, че този, когото обича желае да го унищожи. Над всички тези чувства обаче владееше спокойствието, защото той знаеше, че тя няма да успее. Ще воюва с нея на живот и смърт и ще я победи.

Тази мисъл му причини само болка.

Рамона се втренчи в него и всяка клетка в тялото ѝ се съживи. Обичаше го! Мразеше го! Той я бе измъкнал от нейната безопасна и удобна черупка, бе я накарал да чувства. Но той бе сложил и огромна тежест върху раменете ѝ. Тя не искаше и не можеше да забрави — трябваше да му докаже, че престъплението не бива да остава ненаказано и че дори той не може да избегне справедливото наказание.

Че хора като Кийт, малките и обикновени хора, не бива да бъдат пренебрегвани и лъгани.

За един миг си помисли, че няма сили да изпълни мисията си. Прииска ѝ се да се откаже. Да се притисне до рамото му и да изплаче мъката си, да се отдаде на любовта му, дори и неискрена. Но в следващия миг почувства, че всичко в нея се мобилизира и решителността ѝ се връща. Нейният хладен ум отново заработи, но този път съпроводен и със страст, нещо, което бе непознато досега за нея, ала бе толкова примамливо. Страстта на любовта и омразата.

— Здравей, скъпи! Влизай.

Деймън пристъпи прага и се извърна, за да я погледне, докато затваря вратата. Разумът му бе напълно бистър. Тя започна играта. Сега предстоеше да научи, че и той може да бъде добър играч.

— Съжалявам за снощи — нежно промълви той.

Рамона се извърна учудена.

— Какво?

— За пропадналата вечеря — напомни ѝ той, ястребовият му поглед я прониза.

Тя кимна.

— О, това ли? Няма значение — какво по-добро от кратката отсрочка. Очевидно денят, прекаран с Джослин, бе важен за него. Какво ли му бе казала тя? — Как е Джослин? — попита младата жена просто от учтивост и в следващия миг смаяно се втренчи в него, тъй като той внезапно застина. Тъмните му очи се присвиха.

— Чудесно! Защо питаш? — гласът му режеше като диамантен ръб.

Рамона примигна.

— Просто... просто попитах — неуверено отвърна тя. Дали само така ѝ се струваше или той наистина беше нервен днес? Или тя е нервна. Познаваше този мъж толкова добре. Познаваше страстта му и бе изпитала изненадващата му нежност. Познаваше чувството му за хумор. Познаваше и тъмната му страна. Познаваше и неговата жестокост. Ако по някакъв начин откриеше какво е извършила и какво смята да извърши... Рамона потръпна. Не се съмняваше, че той ще използва цялата си мощ и сила, за да я смаже. Също като Кийт. Само че тя не беше Кийт. Тя няма да се предаде. Дори и да копнее този мъж да я вземе в прегръдките си и... Не!

Рязко се извърна.

— Искаш ли нещо за пиене?

Деймън я проследи как пристъпва към бара и леко се отпусна. Любопитството ѝ за Джослин го бе сварило неподготвен, ала той бе убеден, че тя всъщност не се интересуваше от майка му. Джослин не притежаваше парите и силата, за които тази жена жадуваше. За разлика от него.

А най-тъжното бе, че той бе готов да ѝ даде всичко. След сватбата щеше да я въведе в света на богатите и привилегированите, свят, за който тя копнееше и заслужаваше. Нима един богат мъж не би дал на любимата си жена всичко, което може да се купи с пари? Диаманти, рубини, сапфири... Кораби... Сила... Отпъди тези мрачни мисли, тъй като тя се бе извърнала и го гледаше въпросително. Деймън бързо се съвзе.

— Ром.

— Ананасов сок? Тоник?

— Не. Чисто.

Рамона наля една чаша и се запъти към него. Беше толкова убийствено красива! Приличаше на леопард. Или на древна гръцка богиня, която предлага на смъртния си любовник чаша амброзия, преди да го убие. Очите му потъмняха и сърцето на Рамона бясно заби от възбудата, която витаеше край тях. Погледите им се срещнаха — електрическа мълния и разтопен метал. Нещо първично я сграбчи за гърлото, устните ѝ се разтвориха и от гърлото ѝ излезе дрезгав звук.

Деймън изръмжа. Протегна ръка и блъсна рязко чашата. Тя тупна върху дебелия килим и силният карибски ром бързо образува малка локвичка. В същия миг ръцете му я сграбчиха и Рамона усети как краката ѝ се отделят от пода. Очите ѝ се разшириха, ала тя не извика. В гърдите ѝ се надигна диво желание. Устните му се впиха в нейните.

Изохка и я притегли още по-близо към себе си, ръцете му сграбчиха задника ѝ. Късата ѝ пола се вдигна нагоре и гореща вълна обля вагината ѝ, а утробата ѝ конвулсивно потрепна. От устните ѝ се изтръгнаха накъсани стенания, ръцете ѝ се вдигнаха, пръстите ѝ се забиха в косите му, отблъсквайки главата му назад. В очите му лумнаха яростни пламъци, когато усети ноктите ѝ. Рамона изръмжа глухо, заслепена от бясното желание, и Деймън усети как слабините му пламват. Ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ, а пръстите му толкова

силно се забиха в плътта, че тя потрепери и заби още по-дълбоко ноктите си в кожата на слепоочията му. Малки капчици кръв обагриха челото му. Очите му приличаха на разтопено олово. Тя простена от болка, когато той се притисна силно към нея, сякаш искаше да я смаже. Гърдите ѝ се мачкаха, притиснати до неговите, напрегнати от болка и изгарящо желание, а зърната ѝ се втвърдиха и набъбнаха.

Деймън ги усети и бясно ги затърка със своите. Повдигна я във въздуха, занесе я до леглото и толкова силно я метна върху него. Преди да се осъзнае, той вече бе отгоре ѝ. Тогава Рамона видя малките капчици кръв по челото му. Знаеше, че върху тялото ѝ ще има синини от пръстите му, но какво от това. Любовта и омразата се бяха слели в едно и тя не бе сигурна дали някога отново ще се разделят. Трескаво пъкна ръка под ризата му и рязко я дръпна. Копчетата се разпиляха по леглото, а някои от тях излетяха върху килима.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, Деймън разкъса копринената блуза и звукът от раздиращата се материя разтвори още по-широко очите ѝ. Погледна надолу и видя парченцата коприна, които все още закриваха част от гърдите ѝ. С гневен вик ги махна, разкривайки щръкналите от желание розови зърна. Протегна ръка, сграбчи тъмнокосата му глава и я наведе надолу към едното зърно. Очите ѝ искряха и цялото ѝ женско същество изискваше от него да я задоволи. Простена и извика, когато той захапа зърното ѝ, достатъчно твърдо, за да ѝ причини истинска болка. Деймън изръмжа, вдигна глава и яростно се нахвърли върху другото зърно. Усети, че самообладанието го напуска. Двамата внезапно се нахвърлиха един върху друг и треперещите им ръце разкъсаха и останалите дрехи, а голите им тела се преплетоха в страстта. Гладката ѝ бяла кожа се търкаше в неговата, разпалвайки изгарящо желание във всяка клетка от тялото му.

Рамона прокара ръце през гъстите черни косми на гърдите му, възхитена от усещането за потреперващите мускули под дланите ѝ. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу покрай кръста му и обхванаха, стегнатия му задник, както той преди малко държеше нейния. Заби дълбоко нокти в потръпващата плът. Искаше да го нарани, да му причини болка и когато той изпъшка, от устните ѝ се изтръгна триумфален смях.

В следващия миг Деймън я повдигна и разтвори със замах копринените ѝ бедра. Този път бе неин ред да изохка. Бедрата ѝ се обвиха около него и той погледна в очите ѝ. Двамата се гледаха един

друг с изопнати от напрежение тела — змии, готови да се нападнат. Сетне той рязко проникна в нея, силно и бързо, без да се интересува, че ѝ причинява болка. Тя извика. Цялото ѝ тяло се изви към него. Ръцете ѝ обхванаха врата му, а пулсиращите от желание гладки стени на вагината ѝ се обвиха около твърдия му член, стиснаха го в смъртоносна хватка, сякаш искаха да го погълнат, да го засмучат завинаги, да го разтопят и завинаги да го направят пленник на тялото ѝ. Деймън не откъсваше поглед от очите ѝ — ярки сини светкавици. По гърба му плъзна пот, коленете му се забиха в дюшека, докато проникваше все по-навътре и по-навътре в нея. Рамона изгуби представа за времето. От гърдите ѝ излетяха отчаяни викове и пъшкания. Той ритмично се движеше в нея. Главата ѝ отчаяно се мятеше наляво-надясно, а влажната ѝ от пот коса полепна по лицето и закри очите. Той отметна мокрите кичури, наведе се и впи устни в нейните. Когато светът започна да изчезва, младата жена си помисли, че вероятно умира от удоволствие. В този миг видя, че очите му внезапно се проясняват.

— Искам да те гледам — задъхано простена той, усещайки, че слабините му всеки момент ще изригнат. — Искам да гледам очите ти, когато полудяваш. Искам да видя... как се разпадаш! — след тази последна, диво изкрещяна дума, Рамона се изви. Тялото ѝ тръпнеше от разливащата се вълна на върховно удоволствие, толкова силно, че ѝ се струваше, че сърцето ѝ няма да издържи и ще спре завинаги. Деймън видя как очите ѝ потъмняват, как зениците ѝ се разширяват и как изкрещява в мига, в който тялото му изригна и я изпълни с горещата бяла течност на живота, сякаш кръвта му премина в нейното тяло и двамата се сляха завинаги.

Притискаха тръпнещите си тела, понесени от блажената вълна на облекчението.

Те бяха любовници.

Те бяха врагове.

И единият от тях щеше да бъде победен.

ГЛАВА 20

Пуерто Рико

Рамона замислено се огледа и си каза, че това, което се говори е самата истина. Сан Хуан бе единственият град в Карибите, който бе построен изцяло в испански стил. Плакати с празнични надписи висяха по улиците — тук се честваха и най-неизвестните светци. Къщите в стария град рязко контрастираха с модерните предградия на новия Сан Хуан и Рамона бе доволна, че Деймън я доведе да го разгледат. Разбира се, не бе изненадана от избора му. Той притежаваше безукорен вкус. Този отличен актьор. Младият мъж с нищо не се издаваше, че знае за коварните й планове, като се изключат леко напрегнатата усмивка и някоя неволно изтървана по-остра дума. Ала много скоро тя щеше да разбере, че той не е такъв глупак, за какъвто го смяташе. Скоро той щеше да направи решаващия ход в тази унищожителна партия шах.

Когато откритата двуколка затрополи весело по пътя, Рамона забеляза, че автобусите се движат доста бързо за тесните улички, и то срещу движението. Припомни си как се бе изплашила по време на първото си пътуване с автобус на Карибите и се засмя.

— Какво има? — попита Деймън, учуден от внезапния й изблик на веселие.

— Просто си спомних. Последния път, когато се возих на автобус, едва не умрях от страх, а ако бе тръгнал и срещу движението... — тя сви рамене и Деймън се засмя заедно с нея, а палецът му разсеяно продължи да разтрива дланта ѝ. Обичаше способността ѝ да се присмива над собствените си слабости. Малко жени умееха да го правят. Още едно нещо, което обичаше у нея. Още един пирон в ковчега му...

Седнал на задната седалка в тъмносинята лимузина, взета под наем, Джо Кинг нетърпеливо ги чакаше да слязат, за да може по-добре да ги проследи. Трябваше да ги раздели по някакъв начин, дори и само за няколко минути. Беше толкова погълнат от мисълта как да планира

следващите си стъпки и да следи дъщеря си и Деймън, че не забележа малкия фиат, който го следваше.

Неподозираща тревогите на баща си, Рамона се наслаждаваше на испанската колониална архитектура от шестнадесети и седемнадесети век, една от най-изящните и най-красивите в Новия свят. И колкото и да е странно, цялото ѝ същество бе обзето от чувство на тихо и спокойно щастие. Слязоха от двуколката и се изправиха върху скалистия нос, разположен в североизточния край на стария град. Бяха на Сан Филипе дел Моро, крепост, построена от испанците през 1540 г. Рамона усети втренчения немигащ поглед на спътника си. Изведнъж, по някакъв тайнствен и магически начин на това място с криволичещи лабиринти, извити стръмни стълби и високи бойни кули от средните векове, Рамона най-сетне разбра, че вече е способна да приеме и да се примири със собствената си страстна природа. Хората бяха обичали и мразили от векове. Защо тя да е по-различна? И когато най-сетне той се протегна към нея и я взе в прегръдките си, когато почувства силните му ръце да се обвиват около нея, Рамона най-сетне прие любовта. Сега вече знаеше, че никога няма да може да се върне към спокойния и защитен, но скучен и монотонен живот. Деймън, независимо от всичко друго, което бе сторил, я бе освободил от собствените ѝ окови.

Устните му бавно и с наслада покриха нейните, без следа от яростната страст от предишния ден. Вместо това този път в целувката му имаше нещо... тъжно и обречено. Някакъв болезнен копнеж...

Рамона отстъпи назад и му хвърли една неискрена, според Деймън, усмивка. Внезапно той изпита желание да изтрие този фалш с целувка, която ще разтопи дори и костите ѝ! Искаше да изкрещи да сваля маската, за да види истинското ѝ лице, истинските ѝ чувства. В един-единствен миг на заслепение той почти я мразеше. Пое дълбоко дъх, потисна разрушителния гняв и се опита да възвърне самообладанието си.

На задната седалка на лимузината пръстите на Джо Кинг толкова силно стиснаха бинокъла, че кокалчетата му побеляха. Не искаше да гледа как Деймън Александър целува дъщеря му. Не го успокояваше дори и мисълта за болката, която щеше да изпита този мъж, щом открие, че е бил измамен. Мразеше да гледа ръцете му върху неговата Рамона. Ала този път семейство Александър нямаше да спечели! Дори и Джослин сега няма да може да провали плановете му.

На стотина метра по-нататък, паркиран в сянката на дърветата, малкият сив фиат остана незабелязан от никого. Въпреки че работеха в сътрудничество с правителството на Пуерто Рико, хората в него отлично съзнаваха, че не са си у дома.

Деймън категорично отхвърли предложението ѝ да посетят замъка Ла каса де лос Контрафуертес, разположен на Кале Себастиан, както и Батрис хаус. Рамона мрачно се усмихна, обзета от отчаяние. Дали нарочно не искаше да я изпуска от поглед. Мисълта не бе чак толкова неприятна, ала след като не можеше да го накара да посетят някой от шумните туристически обекти, как би могла след това да се оправдае, че го е „изгубила“ сред тълпата? А трябваше да се отърве поне за малко от него, за да се срещне с баща си и да му предаде документите с подписа на Дуайт Дж. Маркхем.

— Нима ще пренебрегнеш цялата тази древна прелест? — шеговито го попита тя.

— Без съжаление!

— Какво искаш да правим тогава?

— Бих пийнал нещо студено. Ти ме пресуши.

Рамона се изчерви и в съзнанието ѝ отново изплува, картината на страстно преплетените им тела, хлъзгави от потта, виещи се в екстаз.

— О!

Деймън я хвана за ръка и я поведе към Каса Бланка. Влязоха в първото кафене, което видяха. Тя си поръча изстудени резени папая, а той изпи цяла кана леден портокалов сок.

В колата, паркирана на отсрещната страна на кафенето, Джо Кинг ги наблюдаваше с все по-нарастваща омраза. Те изглеждаха толкова дяволски добре заедно! Нищо чудно, че Александър не можеше да държи ръцете си далеч от нея. Непрекъснато я докосваше! А с какво право? Държеше ѝ ръката, потупваше я по рамото, прегръщаше я през кръста. Сега се бе навел напред и отхапваше от парченцето плод, което тя държеше. Нещо в интимността на цялата сцена, в начина, по който тя му се усмихваше, го подтикна яростно да удари вратата на лимузината.

Мъжът, който седеше зад волана на фиата, повдигна учудено вежди, когато спътникът му се ухили и започна да драска нещо в бележника си, и тихо промърмори:

— Обектът се развилнява в 11.45 сутринта! — той беше висок слаб мъж със замислени светлозелени очи. — От колко ли време вече полицията в Лондон все се опитва да изрови нещо за нашия човек? — попита инспектор Лес Фортнъм.

Сержант Франк Глес сви рамене.

— Отпреди аз да постъпя.

Лес Фортнъм кимна. Той самият вече бе постъпил на работа в полицията, когато в края на шестдесетте за пръв път се заговори за Джо Кинг. Проведоха вътрешно разследване, ала не откриха никакви доказателства срещу него. Последва цяла серия от престъпления и колкото повече подозренията се трупаха, толкова по-богат ставаше той. Измами. Изнудване. Данъчни злоупотреби. Съучастие в борсови измами и обири. Ала винаги липсваха доказателства. Все успяваше да се измъкне с печалбите. Но...

— Този път имам чувството, че Джо е на път да направи голяма грешка — каза Лес, по-скоро на себе си, отколкото на сержанта.

— Така ли? И защо?

— От самото начало в тази история се намесва нещо лично — проницателните му зелени очи се насочиха към двойката в кафенето, която се бе изправила и се готвеше да си тръгне. — Хайде — меко го подкани инспекторът и Франк бързо завъртя стартера.

Както очакваха, Джо Кинг последва Деймън и Рамона, които се качиха в едно такси. В тази игра на котка и мишка двете коли караха след таксито, което премина през новата част на Сан Хуан и се насочи към Пуерта де Тиера, мраморна сграда, известна с мозайките и фреските си.

— Намали! — малко остро заповяда Лес, когато оставиха града зад себе си и се насочиха към вътрешността на острова. Не можеха да си позволят да провалят операцията. И двамата знаеха колко е важно това пътуване. Ако изобличат Джо Кинг в убийство...

Не след дълго таксито спря край просторен плаж. Рамона с радост се измъкна от задушното купе и огледа обширното пространство край себе си, което явно някога е било процъфтяваща кокосова плантация. Стените на малката плажна кабинка, в която влезе, за да се преоблече, бяха облепени с цветни рекламни плакати на английски и американски рок групи. След малко се появи, без да има представа колко много хора съсредоточено я наблюдават, с нов бански

костюм, който си бе купила от един бутик на кораба. Фината материя в небесносиньо подчертаваше загорялата ѝ кожа и отлично подходеше на цвета на очите ѝ. Младата жена с удоволствие се повдигна на пръсти и се протегна, сякаш искаше да улови някой слънчев лъч. Косата ѝ се стелеше като сребрист водопад.

Деймън примря и бързо пристъпи към нея. Бе решил да я задържи. Бе осъзнал, че не може да живее без нея. Само да се разреши цялата тази бъркотия с акциите и тя ще разбере, че не може да се бори с него. Никога досега не се бе чувствал така заплепен и покорен от една жена. Никога не се бе чувствал толкова дяволски щастлив. Нямаше никакво намерение да се отказва от чувствата си и от жената, която желаше. Повече от всичко на този свят. В гърдите му запърха нетърпеливото желание да превърне мечтите си в действителност.

— Рамона — меко рече младият мъж и се протегна към нея. Не можеше да се сдържи да не я целуне. Между двамата отново припламнаха познатите искри. Рамона се вкопчи в него. Всяка друга мисъл, всички намерения за възмездие се изпариха, пометени от страстта. С огромно усилие на волята Деймън вдигна глава и се взря в очите ѝ. Видя как в тях постепенно изчезва замъгленият поглед на желанието, сетне се появява сянката на смущението и накрая отново се възвръща обичайното предпазливо изражение. — О, Рамона! — гласът му прозвуча като въздишка. — Не е необходимо да воюваш, за каквото и да е, скъпа моя — промълви Деймън, прокара ръка през косите ѝ и с палеца си разтри брадичката ѝ. — Трябва само да си го поискаш.

Той подозираше нещо!

— Аз... ще се опитам да го запомня — отвърна тя, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи закачливо. След това нежно, но решително се отдръпна от прегръдката му. Деймън не се опита да я задържи, ала очите му бяха потъмнели, а лицето му — някак странно сковано.

В лимузината си Джо Кинг изскърца със зъби.

В задушния фиат Лес спусна прозореца, надявайки се да влезе малко свеж въздух. Само ако беше сигурен каква игра играе тази красива млада жена... В полицията в Лондон бе изготвен подробен доклад относно последната авантюра на Джо Кинг и плановете му да си присвои „Александрия“, използвайки обичайните си методи. И все пак... Лес поклати глава.

— Не знам. Последната лудория на Джо Кинг май ще ни изненада с нещо ново.

Франк с възхищение гледаше Рамона, докато тя и щастливия ѝ приятел влизаха в морето.

— Защо смяташ така?

Лес се извърна към помощника си. Светлозелените му очи бяха сериозни.

— Шесто чувство. Не помня вече колко пъти съм следил Джо Кинг. Познавам това копеле. Сега обаче той е по-напрегнат от всякога. Както вече ти казах, в тази история има нещо лично. Тук е замесена и дъщеря му.

— Жалко, че и тя... — въздъхна Франк.

Лес учудено го изгледа.

— Не съм убеден! Двамата с баща ѝ никога не са се срещали. Той е напуснал дома си, когато тя е била едва на няколко месеца. През всичките тези години много внимателно сме следили действията на Кинг — той нито веднъж не е направил опит да се свърже със семейството си. А сега изведнъж се появява. И защо този Тредстоун ще оставя акциите си на Рамона, ако тя е съучастничка на баща си? В това няма никаква логика. Непрекъснато се питам как ли ще реагира тя, ако ѝ съобщим, че баща ѝ е убил бившия ѝ годеник, защото е открил, че Тредстоун се кани да го предаде на полицията?

Сержантът отново въздъхна.

— Какво ли е открил Тредстоун за Джо Кинг, та толкова много го е изплашил? — Франк се намръщи. — Ала ако дъщерята не е в комбина с бащата, защо тогава се е хванала с Деймън Александър?

Лес кимна.

— Добър въпрос — меко рече той.

Деймън се излегна върху топлия пясък с шише плажно масло в ръка. Погледът му с възхищение се плъзна по гладкия гръб на Рамона.

— Топло ли ти е?

— Ад — промърмори тя и затаи дъх, когато ръцете му се плъзнаха по кожата ѝ, втривайки хладното плажно масло. Докосването му втвърди зърната на гърдите ѝ. Тя здраво стисна клепачи. — Така е чудесно. Бих могла да остана тук през целия следобед.

— А трябва ли да си тръгваме? — небрежно попита той, ала погледът му се изостри, когато видя лекото потрепване на миглите ѝ.

— Не и ако зависи от мен — насили се в гласа ѝ да прозвучи съжаление. Извърна се и седна. — Обаче наистина трябва да пообиколя магазините. Обещах на майка ми нещо необикновено.

— Сан Хуан не е безмитна зона.

— О?!

— Стоките не са с най-добро качество. Ще купиш подаръци от Ямайка.

— О?! — Рамона неохотно легна. Защо бе толкова упорит? Опасен мъж! Понякога почти успяваше да я убеди, че я обича, макар тя отлично да знаеше, че това е измама. Всяка негова целувка бе само заради тези скъпоценни акции, за да бъде сигурен, че те са в безопасност, а тя е неговата послушна кукличка. Ала ако Дуайт Дж. Маркхем се изпусне, че ѝ е продал своя дял, какво ли ще направи тогава Деймън? Рамона неспокойно се размърда. Пътуването бе към своя край. Имаше една седмица на разположение, за да успее. Трябваше да го направи! Отстъплението бе немислимо! Вероятно би било чудесно да капитулира пред Деймън, ала наистина бе немислимо. О, Деймън! Колко те обичам! Колко те ненавиждам!

В колата Джо Кинг стисна зъби. Едва сдържаше яростта си. Никого не бе мразил толкова силно, колкото Деймън. Хлапакът на Александър изсипа още плажно масло върху дланта си и сега го втриваше в крака ѝ. Дългите чувствени пръсти се задържаха при пресеца.

— Махни си ръцете от нея, кучи сине — изръмжа Джо. — Ще те пречукам! — при последната дума той се облегна назад и се усмихна. Раздразнението му внезапно се изпари. Да. Точно това ще направи! Ще даде още малко от онази течност на Дойл, за да я изсипе в чашата на Деймън по време на маскения бал. Това ще довърши копелето!

Очевидно Рамона нямаше да успее да се измъкне от кампанията на този мръсник. Джо нетърпеливо нареди на шофьора:

— Карай в Пиер Тре, където акостираг пътническите кораби!

— Кинг потегля — обади се Франк. — Оставаме ли с момичето?

Лес бе изкушен. Шестото чувство му подсказваше, че Рамона Кинг си има свои причини, за да бъде с Деймън Александър. Бе убеден, че и тя е замислила нещо, но все повече и повече разбираше, че може да им бъде много полезен съюзник. Обаче не можеше да рискува да провали цялата операция само заради интуицията си. Поклати неохотно глава.

— Продължаваме след нашия човек. Трябва да разберем какво е намислил.

Когато двете коли изчезнаха, Деймън запуши шишенцето с плажното масло и се излегна по гръб върху хавлията. До него Рамона неспокойно се размърда.

— Нещо не е наред ли, Рамона? — меко попита той, прикривайки усмивката си. Не се съмняваше, че тя иска да предаде в сигурни ръце документите с подписа на Маркхем. Вероятно се чувства много притеснена да ги държи на борда. Горкото дете!

Рамона потисна въздишката си на отчаяние.

— Не. Всичко е наред.

Деймън се усмихна, целуна я по рамото и се намести по-удобно под слънчевите лъчи.

— Добре — сдържано рече той. — Не искам нищо да те тревожи и да разваля почивката ти. Обичам да те гледам как се забавляваш, скъпа моя.

ГЛАВА 21

Рамона се чувстваше малко глупаво, докато обличаше изисканата коктейлна рокля в два и половина следобед, но казиното я изискваше по всяко време на деня. Тясната рубиненочервена сатенена рокля, само два сантиметра над коляното, и обувките в същия цвят, украсени с пайети, изглеждаха точно за случая. Дуайт Дж. Маркхем щастливо я бе уведолил, че парите за акциите са преведени. Сега беше ред на следващия — Гарет Дезмънд.

Рамона изправи рамене, завъртя се на екстравагантните си обувки и се запъти към вратата.

Казиното я удиви. Тъмнозелен дебел килим. Стени, облицовани с копринени тапети в златисто и морскосиньо, кресла, тапицирани с кадифе в същите тонове. Крупиета, облечени в бели смокинги, които спокойно боравеха с чипове за стотици хиляди лири.

Младата жена бавно се разходи из залата. Спря се край рулетката и като хипнотизирана се загледа в напрегнатите лица на залагащите. Един мъж, облечен в измачкан вечерен костюм, заложи 100 000 лири на червено, номер четиринадесет. Рамона поклати глава, когато излезе червено, номер двадесет и едно, и чиповете за стоте хиляди лири на непознатия бяха прибрани от крупиецо, всъщност отидоха в джоба на Деймън Александър.

Реши, че понтонът^[1] е подходящата за нея игра, купи си чипове за двеста лири и зае едно от свободните места край масата. Започна предпазливо, като непрекъснато се оглеждаше, ала Гарет Дезмънд май не беше сред посетителите. Въздъхна и заложи още няколко чипа. В този момент някой седна на мястото до нея. Рамона вдигна глава и се усмихна на една жена, облечена също като нея в коктейлна рокля. Непознатата имаше блестяща гъста гарвановочерна коса и големи тъмнокафяви очи. Изглеждаше уморена.

— Здравейте — поздрави я Рамона.

— Здравейте — усмихна ѝ се Верити Фокс.

Отлично знаеше коя е блондинката, а и кой на борда не знаеше? Според слуховете, Деймън ѝ бе подарил пръстена, който носеше на лявата си ръка, и сватбените камбани нямаше да закъснеят. Всички говореха за тази жена, която бе успяла да улови на въдицата си приятеля на Верити от детинство. Изборът на Деймън не я изненада. Блондинката бе най-красивата жена, която някога бе виждала. Очакваше тя да се извърне студено, както обикновено правеха ослепителните русокоси хубавици, ала сбърка. Рамона просто погледна тъжно към изчезващата купчинка чипове и сви рамене.

— Май не съм Омар Шариф^[2] — небрежно рече тя и Верити избухна в смях. Тази жена явно не беше надменна и самовлюбена красавица. Опитът ѝ на лекар ѝ подсказа, че непознатата притежава ум и особена индивидуалност и Верити установи, че започва да харесва тази тайнствена Рамона Кинг.

— Нито пък аз — призна си Верити. — Всъщност за пръв път влизам тук.

— Наистина ли? Аз също, но не го казвайте на никого — отвърна Рамона. — Предполага се, че съм русокосият вариант на Мата Хари, или поне така дочух.

Верити отново се разсмя. Значи тя знаеше за клюките, които се носеха по неин адрес.

— Не се безпокойте, тайната ви е на сигурно място при мен — увери я Верити, колебливо се вгледа в картите си, поиска още една, получи деветка пика и я загуби.

— Виждам обаче, че сте по-добра от мен в тази игра — тъжно рече Рамона, когато крупиецо обърна две карти и те се оказаха по-силни от нейните. — Когато губя, губя по три наведнъж.

Верити се усмихна и отчаяно въздъхна, тъй като и нейните чипове бяха прибрани от крупиецо.

— Господи, какво ще правя? — засмя се тя, ала смехът ѝ внезапно секна, защото осъзна, че отлично знае какво прави. Опитва се да забрави изражението на Грег последния път, когато го видя.

— Между другото, аз съм Рамона Кинг.

Една дълга бяла ръка се бе протегнала, прекъсвайки мрачните мисли на Верити. Тя я пое и кимна.

— Знаем. Аз съм Верити Фокс. Лекар по професия. Ако слуховете са верни, ние с вас сме съседни. Аз работя... работех в „Джон Редклиф“.

Рамона поклати глава.

— Сериозно! Светът наистина е малък — отново се огледа за Гарет Дезмънд. — Мисля, че имам нужда от едно питие — сухо каза тя.

— Аз също — съгласи се Верити.

— Тук ли да поръчаме или да отидем някъде другаде?

Верити погледна към малката си купчинка чипове и се засмя.

— По-добре да отидем някъде другаде. Не мога да си позволя да губя повече!

Рамона изненадано примигна. Смяташе, че тя е единствената на борда на този плаващ дворец, която не притежава милиони. Двете откриха един уютен бар в арабски стил на горната палуба.

— Казабланка^[3] — усмихна се Верити, сякаш прочела мислите на спътничката си, и двете си поръчаха лимонов сок с кубчета лед.

— Страхотен филм, нали? — Рамона се излегна в удобното кресло и с въздишка на облекчение свали обувките си. Верити последва примера ѝ. Колко сладка малка волност.

— Великолепен — съгласи се Верити. — Бях влюбена в Хъмфри Богарт и ми се струва, че все още съм.

— Аз предпочитам Бърт Ланкастър — усмихна се Рамона.

Двете жени се увлякоха в приятен и забавен разговор, без да подозират за шока, който причиниха на жената, припичаща се отвън на слънце. Джослин Александър бе прекарала вече няколко часа, излегната в един шезлонг. Тя се понадигна, за да отпие от коктейла си, и погледът ѝ падна върху двете жени, седнали до големия изрисуван прозорец в кафенето. При тази гледка сърцето ѝ сякаш спря и тя с усилие преглътна. Какво правеха двете заедно?! След като на Вирджинските острови бе разговаряла с Деймън, тя се свърза с доверения си детектив и му възложи да проучи годеницата на сина ѝ. С облекчение узна, че Джо Кинг не се е срещал с дъщеря си, откакто преди много години е напуснал дома си. Ала сега кошмарите ѝ отново се завръщаха.

Джослин бавно се изправи. Трябваше да разбере за какво си говореха Рамона и Верити. Крадешком се промъкна в бара и седна близо до тяхната маса под прикритието на буйните зелени листа на огромната папрат. Рамона и Верити вече бяха станали приятелки.

— Както виждаш, около мен няма нищо интересно — завърши Верити, след като накратко бе разказала живота си, без, разбира се, да споменава за левкемията.

Рамона поклати глава.

— Защо? Сигурно е много интересно да бъдеш хирург.

— Бих казала същото и за теб. Не всички хора могат да станат преподаватели в Оксфорд.

Рамона сви рамене и поръча по още една чаша лимонов сок.

— Мислех, че това е всичко, което искам. И то дълго време.

— И се оказа, че си се лъгала, така ли?

Рамона тъжно се усмихна.

— Да. Сега си мисля, че Оксфорд е бил по-скоро затвор за мен, отколкото връх в кариерата. Трябваше годеникът ми да умре, за да го разбере.

На съседната маса Джослин смаяно ахна. Верити бе не по-малко изненадана.

— Съжалявам — каза тя и съчувствено погледна новата си приятелка. — Не исках да любопитствам.

Рамона поклати глава.

— Да си призная, много е хубаво, че най-сетне има с кого да поговоря откровенно.

— Знам какво искаш да кажеш. Има случаи, когато е добре да споделиш с някого — отвърна Верити. Искаше ѝ се и тя да може да ѝ отговори със същата откровеност и да ѝ разкаже за собствените си неприятности. — Значи това пътуване е нещо като „освобождаване на духа“, така ли? — шеговито продължи, за да разсее тъгата си.

Рамона се засмя.

— Да. Обаче започва да ми се струва, че съм скочила от тенджерата право в пламъците.

Верити се намръщи, озадачена за миг, но сетне разбра, че Рамона говори за Деймън.

— Но пък какви пламъци, а?

Рамона отново се засмя.

— Предполагам, че си права. Сама ли си на кораба или... — погледна към средния пръст на лявата ръка на Верити. — Омъжена ли си?

Верити поклати глава.

— Не. Свободна като птичка. Майка ми искаше да ме придружи, но се страхувам, че лондонският хайлайф ще се разпадне без нея.

— Наистина ли? Моята майка пък не обича да ходи в Лондон. И мисля, че не е загубила нищо.

— Баща ти би трябвало да се радва, че може да я задържи само за себе си — пошегува се Верити.

Усмивката на Рамона се стопи.

— Едва ли. Той ни е напуснал, когато съм била бебе.

— О, това е ужасно! Сигурно ти е било много тежко, но предполагам, че се срещате?

Рамона поклати глава.

— Допреди няколко дни изобщо не го бях виждала.

Верити смаяно примигна.

— Съжалявам!

Рамона се огледа и бръчката между веждите ѝ изчезна.

— Недей. Никога като дете не съм чувствала липсата му, а сега... и двамата сме вече възрастни. Открихме, че имаме някои общи интереси... — сви рамене, очевидно не ѝ се искаше да говорят повече за това и Верити схвана намека ѝ.

— Гледала ли си филма, който прожектират в киното на борда?

— Предполагам, че не е „Казабланка“?

— Страхувам се, че не — засмя се Верити. — За съжаление не е и с Бърт Ланкастар, но чух, че бил добра комедия. Искаш ли да отидем?

Рамона кимна. Нямахше да ѝ навреди да се посмее малко! И то точно сега!

Двете излязоха, без да забележат жената, която ги проследи с поглед. Лицето ѝ бе преbledняло, а очите — разширени от ужас. Какви „общии интереси“ би могла да има Рамона Кинг с баща си? Трябваше да поговори с годеницата на сина си и да я предупреди за собствения ѝ баща. Трябваше по някакъв начин да я убеди, че Джо Кинг е истинска отрова. Където и да се появеше, след себе си оставаше само разруха и хаос. Вече бе успял да ѝ отнеме всичко, което някога бе притежавала...

Грег тъкмо минаваше заедно с Джок край вратите на киното, когато посетителите заизлизаха. Джок ги видя пръв. Разбира се,

веднага разпозна русокосата с червената рокля. Слухът за любовта на големия шеф към най-красивата от блондинките бе достигнал дори и в машинното отделение. Отначало си помисли, че Грег също се е увлякъл по дамата на шефа, ала сетне осъзна грешката си. Не в блондинката се бе втренчил капитанът, а в жената до нея. Главата на непознатата бе обрамчена от гъста и лъскава черна коса, а очите ѝ бяха големи и кафяви — приятна гледка за всеки мъж. В този миг брюнетката се обърна и ги видя. По лицето ѝ пробяга болезнена сянка. Тя бързо се извърна. Мигът отмина. Грег продължи напред и Джок го последва, ала на челото му се връза дълбока бръчка. Разбира се, това рано или късно щеше да се случи. Грег беше хубав млад мъж. Но, по дяволите, тя бе пътничка на кораба! Не знаеше ли колко опасно е това? Джок нещастно въздъхна. Разбира се, че отлично знаеше.

Малко по-късно Джок допи бирата си и си тръгна, ала Грег сякаш и не забеляза отсъствието му. Той седеше на стола в бара, мрачно втренчен в бирата си. Когато бе отворил вратата и бе заварил Верити с нейния любовник — доктора, отначало се шокира, после побесня. По-късно си каза, че е имал късмет — отървал се е навреме. Поне се опитваше да си го внуши. И смяташе, че е успял, докато не я видя. Докато не погледна онези огромни кафяви очи и не видя там собствената си болка, отразена като в огледало. Собствените си изгубени надежди... Собствената си отчаяна любов...

Грег въздъхна тежко и прокара ръка през косата си. Отмести чашата с бира, измърмори някакво проклятие и излезе от клуба. Когато спря пред вратата ѝ и почука, се почувства така, сякаш бе оголил цялата си душа.

Верити толкова се разстрои от неочакваната среща с Грег, че набързо се сбогува с Рамона, като се уговориха да се срещнат отново през някой от следващите дни.

Неочакваното почукване по вратата я подразни, но отиде да отвори, както си беше с боси крака. Когато го видя, сърдитото „Да?“ замря на устните ѝ, а лицето ѝ пребледня. За един миг двамата останаха изправени на прага, взирайки се един в друг. Накрая Грег хладно попита:

— Мога ли да вляза?

— Разбира се — също толкова хладно отвърна Верити и се отдръпна. Мигновено изпита чувството за „нещо вече преживяно“.

Нима не бяха правила същото и преди? А познатите чувствени тръпки?

— Каква бъркотия е всичко това — просто изрече тя.

При тези безнадеждни думи сърцето на Грег трепна.

— Да — мрачно се съгласи той. — Просто исках да ти се извиня — сковано продължи.

Верити смаяно се втренчи в него и очите ѝ се разшириха.

— Да ми се извиниш? Но за какво, за Бога?

Грег въздъхна.

— Аз исках... очаквах... прекалено много. Нямам никакво право да очаквам от теб да ми бъдеш вярна...

— О, Грег — простена младата жена, — всичко си разбрал съвсем погрешно. Аз те обичам!

Грег объркано я погледна.

— Какво каза?

— Чу ме. Аз те обичам.

— Само ако знаеш колко много ми се искаше да чуя точно тези думи — промълви той с глас, разтреперан от неочаквана надежда. Без да каже нищо повече, разтвори ръце, а тя се хвърли в обятията му. Страните ѝ бяха мокри от сълзи, но на устните ѝ грееше щастлива усмивка. Когато силните му ръце я притиснаха силно към топлото му тяло, Верити осъзна колко много се нуждае от прегръдката му. В този миг на сляпо откровение младата жена си призна, че решението ѝ да пренесе в жертва любовта им е пораженческо и обидно. Тя не само го обичаше, но и имаше нужда от него. Любовта бе и доверие, нужда, приятелство, разбиране... Гордън беше прав. Трябва да му го каже! Той го заслужава! Отстъпи назад и го погледна. Отвори уста и... телефонът иззвъня.

За миг и двамата замръзнаха, а устните на Верити се извиха в принудена усмивка.

— По-добре вдигни слушалката. Това, което искам да ти кажа... Трябва да ти го кажа на спокойствие — кехлибарените му очи грееха от любов.

Верити кимна, сърцето ѝ преливаше от толкова чувства, че не можеше да говори. С нежелание се отдръпна от ръцете му, отиде до леглото, коленичи и вдигна слушалката.

— Да?

— Здравей, Верити!

Веднага позна гласа. Затвори очи. О, Гордън, не сега!

— Здравей — предпазливо отвърна тя и погледна през рамо към Грег. Толкова прекрасен! Нямаше търпение да разкъса дрехите му и да се любят до забрава, а по-късно... да му обясни всичко...

— Верити... Аз... — в Оксфорд Гордън се свлече нещастно на креслото зад бюрото си. Най-подробно бе прегледал и анализирил цялата информация, а след това в мъчителна агония бе изчакал резултатите от аутопсията. Искаше да бъде абсолютно сигурен, преди да ѝ се обади, ала повече не можеше да отлага. — Верити... — повтори той и нещо в гласа му я накара да замръзне. Сърцето ѝ притихна.

— Просто ми кажи — решително рече тя. Грег направи няколко крачки към нея и спря. Беше достатъчно близо, за да разпознае гласа отсреща, но не достатъчно, за да различи отделните думи.

Гордън отново заговори:

— Верити, имам лоши новини. Едно от опитните ни животни е умряло. Върху него бяха правени тестове с...

— Какво показва аутопсията? — прошепна с побелели устни младата жена, извърнала глава от Грег, който учудено слушаше лекарските изрази.

— Свързано е, Верити — въздъхна Гордън. — Няма никакво съмнение.

Верити се вцепени.

— Разбирам.

— Верити, процесът може да се контролира. Все още не знаем защо... — гласът на Гордън се повиши в опита му да я успокои, а Грег отстъпи крачка назад, внезапно обхванат от дива ревност. Искаше да издърпа слушалката от ръцете ѝ и да я помоли да му каже да върви по дяволите. Искаше да изкрещи на този Драйер, че сега Верити е негова и че той няма право да ѝ се обажда и да я отвлича с разговорите си.

— Верити, трябва да спреш да вземаш лекарството поне... за известно време.

Верити не каза нищо. И двамата знаеха, че тя няма „известно“ време. Това бе краят. Всичко бе свършило.

— Разбирам — глухо каза тя. — Довиждане, Гордън — машинално добави и затвори слушалката. Дълго остана загледана в

телефона, докато някакво движение не я стресна от унеса ѝ. Бързо се извърна.

— Грег — бе забравила, че е в стаята.

Грег инстинктивно го бе почувствал. Само едно телефонно обаждане от онзи доктор и тя...

— Безнадеждно е — промълви той. Не можеше да се съревновава с Гордън Драйер. Вече го знаеше.

— Да, скъпи мой. Страхувам се, че е така — отвърна Верити. Гласът ѝ бе тих и безжизнен.

Грег кимна.

— Съжалявам — хладно изрече той. — Аз... няма да те безпокоя повече — извърна се към вратата. Чувстваше се така, сякаш бяха изтръгнали сърцето му. Само ако тя го пожелаеше повече от този Драйер, тогава щеше да се бори до последния си дъх за нея. Но защо тогава му каза, че го обича?

Всеки може да сгреши.

— Съжалявам — прошепна отново Грег и тихо затвори вратата зад себе си.

[1] Вид игра на карти. — Б.пр. ↑

[2] Египетски актьор, изпълнил ролята на опитен картоиграч. — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид известния филм „Казабланка“ с Хъмфри Богарт и Ингрид Бергман. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Доминиканската република

Франк Глес много хареса мястото. Може би защото Доминиканската република се простираше върху близо две трети от остров Еспаньола и заемаше доста обширна територия, за разлика от останалите по-малки острови в Карибите. Столицата Санто Доминго беше основана през XVI в. и тук сякаш времето бе спряло. Много от местните жители говореха някакъв елементарен английски, а това улесняваше работата им. Двамата с Лес се намираха в малко магазинче за инструменти, закътано в една тясна каменна уличка. Не знаеше откъде Лес познава усмихнатия собственик, който приличаше на магьосник, а и не искаше да знае.

Собственикът изглеждаше на около осемдесет, а проницателните му очи сякаш бяха събрали цялата мъдрост на света. Франк се почувства доста неловко. Внезапно си припомни, че Хаваите са царство на вуду магията.

Наблюдаваше как шефът му се пазари с малкото сбръчкано човече на някакъв примитивен английски. Най-после джуджето се съгласи с цената и подаде на инспектора малко пакетче. Преди това, разбира се, Лес му връчи солидна сума. Франк го запита дали наистина знае какво прави. Лес не му отговори. Двамата се върнаха в колата и подкараха обратно към пристанището, където се извисяваше една колосална статуя. Това бе Монтесина, испанският свещеник, който през шестнадесети век бе дошъл в Доминиканската република, за да защитава човешките права на местните жители. Франк можеше само да се възхищава на оптимизма му. Спряха колата под сянката на огромно дърво, за да изчакат пристигането на „Александрия“. Лес внимателно разви пакетчето и протегна длан към помощника си.

Франк удивено подсвирна. Разбира се, веднага го позна. Това беше „бръмбар“ — миниатюрно електронно устройство за подслушване.

— Имаме ли разрешение?

— Не.

— А ще искаме ли одобрението на Лондон?

— Не.

— А ще се подсигурием ли по някакъв начин, преди да го използваме?

— Не — ухили се Лес.

Франк изръмжа, ала също се усмихна.

— И как ще се приближим до Джо Кинг, за да го инсталираме?

— Няма да се приближаваме до Джо Кинг, а до дъщеря му.

Франк примигна.

— Ще ѝ кажем в какво подозираме баща ѝ — Лес бе обмислил тази стъпка по време на полета от Пуерто Рико. Трябваше да рискуват. Джо Кинг бе твърде хитър.

Франк неспокойно се размърда.

— Смяташ ли, че е разумно, Лес?

Инспекторът сви рамене.

— Не мисля, че и тя е замесена. Но дори и да е, какво бихме могли да загубим? Ако тя изтича при татенцето с бръмбара... — потупа почти любовно миниатюрния предавател — ... и каже: „Татенце, ченгетата са по петите ни“, ние ще го узнаем.

— В съда не се приема като доказателство — напомни му Франк.

— Не, но може да ни помогне — кратко рече Лес. — Ако Рамона Кинг участва в смъртоносните планове на баща си, то нашето бръмбарче ще ни даде края на нишката, за която да се хванем. Ако пък не, Джо Кинг ще си спечели още един опасен враг. И двата случая са в наша полза.

Рамона стоеше на палубата и се възхищаваше на града и огромната статуя, докато „Александрия“ плавно влизаше в пристанището. Знаеше, че тук има още една величествена статуя — на Колумб, близо до площада на Независимостта в парк Колон. Би трябвало да се чувства ентузиасирана от възможността да разгледа града, като се започне от мраморния олтар на Отечеството и се стигне до старата сграда на кметството, ала вместо това изпитваше безпокойство. Акциите на Маркхем все още изгаряха плажната ѝ чанта. Ако Деймън ги откриеше...

Величественият кораб изсвири със сирената и пътниците наизлязоха по палубите, за да помахат на посрещачите. Във всяко пристанище посрещаха „Александрия“ като кралска особа и великолепият лайнер наистина заслужаваше това внимание. Глъчката я погълна и Рамона се огледа неспокойно, очаквайки Деймън внезапно да изникне отнякъде. Странно, но отсъствието му също я напрягаше. Къде беше той? Какво замисляше? Дали все още бе в онова бдително състояние? Ако обаче знаеше къде е в момента годеникът ѝ и какво прави, щеше да се почувства още по-разтревожена. Защото в този момент Деймън разговаряше с Гарет Дезмънд, негов стар приятел, който го слушаше с широко отворени очи. Когато Деймън свърши, Гарет поклати глава и се усмихна.

— Добре, ще го направя. Сигурен ли си, че тя ще се свърже с мен? — попита той, силно заинтригуван от проблема на приятеля си.

Деймън тъжно кимна.

— О, да, тя ще се свърже с теб — уморено рече той. — С всички твои акции, ти си най-привлекателният обект за нея. Само ме дръж в течение! Разбрахме ли се?

Гарет кимна и потупа приятеля си по рамото.

— Искам покана за сватбата, старче. Сигурно ще бъдеш на седмото небе. Или може би някъде, където е още по-горещо...

Застанали на капитанския мостик, Грег и офицерите му наблюдаваха как лоцманът внимателно следи показанията на сонара^[1]. Всичко вървеше като по масло. „Поне едно нещо да върви както трябва“ — нещастно си помисли Грег.

Изправена на палубата, Рамона още не можеше да повярва на късмета си. От Деймън нямаше и следа и тя можеше да има този ден изцяло за себе си само ако успее да слезе на пристанището с първата група.

Деймън внимателно я наблюдаваше от прозореца на един от салоните. Много скоро той щеше да се изправи срещу Джо Кинг. „И тогава, Рамона Кинг, мисли му — яростно си помисли той, — защото смятам да те имам... И никога да не ти позволя да си отидеш от мен.“

Рамона подскочи, когато стюардът леко я докосна по рамото.

— Мис Кинг? Имам съобщение за вас. От мисис Александър.

Рамона му благодари и набързо прочете кратката бележка.

„Рамона, трябва да се видим насаме. Ще се срещнем в катедралата Санта Мария ла Менор в единадесет и половина. Много е важно.

Джослин“

— Погледни какво стълпотворение — изръмжа Франк, докато двамата с Лес си проправяха път през шумната тълпа, превзела кея.

— Красива гледка — обади се Лес. Върху слабото му интелигентно лице бе изписан израз на искрено възхищение, докато гледаше величествения бял кораб.

— Видя ли я? — попита Франк и протегна шия, въпреки че подвижният мост още не бе спуснат.

— Имах предвид кораба — измърмори Лес и мислите му отново се върнаха към предстоящата задача. Както бе изтъкнал Франк, многото хора не улесняваха работата им. Слънцето вече изпичаше. Най-сетне пътниците започнаха да слизат.

— Застани до стоянката за таксита — нареди Лес, — в случай че аз я изпусна. Все още няма следа от Джо Кинг, нали?

Сержантът се ухили.

— Не. Обаждането ни изглежда свърши добра работа.

Лес се надяваше да е така. Бяха провели анонимен разговор с една от легалните кантори на Джо Кинг и бяха съобщили, че има съмнение за изтичане на информация в един от лондонските му клонове. Въпреки желанието си да посрещне кораба, Кинг едва ли би пренебрегнал толкова важно нещо. Вероятно в момента, или поне така се надяваше инспекторът, мошеникът се намираше в хотела и трескаво се ровеше в компютъра си, пращаше факсове и въртеше телефони. Нека се поизпоти мръсникът! Обаче нещата здравата щяха да се усложнят, ако Кинг е възложил тази задача на някой друг и е дошъл лично да посрещне дъщеря си. Лес неспокойно се огледа, ала за свое облекчение не видя никаква лимузина. Кинг никога нямаше да се качи на нещо друго, освен Мерцедес.

Зърна Франк, застанал до едно такси, да сочи усилено в една посока. Проследи пръста му и веднага я видя. Нямаше защо да се тревожи, че щя я изпусне. Тя се открояваше сред всички с дългата си сребристоруса коса. Изчака Франк да се върне при него, докато

пътниците от „Александрия“ забързано ги подминаваха, нетърпеливи да разгледат красивия остров. Докато слушаше оживените им разговори за местата, които ще посетят, инспекторът почувства едновременно завист и съжаление. Завист към тези хора, толкова богати и свободни, че можеха да се забавляват на воля. И съжаление към момичето, което в момента приближаваше и не подозираше какво ѝ предстои.

Рамона не ги видя, докато двамата мъже на се изпречиха на пътя ѝ.

— Мис Кинг?

Тя примигна и се усмихна. Вероятно бяха хора на баща ѝ.

— Да.

— Ще имате ли нещо против да дойдете за малко с нас?

Усмивката ѝ се стопи. Имаше нещо твърде официално у тези двамата. Инстинктивно отстъпи назад и трескаво се огледа.

— Няма причина да се страхувате, мис Кинг — увери я Лес Фортнъм, разпознал призраците на страха, и мислено се прокле. Мразеше, когато жените се страхуваха от мъжете. Неговата работа бе да осигурява безопасност за красивите жени, така че да могат без страх да се разхождат по улиците. Бързо извади служебната си карта и ѝ я показа. Франк последва примера му. — Няма да искаме от вас да се качите в кола, нито пък ще ви водим на уединено място — добави Лес. — Бихме могли да разговаряме и в някое кафене.

Рамона внимателно разгледа служебните им карти и се успокои.

— Добре — тя се огледа, ала Франк вече бе мярнал едно кафене и уверено ги поведе натам. Лес избра маса в един отдалечен ъгъл, в случай че Джо Кинг е наблизил, и тримата се настаниха край нея.

— Надявам се, че няма да имате нищо против, ако поръчам закуска? — предложи Лес по-скоро, за да я накара да се отпусне, отколкото от глад. — Двамата със сержанта още не сме закусили.

Лицето на Франк засия при проявата на тази щедрост от страна на шефа му и той се протегна към листа с менюто. Взря се намръщено в изброените ястия и накрая си поръча „торила де ямон“, което се оказа шунка с яйца, поръсени обилно с подправки. Рамона помоли само за чаша лимонов сок. Лес взе голямата ѝ плажна чанта и я сложи на стола до себе си. Франк извърна глава, докато инспекторът внимателно изваждаше миниатюрното устройство от джоба си.

Младата жена погледна към Лес, чиято ръка мигновено застина, а след това към Франк.

— Е, инспектор Фортнъм и сержант Глес, ще ми обясните ли за какво е всичко това?

Ръката на Лес напипа в чантата документи и обичайните дреболии — плажно масло, слънчеви очила и нещо, което приличаше на чантичка с гримове. Плетената плажна чанта бе подплатена с коприна и най-горе, точно под дръжките, подплатата се бе разшила. Инспекторът много внимателно пъхна плоския предавател между подплатата и плетената материя, след което бавно извади ръката си.

— Мис Кинг, страхувам се...

Келнерът приближи с поръчките и Лес млъкна. Рамона взе чашата с лимонов сок и отпи. Устата и гърлото ѝ бяха пресъхнали. Сърцето ѝ биеше глухо и учестено, а ръката ѝ леко трепереше. Всичко в нея крещеше една-единствена дума: беда!

Лес изчака келнерът да се отдалечи, погледна към Франк, който отхапваше голяма хапка от омлета си, и въздъхна.

— Никак не ми е приятно да ви го кажа, мис Кинг, но се страхувам, че имам лоши новини за вас.

Деймън?! Мисълта блесна като светкавица в съзнанието ѝ и мигновено я заля вълна на смъртен страх. Ако нещо се е случило с него, тя няма да го понесе... Бясно препускащите ѝ мисли внезапно спряха от мълниеносното прозрение. Тя го обичаше! Наистина, наистина го обичаше! Повече от всичко останало! Повече от нуждата да получи справедливо възмездие за смъртта на Кийт. Повече от необходимостта да бъде в безопасност! Повече от всичко на света! А се готвеше да го предаде. В чантата си имаше акции, а в главата си — план, чрез който да отнеме най-скъпото му нещо. А през цялото това време той е бил любовта на живота ѝ.

— Мис Кинг?

Тя примигна, внезапно осъзнала, че по-възрастният полицаи я гледа някак странно. Опита се да се усмихне.

— Съжалявам, не ви слушах.

— Така си и помислих, но се страхувам, че това, което ще ви кажа, наистина е много важно. Трябва да ме слушате и да ме разберете.

Сърцето ѝ подскочи.

— Той добре ли е?

Лес примигна.

— Баща ви?

Сега бе ред на Рамона да го изгледа озадачено.

— Не! Деймън... Ние... — млъкна и решително се опита да се овладее. — Мисля, че имаме общи цели, инспекторе. Защо не ми разкажете за какво е всичко това?

Лес едва се сдържа да не се усмихне при внезапната решителност в гласа ѝ и интелигентността, която се излъчваше от необикновените ѝ очи.

Рамона бе успяла да възвърне самообладанието си. „Инспекторът има добро лице — отсъстващо си помисли тя. — Силно и честно лице. Сигурно ще ми каже нещо лошо. Чувствам го.“

— Както вече ви казах, доктор Кинг, имам лоши новини. Отнасят се за годеника ви.

Тя мигновено пребледня.

— За Деймън?

— Не, доктор Кинг. Не за мистър Александър, а за мистър Тредстоун.

— За Кийт?

— Да — Лес пое дълбоко дъх и се облегна назад. Рамона несъзнателно последва примера му. — След смъртта на мистър Тредстоун някои доказателства не бяха публично огласени — започна инспекторът. — Това, разбира се, не е обичайна практика, но тъй като смъртта на мистър Тредстоун бе част от вече започнало разследване, доказателствата бяха премълчани в интерес на правосъдието.

Рамона не отделяше поглед от лицето му.

— Какво точно е било скрито от нас? — съзнаваше, че говори рязко, но в момента не ѝ беше до добри обноски. — Какво е това, което се е случило с Кийт и което аз не знам? — настоя Рамона.

Лес прямо отвърна на погледа ѝ. Светлозелените му замислени очи не трепнаха и останаха приковани в нейните.

— Той е бил убит, доктор Кинг. Не се е самоубил.

Рамона въздъхна. Смътно си припомни собствените си подозрения за смъртта на Кийт, които бе споделила с майка си.

— Знаех го — меко рече тя, без да забележи острия поглед, който си размениха двамата полицаи. — Знаех, че Кийт не би се самоубил. Но вие откъде сте сигурни?

Лес сви рамене.

— Върху дланите му нямаше следи от обгаряне с барут. Когато се произвежда изстрел, всички огнестрелни оръжия изхвърлят малки частици кордит и барутен прах. Съвсем микроскопични. Нашият патолог не откри такива частици по ръцете на мистър Тредстоун, следователно той не е натиснал спусъка. Някой друг го е направил.

Рамона се взираше в него, а някъде в най-съкровения дълбини на душата ѝ бавно започна да се надига тъмна ледена вълна.

— Той е бил... убит?

— Да.

Младата жена облиза пресъхналите си устни.

— Заради акциите? Заради „Александрия“? — попита тя, но всъщност не искаше да чуе отговора, тъй като вече знаеше какъв ще бъде той.

— Смятаме, че да — отвърна Лес. Нейната бледност бе доказателство, че Рамона не е замесена. — Нямахте никаква представа за всичко това, нали? — съчувствено я попита той.

Тя машинално поклати глава, ала думите му едва достигнаха до съзнанието ѝ. Ушите ѝ бучаха, а ръцете ѝ конвулсивно се впираха в седалката на стола. „Трябва да запазиш спокойствие — крещеше някакъв далечен глас в главата ѝ. — Запази спокойствие!“

— Не. Знаех колко е обсебен от този кораб, но аз... никога не съм предполагала, че ще отиде полкова далеч... — чу собствения си глас тя. О, Деймън! Деймън, какво си направил?

Франк едва не изпусна чашата си с кафе. Извърна се към Лес, който изглеждаше не по-малко озадачен, но бързо успя да се съвземе. Жената очевидно бе изпаднала в шок и сега бе моментът да научи, колкото се може повече.

— Но тогава вие още не сте се познавали, доктор Кинг?

Рамона поклати глава.

— Не. Срегнахме се по-късно. На кораба.

Лес примигна.

— Той е бил на кораба? — Джо Кинг на „Александрия“? Ако полицаите, на които бе възложено да го следят, го бяха изпуснали и бяха оплескали работата, щяха да хвърчат глави!

Младата жена го гледаше с искрено недоумение.

— Разбира се, че беше на кораба — натърти тя. — И защо да не бъде?

— Но... Доктор Кинг това е невъзможно! Ние го следим от мига, в който е напуснал Англия. Той нито веднъж не е стъпвал на борда — Джо Кинг бе забелязан на пристанището в Пуерто Рико и един от пътниците се бе качил в колата му. За съжаление прозорците бяха с тъмни непроницаеми стъкла, така че нямаха възможност да го видят, но бяха направили снимки и в управлението в Лондон го идентифицираха — Джеф Дойл. Ала това бе единственият случай, когато Джо Кинг е приближавал кораба.

Рамона поклати глава. Имаше чувството, че се движи в някакъв измислен кошмарен свят.

— Нецо сте се объркали. Той и в момента е там.

Франк отвори уста, за да отрече, ала Лес внезапно стисна ръката му — знак да замълчи. Инспекторът замислено погледна жената пред себе си.

— За кого смятате, че разговаряме, доктор Кинг? — меко попита той.

Рамона примигна. Устните ѝ отказваха да изрекат думите. Всичко в нея крещеше да мълчи и да го защити, но знаеше, че не може да го направи.

— За Деймън Александър, разбира се — предателските думи сякаш я разкъсаха на части.

Франк смаяно зина насреща ѝ, подобно на риба на сухо.

— Александър? Но ние не говорим за мистър Александър, доктор Кинг!

Рамона остро се извърна към него.

— Какво?! — думата излетя като куршум от устата ѝ, ала в този миг Лес закима с глава. Всичко започваше да придобива някакъв смисъл.

— Вие сте си помислили, че мистър Александър по някакъв начин е замесен в тази история?

Рамона се извърна към по-възрастния мъж.

— А... не е ли? — прошепна тя с треперещи устни.

Лес поклати глава.

— Не, доктор Кинг. Не е. Той няма нищо общо с мистър Тредстоун. Повярвайте ми.

Младата жена се отпусна изнемощяло назад.

— Благодаря ти, Боже!

Най-после една загадка бе решена. Сега и двамата полицаи знаеха защо Рамона Кинг се е сближила с Деймън Александър. Поради някаква неизвестна причина тя го е смятала за отговорен за смъртта на Кийт Тредстоун. Лес видя огромното облекчение, което се изписа на лицето ѝ, и тъкмо започваше да се пита какво ли означава това, когато сините ѝ очи отново се насочиха към него. Въпросът ѝ бе очевиден.

— Тогава кой? — заекна тя, защото внезапно осъзна, че вече знае отговора.

— Баща ви, доктор Кинг — внимателно потвърди Лес. — Ние говорим за баща ви.

Джослин погледна часовника си. Беше почти единадесет и петнадесет. Най-после. Беше взела душ и облякла бяло ленено сако и бели панталони. Грабна чантичката си и се запъти към вратата на каютата. Качи се на първото такси, което ѝ попадна, и даде адреса.

Облегна се на задната седалка и пое дълбоко дъх. Ако след разказа ѝ за убийството на Майкъл и участието на Джо Кинг в прикриването му Рамона Кинг отиде право в полицията, ѝ оставаха само няколко часа свобода.

Рамона излезе от кафенето като замаяна. Двамата полицаи ѝ разказаха доста неща за баща ѝ, за дългия списък от престъпления, от които безнаказано се е измъквал, както и за връзката между него и Кийт. Единственото нещо, за което не бяха сигурни, бе какво се е объркало между двамата. Какво е това, което Кийт е научил и което е накарало Джо Кинг да го убие?

Докато вървеше към пристанището, Рамона имаше чувството, че се разкъсва на две.

От една страна, бе безкрайно щастлива. Деймън беше невинен. Тя бе объркала всичко. Бе взела за преструвка истината. Той я обичаше и затова искаше да се ожени за нея, а не заради акциите. Беше оставила собственият ѝ гняв да я заслепи. Беше решила, че е виновен,

а през цялото време той съвсем искрено я е обичал. Това бе... прекрасно!

От друга страна, баща ѝ отново се бе завърнал в живота ѝ като някаква опасна тъмна сянка. Въпреки че двамата полицаи не ѝ го казаха направо, Рамона знаеше, че те искат от нея да им помогне да го арестуват. Тя не им издаде, че днес трябва да се срещне с него, а сега вече не бе сигурна, дали изобщо ще се опита да се свърже с Джо Кинг. Трябваше ѝ време, за да помисли. Всичко бе такава бъркотия. Въпреки че не бе обещала нищо на полицаите, Рамона знаеше, че е длъжна да им помогне. Заради Кийт. А баща ѝ си го заслужаваше. Но се нуждаеше от малко време, за да подреди собствените си мисли. Джо Кинг бе много опасен и последствията можеха да бъдат ужасни.

Докато се връщаше към пристанището, Рамона се питаше какво ще каже на Деймън. Дължеше му истината дори с риска да го загуби. Имаше толкова много лъжи, толкова много преструвки между тях. Трябваше да започнат отначало и на чисто. Но дали полицаите биха искали и той да се замесва в тази история? В крайна сметка тъкмо неговия кораб се готвеше да открадне баща ѝ, а Деймън си бе имал разправии с Джо Кинг и преди това. Главата ѝ се замая. Да, трябваше да обмисли доста неща.

Внезапно едно такси закова точно пред нея и Рамона уплашено отскочи назад. Първата ѝ мисъл бе, че това е баща ѝ. Нейният злокобен, безкрайно опасен баща.

Ала главата, която се показва от задния прозорец на колата не бе на Джо Кинг. Това бе Джослин, която примижа от ярката слънчева светлина. Рамона си отдъхна. Беше забравила за срещата си с нея.

— Джослин, съжалявам, но съвсем забравих.

Джослин отвори вратата и се отмести, за да ѝ направи място. Рамона се наведе към нея, но не понечи да влезе.

— Джослин, може ли да отложим разговора за друг път? Изникна нещо, което ми се налага да свърша.

По-възрастната жена се усмихна. Това бе една много странна и много разтревожена усмивка и Рамона инстинктивно разбра, че този необикновен ден още не е свършил.

— Опасявам се, че трябва да проявя настойтелност, Рамона — каза Джослин и кимна към празната седалка. — Това, което имам да ти кажа, не може да чака.

Рамона въздъхна, но влезе в колата. Джослин нареди на шофьора да ги закара в парка на Независимостта. Щом се озоваха там, двете бавно се насочиха към най-близката пейка. На ярката слънчева светлина майката на Деймън изглеждаше ужасяващо зле. Рамона я хвана под ръка и ѝ помогне да седне, а след това остави чантата си на земята пред краката си.

В колата си, спряна на около петнадесетина метра по-нататък, Франк и Лес си сложиха миниатюрните слушалки. Трябваше да проверят дали преподавателят в чантата на Рамона работи.

Джослин се облегна и тихо въздъхна. Звукът се чу толкова ясно, че двамата полицаи се стреснаха. Тънката лента на малката касетка безшумно се завъртя.

— Джослин, добре ли си? — загрижено попита Рамона.

— Не, не съм добре — усмихна се по-възрастната жена.

— Трябва да ти каже нещо неприятно. Няма да бъде лесно.

Рамона знаеше, че майката на Деймън не я харесва и допреди пет минути Джослин имаше пълното основание да не ѝ вярва. Ала сега всичко се бе променило. Тя обичаше Деймън с цялото си сърце и щеше да направи всичко, което зависеше от нея, за да бъде щастлив.

— Джослин, не е необходимо да се тревожиш...

— Но аз се тревожа. Наистина съм много разтревожена за теб и за моя син. А най-много от всичко се тревожа за Джо Кинг.

Двамата мъже в колата наостриха уши.

— Това е Джослин Александър, нали? — прошепна Франк и Лес кимна.

Рамона смаяно се втренчи в нея. Не бе очаквала Джослин да каже точно това.

— Аз не...

По-възрастната жена вдигна ръка.

— Моля те, Рамона, остави ме веднъж завинаги да приключа с това. Не знам какво си намислила, но съм длъжна да те предупредя — настоятелно продължи тя, — че ако баща ти по някакъв начин е замесен, скъпа моя, и ти и Деймън сте в смъртна опасност! Повярвай ми! Джо Кинг е много опасен. Той е... дявол.

В колата Лес гледаше как лентата бавно се върти.

— Чу ли?

— Всяка дума — енергично кимна Франк.

Рамона не знаеше какво да отговори. Джослин кимна, доволна, че напълно е завладяла вниманието ѝ, и с усилие продължи:

— Мисля, че въпреки всичко ти може би обичаш моя син...

— Обичам го — трескаво я прекъсна младата жена, хващайки ръката на Джослин. — Наистина го обичам! Повече, отколкото сама съм подозирала.

Джослин погледна в тези изключителни очи и внезапно се усмихна. Инстинктивно бе разбрала, че Рамона е искрена. Огромна тежест падна от раменете ѝ.

— Радвам се да го чуя, защото той ще има нужда от теб. Където и да се появи Джо Кинг, оставя след себе си само смърт и разрушение. Деймън ще има нужда от една добра жена, която да е до него. Както навремето Майкъл се нуждаеше от мен, а аз го предадох.

Рамона потръпна. Имаше нещо безкрайно тъжно и обречено в гласа на Джослин.

— Сигурна съм, че не е истина!

— А пък аз съм сигурна, че е — уморено възрази по-възрастната жена. — Преди двадесет и осем години Джо Кинг и аз бяхме... любовници.

Рамона смаяно ахна.

— Но тогава той още е бил женен за майка ми!

— Знам. Съжалявам — кимна Джослин. — По това време аз също бях щастливо омъжена или поне си мислех, че е така. Тогава срещнах Джо и... просто се случи — тя сви нещастно рамене, осъзнавайки колко невероятно звучат думите ѝ в ушите на младата жена до нея, ала бе длъжна да продължи. — Преди да се усетя, аз вече се срещах тайно с него и се завъртях в буйна любовна афера. Не знам как се случи. Джо никога не ме е обичал. Единственото, което искаше, бе мореплавателната компания „Александър“. А аз като последна глупачка, без да подозирам, му помагах, давах му късчета информация за бизнеса на Майкъл. Той разбра. Една нощ се нахвърли срещу мен с парче счупено стъкло. Аз го застрелях.

Двамата полицаи в колата изумено се втренчиха един в друг.

Рамона невярващо погледна бъдещата си свекърва.

— Ти си застреляла Майкъл? Но Деймън ми каза, че е бил някакъв крадец...

— Знам — кимна Джослин. — Бях сигурна, че Майкъл искаше да ме убие. Застрелях го при самозащита. Искях да извикам полицията, но вместо това се обадох на Джо.

— И той те е спрял?

— Да. Знаеше, че полицейското разследване ще извади на бял свят неговите измами. Затова измисли историята с крадеца и ми нареди какво да кажа. Счупи една чаша в прозореца и прибра пистолета. Заплаши ме...

Рамона взе студената ѝ ръка в своята.

— Всичко е наред, Джослин. Мога да си представя с какво те е заплашил.

— Именно заради това през всичките тези години държах Деймън настрана от мен. За да не бъде опетнен от моя грях. Сега е твой ред да го защитиш от баща си. Длъжна си. Аз съм толкова уморена...

Рамона кимна и стисна ръката ѝ.

— Не се тревожи. Аз ще се погрижа за баща си — тъжно обеща тя.

[1] Сонар — хидроакустична апаратура за откриване на обекти, плаващи в близост до кораба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Верити Фокс се поколеба, загледана в чекмеджето на бюрото, а сетне бавно го издърпа. Извади внимателно едно от малките пликчета и го постави на масата. Дълго време остана втренчена в бялото квадратче, след това механично наля половин чаша вода и погледна часовника си. Единадесет и половина. За последен път бе взела лекарството вчера, точно десет часа след като Гордън ѝ се бе обадил. Сега бе време за следващата доза. Не бе сигурна защо продължаваше да го взима. Сякаш някой друг ловко изсипваше белия прах във водата, разбъркваше с малката стъклена пръчица за коктейли и уморено вземаше чашата.

Последните остатъци от преживяния шок се бяха стопили вчера. Ярката слънчева светлина, смехът на хората, оживените улици, тихите плажове и безкрайният океан бавно я бяха измъкнали от нейния малък свят на самосъжаление и отрицание.

Сега, докато отсъстващо въртеше чашата в ръка, тя се запита дали някаква част, скрита дълбоко в подсъзнанието ѝ, упорито отказва да приеме поражението. Дали все пак не вярва, че това лекарство ще я спаси, независимо от думите на Гордън? Или точно обратното? Дали не желае по-бърза смърт? Дали не иска лекарството да я убие, преди това да е сторила болестта?

Верити въздъхна и поднесе чашата към устните си. Изпи на няколко глътки леко парливата течност. Каквато и да бе причината, тя не можеше да спре да взима лекарството, както не можеше да забрани на сърцето си да обича Грег. Уверено остави празната чаша на масата и взе чантата си. Ще отиде да закуси, след това ще се срещне с новата си приятелка Рамона Кинг, а после...

Верити сви рамене. После...

В малката изследователска лаборатория в „Джон Редклиф“ в Оксфорд Гордън наблюдаваше жужащия принтер, бълващ данни от

компютъра, с надежда, трепетно очакване и ужас. Скоро щеше да има и последните резултати от анализа на аутопсията на Херкулес.

Когато затвори слушалката, бе обзет от безпомощен гняв. Това поражение в гласа й! Защо е толкова несправедлив този свят?

Залови се ожесточено за работа, решен да не се отказва от битката. Вече знаеше, че лекарството е причината за смъртта на Херкулес, ала още не бе разбрал защо. Може би имаше някакъв начин да се усъвършенства медикаментът или пък да се промени някой компонент, така че да се предотврати леталният изход. Това бе единственият шанс за Верити! Обаче постепенно през дългите мъчителни часове, когато спеше само по четири часа на денонощие, след всеки пореден неуспешен тест, ожесточението му се бе изпарило и на негово място бавно се бе промъкнало отчаянието. Сега, докато гледаше белите листа, излизащи от принтера, отново усети как в гърдите му се надига онзи ужас, примесен с нетърпеливо очакване.

Стана, намръщи се от болката в схванатия си врат, откъсна листинга от принтера и се върна отново на бюрото. Опитният му поглед бързо се плъзна по колоните с цифри и сърцето му замря. Точно от това се бе страхувал. Лекарството понижаваше количеството на левкоцитите, ала в същото време унищожаваше и много червени кръвни телца. Херкулес бе умрял от анемия. Гордън се бе надявал, че това би могло да бъде компенсирано чрез преливане на кръв, ала тестът го опровергаваше. Лекарството не бе... Замръзна! Почти машинално погледът му бе попаднал върху края на таблицата. Там имаше нещо много странно и много интересно. Бързо взе линията и подчерта последните цифри. Мозъкът му бясно заработи. Може би... Възможно ли бе наистина...

Верити погледна часовника си и се намръщи. Беше почти десет и двадесет. Рамона закъсняваше. Бяха се разбрали да се срещнат в залата за боулинг в десет. Досега и двете никога не бяха играли на това чудо. Защо да не опитат и да не се посмеят над собствената си непохватност. Младата жена приближи до трети улей. Вдигна топката, която се оказа изненадващо тежка, огледа се и с облекчение видя, че служителят в залата не гледа към нея. Предпазливо и неуверено направи няколко стъпки, наведе се и пусна топката в улей. Тя се затъркала надолу,

измина около два метра, заклати се, отклони се в страничния улей, подскочи леко няколко пъти и бавно стигна до края. Недокоснатите кегли сякаш ѝ се присмяха и Верити им се изплези.

— Според мен се чувстват обидени.

Младата жена едва не извика от изненада и бързо се извъртя. Сърцето ѝ бясно заби.

Успя някак си да преглътне, макар че гърлото ѝ съвсем бе пресъхнало.

— Здравей, Грег. Не знаех, че обичаш боулинга.

Той се усмихна. Имитирано веселие и безгрижие!

— Аз също не подозирах, че си толкова добра — шеговито отвърна той в ролята на куртоазен капитан. А единственото, за което копнееше в този миг, бе да я хвърли по гръб върху идеално излъскания под, да я съблече гола и да я моли... Пое дълбоко дъх. — Имам съобщение за теб от Рамона Кинг. Доколкото разбрах, трябвало е да се срещнете тук?

О, тази студена официална любезност! Подейства ѝ като леден душ.

— Точно така. Но никога не съм очаквала, че тя ще използва капитана на кораба за куриер.

Грег се задъха.

— Ти, малка...

Верити извъртя глава. Най-после! Поне бе разчупила леда!

— Малка какво, Грег? — язвително попита тя, ала още докато изричаше думите, отчаяно си мислеше защо се държи така. Дълбоко в себе си обаче знаеше отговора: не можеше да понася да е толкова близо до него и да не го докосва. Бялата му униформа блестеше от чистота, студените му очи я караха да копнее да ги види замъглени от страст, а хладният му глас да се превърне в накъсани пъшкания и тихи стенания. Искаше ѝ се да креци и вие от отчаяние! Защо бе дошъл при нея с тази официална мисия?

— Обикновено не разнасям съобщения нагоре-надолу — гласът му просвистя през стиснатите зъби. Трябваше да се отпусне! Когато отново заговори, звукът бе вече мек като масло. — Но просто се натъкнах на нея. Каза ми да ти предам, че имала да свърши някаква много важна работа и че трябва да отложите играта на боулинг за друг

път — „А пък аз като последен глупак — добави мислено Грег — се съгласих, само и само да те видя отново.“

— Разбира се — въздъхна Верити. — Съжалявам, Грег! Аз...

— Забрави — рязко я прекъсна той. Сега се чувстваше още по-голям глупак. Нима тази жена, която се движеше сред хора, като годеницата на Александър, би се омъжила за сина на един обикновен пощенски чиновник?

Верити се протегна за друга топка и спря. Изтръпването на пръстите ѝ бе признак за това, което щеше да се случи — отзад в тила ѝ се зараждаше горещата вълна. О, не! Не сега! Тя бързо се изправи и вяло се усмихна.

— Благодаря, капитане, че ме уведомихте — извърна се и бързо закрачи към вратата. Лицето ѝ пламтеше и вероятно се бе зачервило.

— Доктор Фокс?

Тя спря, но не се обърна.

— Да?

Грег гледаше втренчено гърба ѝ, а на лицето му бе изписана изненада, примесена с подозрение.

— Добре ли сте?

Младата жена тъжно се усмихна.

— О, чувствам се отлично — излъга тя и направи още две крачки към вратата. След това спря и добави вече по-меко: — Благодаря ти! — в следващия миг вече я нямаше.

Грег остана втренчен в празното пространство, обезпокоен и по някакъв начин измамен. Не знаеше защо, ала бе сигурен, че в тази работа има нещо много повече, отколкото мъчителния край на една любовна история.

Рамона бе вече на вратата, когато телефонът иззвъня. Беше казала на Деймън, че след минута ще бъде при него и затова сега раздражено грабна слушалката и сърдито изръмжа:

— Ало?

— Доктор Кинг?

Едва не простена.

— Какво има, инспектор Фортнъм? Побързайте, защото Деймън ме очаква.

— Няма да ви задържам дълго, доктор Кинг. Само исках да ви попитам дали сте получили съобщение от баща си.

— Не съм.

— Разбирам. Ако получите, нали ще ни уведомите? — той продиктува номера на къщата, в която бяха отседнали в Ямайка, и Рамона набързо го надраска в бележника си.

— Да. Добре. Ще ви се обадя.

— Доктор Кинг! — гласът бе настоятелен, сякаш полицаят отсреща бе усетил, че тя се готви да затвори.

— Да? — остро попита тя и погледна часовника си. Оставаше ѝ само да си вземе чантата и да тръгне, а вече се задържаше повече от пет минути.

— Как са... — обикновено гладкият и уверен глас сега се поколеба и това я наостри. — Как вървят нещата на борда? Има ли някакви проблеми?

Рамона присви очи.

— Какво имате предвид?

По дяволите, тази жена наистина бе голям акъл! Бяха информирали полицейското управление в Лондон за последните открития около Джо Кинг. Оттам им бяха отговорили, че ако докажат съучастието му в убийство, могат да го задържат. А след ареста на Джо Кинг кой знае дали някои други червеи няма да се почувстват в безопасност и да изпълят от дървото? Всичко зависеше от свидетелските показания на Джослин Александър. Разбира се, Лес не можеше да го каже на Рамона Кинг. Не и докато нещата бяха толкова несигурни и опасни. Трябваше бързо да измисли нещо.

— Според нас, баща ви има свой човек на борда — каза инспекторът, убеден, че думите му ще отвлекат подозренията ѝ в друга посока, и бързо добави: — Името му е Джеф Доул. Досега опитвал ли се е да се свърже с вас?

Седнал срещу него, Франк учудено повдигна вежди, но Лес не му обърна внимание. Трябваше да я предупреди, ала нямаше намерение да споменава за миниатюрния предавател в чантата ѝ. Явно сега бе раздражена и бързаше.

— Не — Рамона се намръщи. Джеф Доул? Трябваше да го открие! — Вижте, аз наистина трябва да тръгвам...

— Няма да ви задържам. Нали мога още веднъж да ви помоля, ако баща ви се свърже с вас в Ямайка, незабавно да ни уведомите?

— Да, ще ви се обадя — беше готова да обещае всичко, само и само да прекъсне разговора. — Дочуване.

Лес затвори слушалката. Лицето му бе угрижено.

— Надявам се, че няма да се опита да действа на своя глава — ала тъкмо от това се опасяваше.

— Ти не ѝ каза да си вземе плажната чанта — напомни му Франк.

Лес сви рамене.

— Сега не беше подходящо. Тя и така се нуждае от по-голяма чанта, за да крие там документите на Маркхем. Предполагам, че плажната е най-удобна за целта.

— Не е нужно да ти напомням — ухили се Франк, — че досега късметът май не е работил много в наша полза?

Лес мрачно се изсмя. Не, нямаше нужда да му го напомня. Бе съвсем очевидно. Изглежда Джо Кинг имаше повече щастливи животи, отколкото цяла кошница, пълна с котки.

Деймън бе излязъл на балкона и замислено гледаше морето. Чу я да влиза и се обърна. Само видът ѝ бе достатъчен, за да просветли деня му. Протегна ръка и Рамона я пое, а огромните ѝ очи плувнаха в сълзи.

— О, Деймън! — меко рече тя и наклони глава към него. Сърцето ѝ преливаше от любов.

— Хей, какво е това? — засмя се той, притегли я в обятията си и избърса нежно сълзите, търкулнали се по страните ѝ. — Никога досега не съм те виждал да плачеш. Нещо не е наред ли?

— Не — засмя се Рамона. — Тъкмо обратното — погледна към него, за пръв път свободна да го обича без задръжки и без страх. — Обичам те! Няма значение колко пъти през вековете, колко мъже и жени са изричали тези думи... Аз не съм ги казвала никога досега. На никой мъж. А те означават толкова много, тези три мънички думи... Те променят целия ти живот, придават му смисъл, превръщат го в нещо вълнуващо — бавно се протегна и докосна лицето му, толкова познато и толкова скъпо. — Деймън, обичам те! — целуна го тя, опивайки се от вкуса на прекрасните му меки и чувствени устни.

Деймън се задъха. Обви раменете ѝ с ръце и лекичко я отблъсна от себе си, за да може да проникне в сините дълбини на очите ѝ. Дали това бе поредното представление? Щеше да умре, ако е така!

Ала той почувства как любовта струи от очите ѝ, от всяка пора на кожата ѝ, от най-съкровените дълбини на душата ѝ. Пое дълбоко дъх, а Рамона безмълвно положи глава на рамото му и го целуна нежно през меката коприна на ризата.

— Да — каза тя в отговор на неизречения му въпрос.

Младият мъж усети как някаква невидима копринена нишка ги обвива, за да ги свърже завинаги.

Рамона го хвана за ръката и го поведе към леглото. Той нежно отметна косите от лицето и погледна в очите ѝ, почувствал, че го обзема пълен покой.

— Благодаря ти.

Тя нежно го събори върху леглото, за пръв път свободна да го обича с цялото си сърце и душа. Бавно, без да откъсва поглед от очите му, плъзна пръсти в отвора на ризата, разкопча копчетата, прокара длани по гладката мускулиста кожа и нежно разтри зърната на гърдите му. Те се втвърдиха, а очите му потъмняха. Устните му леко се разтвориха, а дишането му се учести и горещият му дъх парна страните ѝ.

Рамона бавно се наведе. Коленете ѝ се притискаха към бедрата му. Целуна го леко по пъпа. Мускулите на плоския му корем се стегнаха. Бавно продължи нагоре и жадно засмука едното зърно. Чу едва доловимо ръмжене. Неговото тяло ѝ принадлежеше! Неговото сърце бе нейно и тя щеше да го запази завинаги! Неговата любов бе нейна и тя никога нямаше да ѝ позволи да си отиде!

Рамона затвори очи. Езикът ѝ бавно се плъзна по шията му.

Деймън обви ръце около кръста ѝ, притегляйки я още по-плътно към себе си. Струваше му се, че тя целуна душата му, сливайки я докрай със своята. Искаше този миг да продължи вечно. Никога досега не се бяха любили по този начин. Първият път бе едно откритие, а последният — дива, изпепеляваща страст, едновременно наказание и наслада.

Този път бе различно. Любовта им бе толкова безкрайна, толкова всеобхватна, толкова мъчителна и толкова сладка, че сега разбра защо

французите наричат любовния акт „малката смърт“. Отвори очи и погледна лицето ѝ, а ръцете му отметнаха гъстата сребриста маса.

— Рамона? — изрече името ѝ като въпрос. Трябваше да бъде сигурен.

И тя му отговори.

— Да! О, да!

Бързо смъкна дрехите си, а треперещите ѝ ръце трескаво се протегнаха към колана му. След миг и двамата бяха голи. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ и я завъртяха под него, а коленете му обхванаха бедрата ѝ.

Очите ѝ се разшириха, когато той проникна в нея, а тялото ѝ се изви, за да го поеме дълбоко в себе си. Кръвта пееше във вените ѝ, бедрата ѝ обвиха кръста му, сграбчили в сладък капан пулсиращата му мъжественост. Деймън стисна челюсти. Няколко тъмни кичура паднаха върху челото му, а очите му, когато погледнаха надолу към нейните, бяха с цвета на облак, предвещаващ снежна буря — дълбоки и тъмносиви. Зениците му бяха огромни и отразяваха нейните.

Ноктите ѝ се забиха в гърба му, докато той я водеше към блаженството на екстаза. Тя се вкопчи трескаво в него, зърната ѝ се търкаха в мускулестите му гърди, а влажните ѝ от пот коси се бяха разпръснали върху възглавницата като течно злато.

Виковете им се сляха в един, когато светът им експлодира във върховното удоволствие. После тялото му се отпусна върху нейното, хлъзгаво от пот, разтърсвано от последните тръпки на страстта.

Дълго време тя остана да лежи, просната под него. Ръката ѝ разсеяно галеше влажната му коса, а лицето му бе заровено в гърдите ѝ. Сега вече Рамона знаеше защо жените през вековете бяха убивали заради любимите си мъже. Защо бяха избухвали войни заради любовно предателство. Защо рицарите са се дуелирали заради дамата на сърцето си.

И тя сега беше готова да умре или да убие заради мъжа, който лежеше в прегръдките ѝ. Чувстваше се толкова безумно смела и изпълнена с толкова опасна решителност, че ѝ се искаше да го изкрещи.

Тя щеше да спаси Деймън от собствения си баща! И да изживее живота си с него! Въпреки всички опасности!

Тя вече бе готова за тях.

ГЛАВА 24

Верити Фокс очаровано наблюдаваше величествените водопади при Очо Риос. От близо двеста метра височина студените и чисти планински води се разбиваха на пръски върху каменни стъпала и се спускаха към топлите води на Карибско море. Верити бавно тръгна надолу и видя, че много хора в бански костюми се насочват към подножието на водопадите. В един миг на абсолютно безразсъдство тя бързо откри съблекалните, измъкна банския костюм от чантата си и се преоблече. Отне ѝ само няколко минути, за да се присъедини към група от оживени туристи. Екскурзоводът им обясни някои от географските особености на острова, разказа им историята на водопадите, а след това идваше и изненадата — всички се изкачваха по каменните стъпала и образуваха човешка верига, като се държаха за ръка.

След като се изсуши и изпи коктейл от кокосово мляко, ямайски ром и ананас, Верити се преоблече и се запъти към Олд Форт, построен през 1777 г. Вече имаше чувството, че е била най-малко три дни на острова, а не само три часа. Разбира се, не бе безразлична към екзотичната красота на Ямайка, ала копнееше за Грег. Искаше го толкова отчаяно, че не можеше да разсъждава трезво.

Докато се разхождаше без посока, се озова край железопътната гара. Качи се в един от дизеловите влакове и се отпусна на седалката. Започна да ѝ става горещо. Отвори прозореца, наведе се напред и задиша дълбоко. Сърцето ѝ биеше ускорено. Тя провери пулса си. Още няколко минути и горещата вълна щеше да отмине. Ала след пет минути, когато влакът стигна до следващата спирка, тя все още изгаряше от топлина. Бързо слезе и се облегна на един стълб. Край нея минаваха хора, чуваха се смехове и закачки. Младата жена знаеше, че поведението ѝ привлича погледите и се опита бавно да потегли. Сърцето ѝ бясно туптеше. Никога досега не се бе чувствала по този начин. Имаше усещането, че земята под краката ѝ се клати, а тя плува

в някаква червена мъгла. Успя да спре едно такси и седна отзад. Краката ѝ трепереха.

— Към пристанището. Аз съм пътничка от „Александрия“ — гласът ѝ се чу толкова слабо, че шофьорът загрижено погледна в задното огледало.

— Добре ли сте, мис?

— Да. Моля ви... към пристанището.

— Колко?

Верити примигна.

— Какво?

— Колко ще ми платите, мис?

Младата жена простена. Бе забравила, че на кораба ги бяха предупредили да се пазарят за цената на таксито, преди да е потеглило.

— Десет ямайски долара, става ли? — искаше по-бързо да отиде на хлад. Искаше Грег.

Шофьорът кимна и колата потегли, а Верити едва не извика — всичко край нея се завъртя в бесен танц. Бързо затвори очи, ала и това не помогна. С нарастващо чувство на обреченост осъзна, че всеки миг ще изгуби съзнание. Нямаше да може да стигне до кораба...

Джон Гарднър проверяваше лекарствата по списък, нещо, което правеше всеки ден, и то не само за да се увери, че има достатъчно от най-необходимите медикаменти. Някои бяха много скъпи и той не се изненада от заповедта на капитана да се проверяват всеки ден. Джон надушваше наркоманите от километър и докато проверяваше наличностите от морфин, поклати глава. Какво караше интелигентни и способни хора да изпаднат в зависимост от наркотиците?

Едва не изпусна списъка, когато чу силните удари по вратата. Хирургът побърза да отвори.

— Да?

На прага стоеше един от стюардите с преbledняло лице. Ала когато заговори, гласът му бе спокоен.

— Една от нашите пътнички — доктор Фокс — се е разболяла, сър. В момента е на кея, в едно такси. Не бяхме сигурни дали трябва да я местим, без...

— Заведете ме — бързо го прекъсна лекарят.

Шофьорът на таксито крачеше неспокойно напред-назад и си отдъхна с облекчение, когато докторът пристигна. Джон отвори задната врата. Верити бе в безсъзнание. Провери пулса ѝ. Прекалено ускорен! Той се намръщи.

— Помогнете ми да я изнесем оттук. Кажете на капитана, че имаме спешен случай.

Рамона и Деймън вървяха ръка за ръка покрай плажната ивица.

Младият мъж не можеше да откъсне поглед от нея. Никога досега не се бе чувствал толкова спокоен и умиротворен. Тя бе облечена в свободно падаща тънка черна рокля, която великолепно контрастираше със сребристите ѝ коси. Вятърът си играеше с леката материя, която прилепваше към тялото ѝ, очертавайки всяка извивка на прекрасните твърди гърди, изящната талия и дългите стройни крака. Деймън почувства как желанието отново се надига в гърдите му.

Рамона го погледна и мигом усети копнежа в очите му. Дъхът ѝ секна.

— Да си намерим ли стая в някой уединен хотел? — дрезгаво прошепна тя, хвърляйки поглед към оживения плаж, изпъстрен с плажни чадъри и шумни заведения за бърза закуска. Бяха се любили само преди няколко часа, а ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност.

Деймън се наведе към нея, сграбчи я в прегръдките си и радостно се засмя. Притисна я толкова силно до гърдите си, че тя си помисли, че ще я премаже. И двамата не забелязаха дългото тъмносиньо Бентли, което спря под една палма на няколко метра от тях.

— О, Рамона — прегракнало промълви Деймън, а в очите му блеснаха игриви пламъчета. — Ако знаеше колко много те обичам, сигурно щеше да се изплашиш.

Очите ѝ засияха.

— Не — меко отвърна тя. — Няма да се изплаша. — Вече не!

— Искам да те любя така, че да те оставя без дъх! — гласът му трепереше от желание.

— Това обещание ли е?

Деймън се засмя, а устните му нежно ухапаха ухото ѝ, предизвиквайки трепет в цялото ѝ тяло.

— В такъв случай — с усилие преглътна тя, — да вървим!

Двамата забързаха, без да забележат нито тъмносиньото Бентли, нито малкия червен Фиат.

Грег влезе в болницата и спря като закован. Върху една от операционните маси лежеше Верити с кислородна маска на лицето.

Стюардът му беше предал накратко съобщението на доктора и Грег побърза да отиде в хирургията. Щом я видя, цялото му самообладание го напусна. Джон веднага забеляза преbledнялото лице на капитана и мислено се прокле. Припомни си собствените си подозрения и дълбоко въздъхна.

— Седни, Грег. Отвън! — твърдо добави лекарят и му посочи чакалнята.

В първия миг Грег понечи да възрази. Искаше му се да приближи до нея, да я разтърси, да я събуди, да се увери, че е добре. Единствено дългите години, през които се бе приучавал на самоконтрол, му помогнаха да се извърне и да излезе, затръшвайки вратата зад себе си.

Светът бавно се завръщаше. Отначало Верити чу някакви далечни звуци, после действителността постепенно започна да изплува от мрака. Тя примигна, търпеливо изчакайки неясните форми да добият очертания. Първо видя светлозелените завеси, зад които изплува кръглото като луна лице на Джон.

— Здравей — просто рече той.

Гласът му идваше сякаш от дъното на кладенец. Верити измъчено се усмихна.

— Здравей. Жадна съм.

Джон кимна, наля й чаша вода и й я подаде. Тя я изпи бавно, въпреки че жаждата я изгаряше.

— От колко време съм в безсъзнание?

— Не съм сигурен. Шофьорът на таксито е повикал един от стюардите. Предполагам, че си била в безсъзнание около десет минути.

— Разбирам — кимна Верити.

Всъщност не разбираше. Припадъците не бяха обичайни за левкемията, от която тя страдеше. Наблюдаваше как той нервно остави празната чаша и извърна сериозното си и разтревожено лице към нея.

— Ще ми кажеш ли какво става или ще трябва да се свържа с онзи твой приятел от Оксфорд? Драйер, нали така се казваше?

Верити с усилие преглътна. Имаше усещането, че гърлото ѝ е пълно с пясък.

— Няма какво да ти казвам. Просто тази сутрин се изкачих по каменните стъпала на водопада, след това се разходих из Олд Форт. Слънцето бе много силно... вероятно съм получила слънчев удар.

Джон не откъсваше поглед от лицето ѝ, ала тя го гледаше право в очите, без да мигне.

— Добре, Верити. Добре. Ще те оставя тук тази нощ само за да съм сигурен, че с теб всичко е наред.

— Чудесно. Благодаря ти, Джон — облекчено кимна тя.

Джон се изправи и отиде до вратата.

— Ще се върна след час, за да проверя как се чувстваш. Между другото, ако се нуждаеш от нещо, само натисни звънеца от дясната страна на леглото. Сестрата е в съседната стая и веднага ще дойде.

Верити кимна. Проследи го как излиза и затваря вратата. Настана продължителна тишина. Сетне младата жена бавно извърна глава и се втренчи в белия таван.

— О, по дяволите — тихо прошепна тя.

Стаята бе малка и по-голямата ѝ част се заемаше от огромното легло с балдахин, което навярно бе пристигнало заедно с петте хиляди войници, появили се в пристанището Кингстън през 1655 г. Четирите високи колони със сложна резба бяха от черешово дърво, а самото легло бе покрито със снежнобяла ленена покривка. Стаята имаше само един малък прозорец, който бе отворен, и отвън нахлуваше уханието на жасмин.

Откриха странноприемницата съвсем случайно в едно малко селце край Марта Брей Ривър. Освен с бар и малък ресторант, странноприемницата разполагаше и с три стаи за гости.

Рамона приближи до прозореца и надникна навън. Прекрасните бели цветове на жасмина достигаха до перваза и младата жена си каза, че никога досега не е била в по-красива стая. Извърна се и погледна към любимия си. Той се бе изправил до вратата, облечен в черен костюм, със свободно отпуснати ръце. Погледът му изгаряше лицето ѝ.

Рамона усещаше енергията, която пулсираше в него, и сърцето ѝ заби ускорено.

Тя мълчаливо разпусна косата си и прокара пръсти през нея. Сребристите вълни се разстлаха по раменете ѝ и достигнаха до кръста. Деймън мъчително преглътна, свали обувките и сакото си. Въздухът в стаята бе наелектризиран от страст. Тя се наведе, за да развърже връзките на сандалите си. Деймън разхлаби вратовръзката си и я свали. Когато ръцете му посегнаха към бутонелите, Рамона издаде тих гърлен звук, бързо прекоси малката стая и пръстите ѝ ловко свалиха златните копчета. Без да откъсва поглед от очите му, тя разкопча ризата му, ръката ѝ се плъзна отдолу, а ноктите ѝ леко одраскаха гладката кожа. Той простена и затаи дъх, когато Рамона погали зърната на гърдите му и устните ѝ нежно се плъзнаха по тях.

Деймън изохка.

Кожата му ухаеше на слънце и море. Езикът ѝ облиза едното зърно и тя го засмука. Усети как мускулите му се напрягат и ръцете ѝ припряно свалиха копринената риза. Езикът ѝ продължи пътя си към другото зърно, а после нагоре по ръката, рамото, чак до шията. Внезапно го сграбчи и го завъртя. Деймън се озова с лице към избелелите тапети на стената. Устните ѝ заобсипваха с леки целувки врата му, а ръцете ѝ се плъзнаха надолу по гърба.

Деймън тихо въздъхна, Рамона трескаво разкопча колана на панталона му. Той остана гол и уязвим. Силните ѝ ръце го изненадаха повторно, когато отново го сграбчиха и той се намери с лице към нея. Тя се притисна към него и устните ѝ жадно се впиха в неговите.

Младата жена усещаше как слабините му пулсират, притиснати до нейните, и краката ѝ отмаляха. Бавно, много бавно тя плъзна устни по брадичката му, сетне по гърлото и продължи надолу към пъпа. Бедрата му конвулсивно потръпнаха и Деймън не може да сподави краткия си вик. Сетне, без да се колебае и без свян, Рамона пое в устата си меката като кадифе главичка на гордо стърчащата мъжественост и леко я засмука.

Деймън застина от изненада. Наведе се, но видя само върха на сребристо златистите ѝ коси, изохка и отметна силно глава назад, гърбът му се изви като дъга, а тялото му се разтърси от вълните на невероятно удоволствие. Затвори очи. Ръцете му отчаяно задрачиха по стената.

— Рамона! — изкрещя името ѝ и потрепери, а слабините му се напрегнаха от сладка болка.

За миг си помисли, че ще се хлъзне надолу по стената, толкова отмалял и обезсилен се чувстваше. Ала най-сетне пулсиращото удоволствие започна да стихва, Рамона бавно се изправи и го погледна. Видя дивата страст в сребристите ѝ очи и му се прииска да закреци от радост. Устните му се извиха в лека усмивка.

— Сигурно си много доволна от себе си? — престорено сърдито попита той и тя се засмя.

— Всъщност...

— Добре, защото сега е твоят ред — изръмжа младият мъж, сграбчи я, отнесе я до леглото и легна върху нея. Очите му изпускоаха искри. Хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата.

— Това обещание ли е? — промърмори Рамона и разтвори бедра, когато коленете му се мушнаха между тях.

— Не — дрезгаво отвърна той и протегна ръка към ципа на роклята ѝ. — Заплаха! И — добави, а очите му нежно блеснаха — още един начин, за да ти благодаря.

Грег скоочи на крака в мига, в който Джон се появи на прага.

— Как е тя?

Хирургът направи няколко крачки със замислено лице.

— Ще ти кажа истината, Грег. Не знам...

— Не знаеш? — избухна капитанът. Имаше чувството, че ще се пръсне от напрежение. — Що за отговор е това?

Джон не обърна внимание на резкия тон.

— Искрен. Не знам, защото подозирам, че тя не е откровена с мен — лекарят хвана Грег за ръката и го поведе навън. — Искам да дойдеш с мен. Може би ще имам нужда от свидетел.

Грег го последва в празната каюта на Верити.

— Кажи ми направо какво става?

Джон въздъхна.

— Доктор Фокс има левкемия, Грег — меко отвърна той. — Някои видове левкемия са лечими със смяна на кръвта и...

Очите на Грег бяха станали огромни и приличаха на два тъмни кладенеца.

— Но не и нейната?

— Не. Верити е в крайната фаза на болестта. Поне аз така мислех.

Дива надежда проблесна в очите на Грег.

— За Бога, Джон, има ли или няма левкемия? — гласът му трепереше и той се извърна и отчаяно прокара ръка през косата си.

— Ти я обичаш, нали? — тихо попита лекарят.

Без да го погледне, капитанът кимна.

— Знам, че това е против правилата... О, по дяволите, правилата! Да не би да ми казваш, че тя ще умре?

Джон пое дълбоко дъх.

— Когато тя дойде за пръв път при мен и аз се запознах с анамнезата ѝ, смятах така. Това пътуване е... — замълча и сведе поглед.

Грег разбиращо кимна. Това пътуване е било последната ѝ възможност да се порадва още малко на живота. Затвори очи. Сега вече много неща му се изясняваха.

— Ще ти кажа нещо напълно поверително — продължи хирургът. — Преди около десетина дена един от нейните колеги дойде на борда.

— Гордън Драйер? — внезапно разбра всичко. Верити нямаше любовна връзка с оксфордския доктор. Когато онзи ден влезе в каютата ѝ, Драйер просто я е преглеждал!

— Миналата седмица той се върна, прегледа Верити и взе няколко кръвни проби. Количеството на белите ѝ кръвни телца бе намаляло и продължаваше да спада. Това е успокоителен признак, но, Грег, мисля, че тя взима някакво експериментално лекарство — завърши лекарят и Грег се втренчи смаяно в него.

— Искаш да кажеш, че е... незаконно?

— Да — кимна Джон, — опасявам се, че е точно така.

Грег пое дълбоко въздух.

— Но ако това ѝ помогне, ако я излекува...

Джон тъжно го изгледа.

— Не съм сигурен, Грег. Тъкмо в това е проблемът.

Грег си представи Верити, която в момента лежеше в болницата.

— Ти мислиш... — не завърши изречението си и се огледа наоколо. Стаята бе изпълнена с присъствието ѝ — във въздуха се

носеше едва доловимият аромат на парфюма ѝ, по четката за коса върху тоалетната масичка чернееха няколко косъма от косите ѝ, книгите ѝ, радиото ѝ... О, Господи, не позволявай да умре! — Тогава по-добре незабавно да го потърсим.

Джон унило кимна.

— Точно заради това те доведох тук.

За щастие не търсиха дълго. Джон откри лекарството още в първото чекмедже, което издърпа. Грег безмълвно го наблюдаваше как разтваря малкото квадратно сгънато листче.

— О, по дяволите! — изруга хирургът. Беше се надявал, че няма да го намери. Какво да прави сега? Ако докладва за случая, с кариерата на Драйер е свършено. Или пък да си мълчи и да я гледа как умира?

— Какво мислиш, че е това? — отмаляло попита Грег. Леденият ужас насочваше пипалата си към сърцето му: Верити умираше...

— Не знам — отвърна Джон, внимателно сгъна листчето и го остави там, където го бе намерил. Погледна към Грег и потрепери при вида на болката и ужаса, изписани на лицето му. Изпъчи рамене и твърдо погледна към капитана, викайки на помощ цялото си самообладание и професионализъм. Грег го разбра и кимна. Не биваше да се поддава на чувствата. Трябваше да се съвземе. Трябваше да помогне на Верити.

Двамата се гледаха известно време. Накрая лекарят въздъхна.

— Не знам какво е това, капитане, нито как ѝ се отразява — мрачно рече Джон, — но твърдо възнамерявам да разбера.

Още докато изричаше думите, и двамата бяха споходени от една и съща мисъл — какво ще правят след това?

ГЛАВА 25

Ямайка

— Идеята беше добра — със задоволство въздъхна Рамона, докато гледаха как „Александрия“ бавно се отправя към Куба. И двамата бяха омагьосани от красотата на кораба, понесъл се към залива. Бяха решили, че малко откъсване от лайнера ще им се отрази добре. След два дена щяха да отлетят със самолет до Куба, за да посрещнат плаващия дворец на следващото му пристанище.

Прекараха сутринта в стаята на хотела. Любиха се бавно и нежно. Закусваха. После Деймън отказа да ѝ каже къде смятат да отидат, сега, когато изключи двигателя на колата и се извърна към нея, очите му дяволито блестяха. През последните няколко дни съвсем бе забравил за акциите на Маркхем, за Джо Кинг, за кораба. Сега единствено Рамона имаше значение за него.

— Какво има? — попита той, когато тя учудено се втренчи в редицата надуваеми лодки. — Страх ли те е?

Рамона възмутено изръмжа.

— Ще видим кой го е страх — промърмори тя, изпъчи рамене и слезе от колата. Дватамата се запътиха към гишетото, където се наемаха надуваеми лодки за разходка по реката. Там ги информираха, че Лета тече през километри девствена растителност. Облякоха светлооранжеви спасителни жилетки и се присъединиха към една група весели тийнейджъри, наобиколили екскурзовода, който ги запознаваше с инструкциите за безопасност и правилата за управление. Деймън и Рамона последваха компетентно изглеждащия водач към светложълтата лодка, която спокойно си се полюшваше върху водата. Децата се заръчкаха с лакти, ала никой не се претрашаваше да се качи.

— Първо дамите — промърмори Деймън и Рамона остро го изгледа, но угълчетата на устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка.

— Колко галантно — измърка тя и стъпи в лодката. В началото люлеенето бе малко изнервящо, а мисълта, че само някаква си гума я

дели от студената планинска вода, не бе особено успокояваща, ала тя сподави страха си и се настани според инструкциите. Деймън, естествено, се качи последен и Рамона закачливо му се изплези.

— Ти си се возил и друг път — подозрително го изгледа Рамона. Движенията му ѝ се сториха прекалено уверени и ловки за един новак. Може би имаше нещо в интеллигентните му очи, загорялата кожа или лидерската сила, която се излъчваше от цялото му същество, тъй като екскурзоводът без колебание му нареди да седне отзад, доста отговорна позиция за аматьор.

— Не е честно! За пръв път се качвам на такова нещо! — оплака се Деймън, ала уверено зае мястото си.

Екскурзоводът, след като оправи въжетата, взе греблото и очаквателно ги изгледа. Двамата също грабнаха по едно гребло и потеглиха по течението.

Незабравимо преживяване! Отвсякъде — пищни цветя, ярки птици и екзотични животни. Постепенно течението се усилваше, но Рамона истински се наслаждаваше на подскачането на гумената лодка по буйните вълни. Бузите ѝ горяха, а синьо-зелените ѝ очи искряха при звънкия ѝ смях. Деймън през цялото време не откъсваше поглед от нея, напълно сляп за природните красоти, край които минаваха.

„Александрия“ се носеше по морските вълни. Застанал на капитанския мостик, Грег слушаше прогнозата за времето в Хавана. Очакваха се силни ветрове от осма степен по скалата на Бюфор. Не бе изненадан. Цветовете на облаците вече му го бяха подсказали.

— Кажи на хората в машинното отделение, че тази нощ ще си заслужат заплатите — обърна се Грег към офицера, който бе на вахта. Той кимна и вдигна вътрешния телефон.

Всъщност никой не бе разтревожен. „Александрия“ бе конструирана така, че да издържи дори и на урагани. Ала силният вятър принуди по-голямата част от пътниците да останат по каютите си.

Грег погледна още веднъж към радара. Два товарни кораба и един танкер също се движеха към Хавана. Нищо обезпокоително.

— Ерик, ще отсъствам около половин час. Ако има нещо, ще ме намериш в болницата.

Както и очакваше, Джон надзираваше сестрите, които раздаваха успокоителни на пътници с прежълтели лица.

— Капитане, надявам се, че не страдате от морска болест? — шеговито се обади Джон, тъй като всички любопитно се вторачиха в Грег.

— Стар морски вълк като мен? Просто трябва да проверя онези митнически декларации, Джон.

Лекарят мигновено го разбра.

— Те са в кабинета ми. Сестра, нали ще се справите? — подвижна той към една млада жена, чиито професионални маниери успокояваха и най-уплашените пътници.

Щом влязоха в кабинета, Грег веднага се обърна към Джон:

— Свърза ли сее Драйер?

Хирургът поклати глава.

— Не, трябва да се съобразяваме с часовата разлика, но предполагам, че вече е отишъл на работа. Снощи взех номера му от ямайската телефонна централа.

Грег кимна и седна, въртейки нервно шапката си в ръка, докато Джон набираше Англия.

— Да? — гласът на Гордън бе остър и рязък.

— Гордън? Обажда се Джон Гарднър.

Гордън застана нащрек.

— Джон? Какво мога да направя за теб?

— Верити припадна вчера. Чудех се дали ти не можеш да ми кажеш защо?

Гордън замълча за секунда.

— Но тя не може... да е припаднала! — когато я видя последния път, не му спомена за никакви припадъци, а след като е спряла да взема лекарството, не би могло да има причина за тях.

— Да, но припадна — мрачно повтори Джон. — А ние открихме нещо... нещо много интересно, увито в тънки бели листчета. Знаеш ли какво е това?

Този път мълчанието от другата страна на линията продължи по-дълго. Сетне се чу дълга въздишка.

— Тя е продължила да го взема — с глух глас се обади накрая Гордън. — О, по дяволите! Точно когато аз може би... — млъкна, внезапно осъзнал, че говори по открита телефонна линия. — Виж,

Джон, имам нужда от малко време. Мисля, че може би съм открил причината за горещите вълни и припадъците. Вероятно ще мога да отстраня страничните ефекти. Толкова е просто, че едва не го пропуснах. Не се досетих, докато...

— Гордън! — предупредително го прекъсна Джон и погледна към Грег.

— Джон, моля те, имам нужда от още малко време. Само още двадесет и четири часа и ще бъда сигурен. Не мисля, че трябва да казваме на Верити, не и докато не се уверя напълно.

Джон въздъхна. Доктор Драйер бе измъкнал тайно експериментално лекарство от Англия, а Верити го вземаше. Формално погледнато, и двамата бяха извършили престъпление.

— По дяволите, човече, не разбираш ли колко сериозно е всичко? — избухна Джон.

За пръв път от няколко седмици върху устните на Гордън се появи нещо като подобие на усмивка.

— Мисля, че много добре разбирам. Но ако ти беше на мое място, нямаше ли да рискуваш? Особено ако пациентът е най-добрият ти приятел и дяволски талантлив хирург?

Джон се облегна назад и примирено въздъхна.

— Прав си. Извини ме — видя, че Грег учудено повдига вежди и поклати глава. — Какво точно трябва да направя сега?

— Мисля, че тя все още взема лекарството. Изнеси го от стаята ѝ и го заключи на безопасно място.

— Но количеството на белите ѝ кръвни телца е намаляло с още 4%. Вчера ѝ взех кръв.

— Чудесно! — радостно възкликна Гордън, ала в следващия миг радостта му помръкна. Мислеше, че е открил разрешението, но не беше сигурен. Ами ако греши? Беше се оказало толкова просто, че той още не можеше да повярва.

— Дали не е по-добре да продължи да взема лекарството? В нейното положение най-важното е количеството на левкоцитите. Каж ми нещо повече за тези горещи вълни и припадъци.

От другата страна на бюрото Грег се надигна с преbledняло лице. През цялото време тя е била болна и го е крила от него? Внезапно си припомни неочакваните ѝ тръгвания, странното ѝ държание, променливите ѝ настроения. А той си бе помислил, че

вероятно е отегчена и се чуди как да сложи край на връзката им. Поклати отчаяно глава. Как може да е бил толкова глупав?

Джон изслуша разказа за Херкулес.

— Това никак не ми харесва. Какво да правим тогава? Да я оставим ли да продължи или да вземем лекарството и да гледаме как белите ѝ кръвни телца се покачват до небето?

Гордън въздъхна. Какво би могъл да отговори?

— Тя сама трябва да реши.

— Тя вече е решила... — изтъкна Джон.

От другата страна на линията Гордън тъжно кимна.

— Прав си. Все пак това е нейният живот. Остави лекарството там, където си е. Нямаме право да се намесваме точно сега.

Джон се съгласи и затвори телефона. Ала когато погледна отново към Грег, се запита как ще му обясни цялата ситуация и дали и той ще се съгласи с тях.

Не знаеше защо, но се съмняваше.

След прекрасната разходка по реката екскурзоводът издаде на Рамона и Деймън, че са предвидени и други забавления за туристите: нощно плаване с факли, вечеря с традиционни ямайски ястия, фолклорни песни и танци. И наистина си струваше!

Корабът бе удобен, с плоско дъно и се плъзгаше бавно и грациозно по осветените от десетките факли води на голямата река. Рамона бе облечена в семпла и изискана бяла копринена рокля, която разголваше едното ѝ рамо и се спускаше на дълги дипли до глезените. Същинска древногръцка богиня! Сребристорусите ѝ коси бяха събрани в елегантен кок, на ушите ѝ блестяха миниатюрни сребърни обици с малки диаманти, а около шията си носеше изящна плетена сребърна верижка. Деймън бе в черен вечерен костюм и привличаше погледите с красивото си лице и силата, която се излъчваше от високото му стройно тяло. Много глави се обърнаха, за да се възхитят на прекрасната двойка. Двамата влюбени седяха на една маса на палубата, погълнати изцяло един от друг. Келнерът безшумно приближи с менюто и дискретно се отдалечи. Рамона си поръча традиционното ямайско предястие — задушен ориз с грах, запържен с малки лукчета, кокосово мляко и много подправки. Деймън се спря на прочутата

„островна супа“ — осолено свинско, говеждо, разнообразни зеленчуци и малки лютивни чушчици. Още с първата лъжица едва не се задави. Лютивината му дойде малко в повече.

Рамона се засмя и бързо му наля чаша вода.

— Да ти е за урок — закачливо го подразни тя. — Да не се правиш на „голям мъж“!

Вечерта минаваше като прекрасен сън. Отблясъците на факлите върху тъмната вода й придаваха тайнствено и вълшебно очарование. Нощ само за влюбени! Нощ, която нищо не можеше да развали!

Джо Кинг наблюдаваше как корабът бавно потегля по реката, а в гърдите му се надигаше безпомощен гняв. Какво правеше Рамона? Защо не се опитваше да се отърве от този Александър и да му предаде акциите на Маркхем? Докато гледаше как отплават по осветената от факлите река, изпита чувството, че всичко му се изплъзва. Въздъхна и нареди на шофьора да го откара обратно в хотела. Нищо друго не му оставаше, освен да изчака, докато пристигнат в Куба. Само ако подозираше кой го наблюдава от малкото кафене, сгушено в единия край на пристанището!

— Тръгна — обади се Франк и отпи от ямайската си бира.

Лес кимна.

— Знаеш ли какъв е маршрутът на увеселителния кораб?

Франк го осведоми, че корабът ще спре на няколко километра нагоре по реката край малък нощен клуб, където ще има фолклорни танци и песни.

— Да вървим — Лес стана, оставяйки няколко ямайски долара на масата. — Време е да си поговорим открито с доктор Кинг.

— А Александър? — попита Франк, докато крачеха към колата.

Лес не отговори. Още не беше сигурен как Деймън Александър се вписва в цялата тази картинка.

Верити взе банския си костюм. Палубите бяха съвсем пусти, тъй като пронизващият вятър бе прогонил и най-упоритите пътници в каютите им. Младата жена метна върху банския пухкав плажен халат и излезе навън. Когато отвори вратата, водеща към горната палуба,

силният вятър, носещ със себе си звуците на музика и мириса на солена морска вода едва не я събори.

След вчерашния припадък тя не бе излизала навън и сега внимателно се насочи към най-защитената част на палубата, където бяха наредени шезлонги, привързани със здрави вериги към дървения под. Излегна се върху един от тях, затвори очи и щастливо въздъхна. Толкова бе хубаво да не е в болницата, далеч от миризмата на стерилност и лекарства. Внезапно някаква сянка падна върху нея. Тя вдигна глава и когато го видя, едва не извика.

— Не бива да стоиш тук — меко рече Грег. — Студено е и вятърът е много силен.

Верити успя да прикрие радостта, че го вижда. Само небрежно сви рамене.

— Обичам стихииите. Те ме карат да се чувствам по-жива.

Грег трепна, ала тъй като стоеше с гръб към слънцето, Верити не забеляза.

— Верити...

Тя погледна към него, намръщи се, тъй като слънцето заслепяваше очите ѝ и вдигна ръка, за да се заслони от лъчите.

— Какво има, Грег? — искаше да протегне ръка, да го погали и утеши. Усещаше болката му и знаеше, че тя е причината. — О, Грег — нежно промълви Верити, — никога не съм искала да те нараня! Опитай се да ме забравиш! — видя как той трепна и лицето му се сгърчи като при мъчителна болка. Очите ѝ се разшириха. — Грег?!

Младият мъж поклати глава. Не можеше да издържа повече, докато тя го гледаше с тези огромни и толкова уязвими очи. Сега, след като бе имал достатъчно време, за да размисли, бе разбрал всичко. Но нима можеше просто ей така да ѝ заяви, че знае всичко за болестта ѝ и да гледа как тя се отдръпва от него и се свива в черупката си като смъртно ранено животно? Какво право имаше да съсипва пътуването ѝ, когато то може би е...

— Няма нищо — отвърна той, по-рязко, отколкото бе възнамерявал. — Просто исках да те предупредя, че вятърът ще се усили още. По-добре е да се прибиращ.

Верити бавно сведе глава. Сетне се изправи.

— Добре... капитане...

Грег не отвърна нищо. Единственото, което му оставаше, бе да проследи с поглед как тя се обръща и си тръгва от него.

Рамона наблюдаваше как Деймън с усилие си пробива път през тълпата към бара. След като слязоха от кораба, се забавляваха с фолклорното представление, което наистина бе много впечатляващо. Следваха танците и двамата решиха първо да се подкрепят и да отдушнат. Бе много задушно и претъпкано и Деймън едва успяваше да се промъква. Рамона се усмихна при мисълта за двата ямайски пунша с ром, които бяха решили да изпият.

— Доктор Кинг? — гласът беше висок, но потъваше в околния шум. Рамона се извърна и се озова лице в лице с инспектора с умните светлозелени очи. Мигновено нощта изгуби магическото си очарование. Инспектор Лес ѝ сочеше към вратата. Тя въздъхна, но се изправи и го последва. Двамата мълчаливо тръгнаха към градината. В един отдалечен ъгъл, под едно пищно разклонено дърво, от което се носеше ароматът на джинджифил, откриха малка дървена пейка и седнаха. Лес веднага премина към същината на въпроса.

— Дойдох, за да ви помоля за една услуга, доктор Кинг.

— Каква услуга? — попита тя, ала вече знаеше отговора.

— В плажната ви чанта, тази, която носехте в Пуерто Рико, има скрито миниатюрно предавателно устройство. Искам да вземете чантата със себе си, когато в Куба се срещнете с баща си — заяви Лес и мрачно се втренчи пред себе си. Затаи дъх, очаквайки гневното ѝ избухване. Най-сетне се осмели да извърне глава към нея, готов даже и на плесница. Срещна само ледения поглед на синьо-зелените ѝ очи.

— Разбирам — гласът ѝ бе равен и спокоен. — Това е много хитро, но подозирам, че е незаконно, инспектор Фортнъм. Надявам се, че всичко, което мисис Александър ми каза, няма да се използва като доказателство против самата нея?

Лес тъжно се усмихна.

— Ние нямаме намерение да се ровим в обстоятелствата около смъртта на мистър Майкъл Александър — адвокатите ги бяха уведомили, че не може да се възбуди ново следствие, тъй като делото е закрито.

Рамона облекчено си отдушна.

— В такъв случай, ще ми кажете ли точно какво искате от мен, инспекторе? — попита тя, въпреки че отново знаеше отговора.

Лес неловко се размърда.

— Доктор Кинг, искам да се срещнете с баща си на някое оживено място. Двата с Франк Глес ще сме само на няколко метра от вас. Нямам доказателство, това е само шесто чувство, но мисля, че баща ви е доста чувствителен към кръвните връзки, може би повече, отколкото самият той подозира. Накратко, смятам, че вие сте ахилесовата му пета, доктор Кинг.

— И какво от това? — меко попита Рамона и Лес унило въздъхна. Никак не го улесняваше, ала нима би могъл да я обвинява? Та той искаше от нея да предаде собствения си баща.

— Имаме основания да смятаме, че Джо се кани да изнудва Гарет Дезмънд за акции.

— Как?

— Дъщеря му Фелисити е студентка в колежа в Оксфорд — обясни Лес и Рамона разбиращо кимна.

— Да, в Оксфорд има големи проблеми с наркотиците. Значи вие искате от мен по някакъв начин да изкопча доказателства от баща си против самия него, а вие да ги запишете на магнетофонна лента?

— Точно така, но няма да бъде никак лесно — предупреди я той.

За няколко секунди тя остана мълчалива. Лес бе длъжен да бъде честен докрай с нея, затова тихо рече:

— Ще бъдете призована като свидетелка по дело за убийство и ще трябва да потвърдите, че това, което е записано на лентата, сте го чули от устата на баща си.

Рамона пребледня.

— Разбирам.

— Надявам се, доктор Кинг. Разполагаме с доста косвени улики против баща ви. Надяваме се, че ще успеем да пречупим и Дойл и ще го накараме да проговори, след като го арестуваме.

В този миг от отворената врата на клуба долетя силна музика и Рамона веднага позна излезлия мъж.

— Рамона? — извика Деймън.

Лес бързо се изправи.

— Сега всичко зависи от вас, доктор Кинг. Искаме да осъдим баща ви за убийството на годеника ви. Вие не искате ли същото? — и с

това последно, не особено честно предизвикателство към съвестта ѝ той с бързи крачки се отдалечи.

Деймън зърна изчезващата фигура. Лунната светлина обливаше бялата рокля и сребристите коса на Рамона. Бавно се запъти към нея. Усети, че е напрегната. Очите му подозрително се присвиха. Седна до нея и остави двете чаши на грубо скованата маса пред пейката.

— Кой беше този? — с привидно равнодушен глас попита той.

Рамона го погледна и се усмихна.

— Просто мъж, който се опитваше да ме сваля. Ревнуваш ли?

— Ни най-малко!

— Лъжец! — засмя се тя.

Деймън ѝ подаде чашата и отпи глътка от своята. Очите му тъмнееха. Усещаше, че тя е нервна и неспокойна. Кой ли бе онзи мъж? Акционер, когото се опитваше да убеди да ѝ продаде акциите си?

Много глупаво бе да си позволи да забрави за нейния план. Може би беше време отново да си го припомни.

ГЛАВА 26

Куба

Летяха към Куба, а надписът „Пушенето забранено“ иронично премигваше срещу тях, докато прелитаха над безкрайните кубински тютюневи плантации. Тропическото слънце вече огряваше зелените върхове на Сиера Маестра.

— След десетина минути кацаме в Хавана — промърмори Деймън.

— Не се ли притесняваш, че „Александрия“ ще пусне котва в пристанището на Куба?

— Просто още едно интересно изживяване за пътниците.

— Колко щедро от твоя страна. Но я ми кажи, какво точно знаеш за това място? — предизвикателно го изгледа Рамона, ала след миг вече съжеляваше за необмисления си въпрос, тъй като Деймън ѝ изнесе цяла лекция.

— А пък юлските карнавали в Хавана и Сантяго...

— Не се интересувам от карнавали.

— Безобразие! А какво ще кажеш за резерватите? В Куба има шест национални парка...

— Деймън?!

— Да?

— Мил ли ти е животът?

— Мисля, че да.

Тя се наклони към него и го целуна леко по рамото.

— Тогава по-добре замълчи.

— Доктор Кинг! Що за отношение! Аз пък си мислех, че ще бъдеш очарована от представата за Соледад Ботаник Гардънс с всичките им там пеперуди. Куба е залята от тях. Ами крокодилите? — добави той и усети как му загорчава. Тя не го забеляза, извърна се и го хапна по рамото. Очите му потъмняха, а нейните заискриха и зъбите ѝ се забиха малко по-навътре. Деймън простена и приближи глава към нея. — Доколкото знам, в Куба е забранено да се прави любов на

публични места — дрезгаво рече той. — Така че по-добре да спреш, ако не искаш да ни арестуват.

След няколко минути самолетът кацна в Хавана. Преминаха през митническата проверка, след което Деймън нае едно раздрънкано и очукано такси и се отправиха към пристанището. Докато минаваха по улиците на Хавана, Рамона тъжно забеляза, че доста жилища бяха сковани от дъски, ала тази част на града, която датираше от 1515 г., бе красива и изпълнена с особено очарование.

— Искаш ли да се поразходим? — изкусително попита Деймън.

— Предпочитам първо да се върнем на кораба, за да се освежа и преоблека.

Когато стигнаха пристанището, бяха посрещнати от величествената гледка на „Александрия“. В мига, в който видя кораба, Деймън се почувства по-добре. Преди да се разделят, тя го целуна бавно и продължително.

— Ще се видим след час, нали?

— Час? Защо толкова дълго?

— Трябва да се направя красива — усмихна се Рамона.

— Не се нуждаеш от цял час за това. За да се съблечеш, са нужни само десет секунди — прошепна той.

— Вие мъжете мислите само за едно... — усмихна му се и го остави, надявайки се, че се е държала леко и непринудено. Ако Деймън знаеше какво смята да направи, със сигурност щеше да се опита да я спре.

Влезе в каютата си, заключи вратата зад себе си и се отправи директно към масичката за кафе. Взе голямата плажна чанта и внимателно я огледа. Предавателят бе скрит толкова умело, че ѝ трябваша няколко минути да го открие. Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Инспектор Фортнъм, бива си ви — промърмори младата жена и погледна часовника си. Искаше ѝ се да има телефонния номер на полицаите, ала бе сигурна, че те са били на летището и после са я последвали до кораба.

Светкавично взе душ и се преоблече в семпла светлозелена рокля. Прокара набързо четката през косата си и я остави свободно пусната. Грабна голямата плажна чанта и се запъти към вратата.

Когато тръгна надолу по коридора, Джеф Дойл я проследи на дискретно разстояние. Рамона бе погълната от предстоящата среща с

баща си и не му обърна внимание. Насочи се към телефона в просторното фоайе. Когато вдигна слушалката, един слънчев лъч попадна върху сребърната верижка около шията ѝ и се отрази право в очите на Джеф Дойл. Сребро! Той побърза да заслони с ръка очите си. Цялото му тяло потръпна. Защо, дяволите да я вземат, тя не носеше злато? Всички други жени на кораба бяха окичени само със злато. Защо точно тя носеше сребро? Защо то проблесна в очите му като... Джеф бързо, почти тичешком прекоси фоайето. Дишаше учестено, а крайниците му трепереха. Сребро! Колко мразеше среброто! Една гледачка му бе казала, че никога не бива да се докосва до сребро! То било за него проклятие и смърт. С трепереща ръка избърса устните си. Глупости! Започваше да оглупява.

Без да подозира страховитите преживявания на Джеф Дойл, Рамона позвъни на рецепцията в най-скъпия хотел на града и пое дълбоко дъх. Не забеляза, че вратата на асансьора в дъното на коридора се отвори и оттам излезе Деймън.

Той я видя и лицето му мигновено засия. Погледът му както винаги с възхищение се плъзна по сребристия водопад, стигащ до кръста ѝ. Толкова обичаше хладното докосване на копринените ѝ коси, докато се любеха, не можеше да се насити на сладкото им ухание, докато тя спеше свита до гърдите му. Толкова обичаше...

Телефонистката я свърза със стаята на баща ѝ.

— Здравей, татко — думата едва не я задави, ала тя я използва инстинктивно. Изобщо не разбра, че Деймън я чу и замръзна на мястото си.

— Не беше на кораба, когато пусна котва в пристанището — излая в слушалката Джо Кинг.

Значи я е чакал. Това е добре.

— Не. Дойдох със самолет от Ямайка заедно с Деймън. Татко, трябва да се срещнем.

Подобно на сомнамбул, Деймън бавно се прокрадна покрай стената и се скри зад една саксия с огромна папрат. Лицето му бе изопнато, а устните здраво стиснати.

— Да, трябва — съгласи се Джо. — Вземи такси до Бодегуита де Медео. Близо е до катедралата. Носи акциите.

Рамона мрачно се усмихна.

— Разбира се — затвори и погледна чантата си. Акциите на Маркхем не бяха единственото, което щеше да носи. От прикритието си Деймън видя усмивката ѝ и сякаш се разпиля на атоми.

Рамона се запъти към изхода и младият мъж я последва, като внимаваше да не го забележи. Тя се качи в едно такси, той веднага нае друго. Видя как таксито ѝ паркира пред някаква сграда, а зад него спира малък разнебитен Фолксваген. Деймън побърза да плати на шофьора и пристъпи под слънчевия навес. Тя се озърна, а след това изчезна в сградата.

Рамона веднага забеляза Лес и Франк. Двамата се измъкнаха от фолксвагена, който изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разпадне. Хвърли им бегъл поглед и влезе в ресторанта. За миг в съзнанието ѝ изплува лицето на Кийт. „Всичко е заради теб, Кийт!“

Вървеше между масите. Лес и Франк я следваха, а зад тях крадешком се промъкваше Деймън.

Джо Кинг бе вече там, седнал зад една маса. Щом я видя, веднага се изправи. Забеляза студената ѝ усмивка и хищническият блясък в очите ѝ и гърдите му се изпълниха с гордост. Тя беше алчна за пари и власт, а той с удоволствие щеше да ѝ ги даде. Разбира се, не веднага. Първо ще трябва да я изучи, но след това...

— Здравей, татко.

Лицето на Джо засия при думата „татко“.

— Рамона! Сядай! Поръчах задушени скариди за двамата. Надявам се, не възразяваш?

— Чудесно — хладно отвърна тя и седна.

Три маси по-нататък Лес и Франк взеха по един лист с меню и се скриха зад тях. Лентата на миниатюрния касетофон се въртеше, записвайки всеки звук — от шумоленето на роклята ѝ до тиктакането на скъпия часовник на Джо Кинг. Деймън се настани пък съвсем близо до тях, на скрита от палми и орхидеи маса. Оттам можеше съвсем ясно да чува гласовете им.

— Взе ли акциите? — попита Джо и Рамона му подаде свитъка с документите. Ръката на Деймън стисна силно чашата с бира. По пръстите му покапа пяна, тъй като ръката му потрепери.

— Отлично...

— Скоро ли ще получим акциите на Дезмънд? — студено попита Рамона и отметна косите си. Баща ѝ кимна. — Означава ли това, че

мистър Доул ще влезе в действие?

На няколко маси встрани от тях Франк смаяно погледна към Лес. Инспекторът нервно примигна. Доста дръзко начало. Дали нямаше да провали всичко? Това бе единствената им възможност! Лес погледна към Джо, който бавно остави документите на масата и се втренчи в дъщеря си. Рамона, вече решила как точно да действа, знаеше, че жребият е хвърлен. Дано само не бе преценила погрешно характера на баща си...

— Доул — равнодушно повтори Джо.

Рамона се усмихна.

— О, стига, татенце. Знаем, че имаш свой човек на кораба. Да не би наистина да си въобразяваш, че не съм разкрила къртицата?

Деймън се намръщи. Какво, по дяволите, ставаше?

Устните на Джо бавно се извиха в някакво подобие на усмивка.

— Трябваше да се досетя — снизходително рече той. Наистина си я биваше, тази негова дъщеря! — Той си има своите задачи — призна Джо, — ала аз разполагам с друг доверен човек, който ще се справи с Дезмънд. Предполагам, че още не си го открила?

Рамона се надяваше изненадата ѝ да не си е приличала и се усмихна.

— Може би да, може би не. Обаче, който и да е той, предполагам, че ще действа чрез дъщерята на Дезмънд. Или греша? — измърка тя.

Джо усети как кръвта се отдръпва от лицето му и равнодушно посегна към чашата си.

— Моля?

Рамона се облегна назад и сухо се усмихна.

— Стига, татенце. Аз също съм си написала домашното — гласът ѝ прозвуча студено и жестоко. Повдигна ѝ се, когато видя одобрителния поглед в очите на баща си.

В своя ъгъл Деймън рязко пое въздух. В гърдите му се надигна гняв, ала болката, която разкъсваше сърцето му, бе много по-силна. О, Рамона, Рамона!

— Сделките на Гарет Дезмънд са напълно почтени — смело продължи Рамона, — ала дъщеря му се е забъркала в доста неприятна каша в Оксфорд. Колко удобно, нали?

Деймън изпита желание да скочи, да отиде при нея, да я разтърси и да изтрие алчния израз от лицето ѝ, да заличи злобата в гласа ѝ. Това

не бе жената, която обичаше. Това бе някаква алчна кучка, която изобщо не познаваше!

Джо Кинг отпи голяма глътка от пиетието си.

— Та докъде стигнахме?

Лес Фортнъм сви ръцете си в юмрук. Не, Рамона! Не! Той сам трябва да го каже! Ако успееш да разберат кой е вторият човек на Кинг на борда, вероятно щяха да могат да го обвинят в изнудване. Хвърли отчаян поглед към Рамона.

— Не съм казала нищо, татенце.

Баща ѝ избухна в смях.

— Права си, разбира се, моето момиче. Ще използваме дъщерята. Тя е наркоманка, и то доста глупава. Дезмънд ще бъде принуден да продаде акциите си, ако не иска скъпата му дъщеричка да попадне в затвора след шумен обществен скандал.

В своя ъгъл Деймън пребледня. Изнудване! Те се канеха да изнудват неговия стар приятел! И говореха за това толкова спокойно, сякаш обсъждаха времето! Погледът му бе привлечен от дългите ѝ тънки пръсти, които небрежно въртяха чашата. Тези пръсти го галеха...

— Само — щастливо продължи Джо — Дезмънд да види снимките...

За миг Рамона спря да върти чашата си.

— Имаш снимки? — спокойно попита тя. — Наистина съм впечатлена. Познавам оксфордските сбирки. Там не се допускат външни лица, а когато водят някой нов, по няколко души поръчителстват за него.

Джо Кинг самодоволно се усмихна.

— Аз си имам свои хора навсякъде. Фотографът е доставчик на дрогата.

Франк Глес шумно изпусна въздуха от дробовете си. Това вече беше нещо! Ако сега Рамона успееше да насочи разговора към убийството на Кийт Тредстоун...

Деймън нещастно притвори очи. Докъде щеше да стигне този ужас?

Рамона отметна глава назад. Искеше ѝ се да изкрещи. Никога досега не бе изпитвала подобно отвращение към никое човешко същество. Но трябваше да продължи.

— И така, слагаме ръка и върху акциите на Дезмънд. Прибавяме тези на Маркхем, твоите и на Кийт и „Александрия“ е наша, нали?

Деймън сведе глава. Болката бе толкова непоносима, че имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне. Вече нямаше избор. Трябваше да пожертва любовта на живота си! За миг дори пожела да я убие.

Сърцето на Рамона учестено заби. Сега! Моментът бе настъпил!

— Горкият Кийт — замислено рече тя и тихо се засмя. — Той наистина не е разбирал в какво се забърква...

Джо Кинг избухна в смях.

— Не! Трябва да ти кажа, че съм изненадан от твоя избор. Такова нищожество! Та ти можеш да имаш всеки мъж, когото си пожелаеш, Рамона!

В главата на Деймън сякаш избухна бомба.

Рамона сви рамене.

— Той беше слаб човек, лесен за манипулиране. А от твоя гледна точка е направо идеален. Работата на един брокер е да купува акции и това не би събудило ничие подозрение. Затова го избра, нали?

Джо Кинг едва се сдържа да не ѝ изръкопляска. Това бе все едно да наблюдаваш как твоят кон печели дербито.

— Браво!

Рамона студено се усмихна.

— Но ти си поел голям риск, татенце. Кийт е могъл по всяко време да те измами. Всъщност той е купил известно количество акции от свое име.

Джо Кинг се изкиска.

— Нямаше начин, малката ми. Накарах го да подпише толкова много документи за гаранция, че ръката му сигурно се е схванала. Дори го заставих да направи завещание, в което оставя акциите на мен. Помислил съм за всичко. Щяха да бъдат мои. Всичко вървеше по план.

— Не съвсем — провлачено рече Рамона. Ударите на сърцето ехтяха в ушите ѝ. Сега бе моментът да изиграе коза си. — Не си отчел лоялността на Кийт към мен. Или мислиш, че промяната на завещанието е една случайност? — предизвикателно попита тя и тихо се засмя. Погледна го над ръба на чашата си, опитвайки се съвсем точно да отгатне реакцията му. Отпи голяма глътка от златистата течност. Имаше нужда от алкохол, за да продължи.

Лес рискува да хвърли един поглед към тяхната маса и видя, че Джо Кинг внезапно се изправя.

— Какво... искаш да кажеш? — малките му очички се присвиха като на плъх.

Рамона потръпна. Добре, че Лес и Франк са само на няколко метра от нея! Дали тази очи не са били последното нещо, което е видял Кийт, преди да... Стига! Успя да изобрази нещо като усмивка.

— Стига, татенце, помисли добре — укорително го изгледа тя. — Това, което притежаваше Кийт, беше и мое. Да не би наистина да смяташ, че той тайно от мен е купувал онези акции за теб? Нима наистина си въобразяваш, че аз съм била извън играта?

Доста дълго Джо Кинг остана безмълвен. Внезапно младата жена срещу него, която бе негова плът и кръв, му заприлича на много опасна отровна змия. Неочакваната ѝ жестокост го смуцаваше, но и му действаше възбуждащо. Какъв екип щяха да бъдат! Баща и дъщеря! Заедно щяха да бъдат непобедими!

В своя ъгъл Деймън потрепери от злобния ѝ смях. Устните му побеляха, когато чу как е използвала онзи нещастник Кийт Тредстоун. По същия начин сега използваше и него. Още един глупак, който играе по свирката ѝ. Прониза го остра болка при спомена за страстните им любовни мигове. Смахът... Любовта, която изглеждаше толкова истинска... О, Господи...

— Това, което не бива да забравяш, скъпо татенце, е, че Кийт ми докладваше всичко — излъга Рамона. — Нима наистина мислиш, че той изцяло е бил в твои ръце?

Джо Кинг я изгледа с искрено възхищение.

— Да си призная, именно така смятах. Сега се оказва, че през цялото време ти си контролирала и двамата ни — вдигна чашата си. — Поздравявам те, дъще — каза той с глас, в който гневът и завистта се смесваха с уважението. — Наздраве!

— Наздраве! — отвърна тя.

Деймън Александър стана от масата. Бе чул достатъчно. Не можеше да издържа повече. Трябваше да поговори с Гарет Дезмънд и да го убеди да свидетелства, че е бил изнудван. Ще унищожи Джо Кинг! Ще тикне единствената си любов в затвора! Мисълта го прониза като отровна стрела и краката му се подкосиха.

— Разбира се, когато уби Кийт, това малко обърка плановете ми — продължи Рамона и Деймън сломено се отпусна обратно върху стола.

Лес и Франк затаиха дъх.

— Какво? — излая Джо Кинг, почервенял от гняв.

Рамона студено го изгледа.

— О, стига, татенце! Кийт не се е самоубил. Никога не е мислил да слага край на живота си. Накарах го да промени завещанието си само като застраховка. Някой нещастен случай... но не съм мислила за убийство. Предполагам — продължи тя, — че той е открил нещо, което го е изплашило и го е накарало да ти се противопостави?

Очите на Джо Кинг заприличаха на две тънки цепки. Всъщност Тредстоун се бе натъкнал на Джеф Дойл и бе разбрал за резервния им план. А Тредстоун не искаше да се замесва в убийство. Глупак! Резервният план бе само за всеки случай, ако нещо сериозно се обърка. Всичко, което трябваше да направи онзи кретен, бе да държи устата си затворена... Но, не! Глупакът заплаши, че ще отиде в полицията. Джо пое дълбоко дъх. Нещата започваха да му се изплъзват. Имаше неща, които не би казал на никого. Дори на дъщеря си.

— Ще те изпратя до „Александрия“. Когато корабът хвърли котва във Флорида, пристъпваме към финалната част на нашия план.

Рамона разбра, че той няма да ѝ каже, че е убил Кийт. Обзе я неконтролируема ярост. Когато срещна злорадстващия му поглед, ѝ се прииска да скочи и да се нахвърли с юмруци върху него, да издере тези малки отвратителни очички и да го накара да си признае. Ала вместо това се насили да преглътне гнева си. Трябваше бързо да измисли нещо!

Лес отчаяно отпусна рамене. Това, което бяха чули до този момент, бе достатъчно, за да тикнат за няколко години Джо Кинг зад решетките, ала те искаха много повече. И изглежда Рамона не се предаваше. Тя бавно се облегна назад и отново завъртя чашата в ръката си.

— Е, ти винаги можеш да пристъпиш към финалната част на плана си, но няма да постигнеш нищо без онези акции, които скъпят Кийт ми остави.

Деймън се наведе напред, заби лакти в коленете си и затвори очи. Нима този кошмар нямаше да има край? Нима тя е толкова алчна, че е

готова да се бори против собствения си баща, който очевидно е опасен психопат?

През зъби Джо Кинг изпусна въздуха от дробовете си, който излезе със змийско свистене. Франк се напрегна, готов всеки миг да скочи. Тя играеше твърдо и рисковано! Що за самообладание притежаваше това момиче!

— И какво по-точно искаш да кажеш? — студено попита Джо.

Рамона се засмя и размаха лявата си ръка във въздуха.

— Виждаш ли този пръстен? Деймън ми го даде.

— И какво? — озъби се баща ѝ.

Рамона разбра, че е на прав път.

— Как какво, скъпо татенце — отегчено въздъхна тя. — Защо, за Бога, ще ти помагам да му вземеш компанията, когато тя може да бъде моя, ако се омъжа за него? Деймън ще направи всичко за мен. Готов е да ми даде всичко, което пожелае.

Деймън потрепери и се сви като улучен от куршум. Едва не простена на глас. Чу някакво проскърцване и рязко вдигна глава. Джо Кинг се бе изправил от стола си и се бе надвесил над дъщеря си, а ръцете му се свиваха и отпусаха. Деймън също стана.

— Няма да се омъжиш за Александър! — малка струйка слюнка потече по брадата му. Очите му диво блестяха. — Няма да го направиш!

Рамона усети как я обзема ужас, ала успя да му се усмихне. По гърба ѝ потече вадичка студена пот, но тя остана на стола си. Не се осмели да погледне към полицаите, които седяха на няколко метра от нея.

— Нима, татенце? — сладко попита тя. — И как смяташ да ми попречиш?

Джо Кинг се ухили зловещо, оголвайки зъби. Като крокодил, надушил жертвата си.

— Не ме принуждавай, момиче — застрашително изръмжа той. — Ние двамата можем да направим чудеса заедно, но ти трябва да разбереш кой е шефът. Убих вече първия ти годеник. Мога... да убия и втория.

Рамона внимателно пое дъх.

— Ти си натиснал спусъка на пистолета, опрян в главата на Кийт?

Джо Кинг се ухили.

— Беше много лесно. Просто влязох в кабинета, опрях дулото до слепоочието... и стрелях.

Младата жена едва не извика от облекчение. Бе получила това, което ѝ трябваше.

— Е... може би ще трябва да разкарам Деймън. Той не е от твоята класа — не направи опит да прикрие треперенето в гласа си. Този мъж бе луд! Опасен маниак.

Баща ѝ се засмя.

— Така те искам, момичето ми! Сега трябва да занеса това на адвокатата си — размаха документите на Маркхем. — Ще се видим във Флорида, нали?

Рамона кимна.

Деймън изчака Джо Кинг да си тръгне и се отправи с несигурни крачки към нея. Искаше да види сълзите ѝ, когато ѝ каже, че няма да се остави да бъде използван и захвърлен като стара ръкавица. Ала тъкмо бе стигнал до нейната маса, когато тя направи нещо странно — извърна се и наведе глава към плажната си чанта.

— Надявам се, че записахте всичко, момчета, защото не мисля, че ще имам сили да го направя отново.

Деймън се обърна и видя двама мъже, които отнякъде изникнаха зад него. Рамона вдигна глава, очаквайки да види Лес и Франк, и ужасено ахна:

— Деймън! — лицето ѝ се покри с мъртвешка бледност.

— Великолепно се справихте, доктор Кинг! — възкликна Лес Фортнъм и заобиколи Деймън Александър, без да му обърне никакво внимание. — Записахме всичко до последната дума. С тези доказателства баща ви задълго ще остане зад решетките. Нашите хора ще хванат втория човек на Джо Кинг, щом се приближи до мистър Дезмънд. Искам да ви изкажа благодарност от името на полицията и да изразя възхищението си от вашата смелост — Лес замълча за миг, за да си поеме дъх, твърде развълнуван от случилото се. — Знам колко тежко ви е било. Особено след разкритията за вашия годеник — той протегна ръка, сграбчи нейната и радостно я раздруса, ала Рамона не чу почти нищо от думите му. Погледът ѝ не се отделяше от лицето на Деймън, който се бе втренчил в нея. Малката реч на инспектора му бе

разкрила смисъла на ужасната сцена, на която бе станал свидетел, и облекчението така го заля, че чак се олюля.

— Рамона — нежно промълви той и Лес Фортнъм най-после го забеляза.

— Мистър Александър? Чухте ли всичко? — с надежда попита той.

Деймън кимна.

— И си помислил, че аз...? — гласът ѝ затрепери и тя млъкна.

Деймън кимна.

— О, Деймън! — прошепна тя и очите ѝ се наляха със сълзи.

— Прекрасно! — извика Франк Глес. — Значи имаме още един свидетел!

Рамона продължаваше да се взира мълчаливо в любимия си с огромните си сини очи. Сетне стана и се хвърли в обятията му. Прегърна го с всички сили и изхлипа:

— Всичко свърши! — той беше толкова силен и топъл, а ръцете му така нежно я обгърнаха...

— О, Рамона, помислих, че... — почти шепнеше — че ти си... — как е могъл да бъде толкова глупав? Как бе могъл дори за миг да повярва, че тя е зла и жестока? — О, скъпа, толкова съжалявам! Никога повече няма да се съмнявам в теб! Кълна ти се!

Рамона спря думите му със страстна целувка, която продължи сякаш цяла вечност.

— Няма значение. О, моя любов, наистина няма никакво значение. Аз те обичам! О, Деймън, толкова много те обичам!

Младият мъж се засмя и я притисна още по-силно.

Най-после всичко бе свършило.

За съжаление нищо не бе свършило.

Всичко едва сега започваше.

ГЛАВА 27

Гарет Дезмънд влезе в полупразния дневен бар и веднага ги видя. Погледът му първо се спря върху жената — дъщерята на Джо Кинг. Пое дълбоко дъх, усмихна се и първо се ръкува с Деймън, а след кратко колебание пое дългата, тясна и бяла ръка.

— Благодаря, че се съгласи да разговаряш с нас, Гарет — непринудено започна Деймън. — Знам, че вчерашната сцена никак не бе приятна за теб.

— По-добре без предисловия, Деймън — рязко отвърна Гарет.

Вчера бяха напуснали пристанището на Хавана и сега пътуваха към Бахамите. За Гарет това бе ден, който той искаше да забрави, и се радваше, че е оставил Куба далеч зад себе си. Всичко започна, когато един напълно непознат, облечен като стюард, се приближи до него и му показа ужасните снимки на дъщеря му. След шока последва и ултиматумът — да продаде акциите си от „Александрия“ на Джо Кинг, в противен случай ще избухне скандал. Почти веднага след това „главният стюард“, който преди това му бе показал полицейската си карта, арестува изнудвача пред очите му. Следващите няколко часа бяха мъчителни за Гарет, докато не пристигнаха двамата полицаи от лондонската полиция.

Бяха много любезни, но не му казаха кой знае какво.

Самите те все още не разполагаха с достатъчно сведения, освен това, че Джо Кинг се опитва да изкупи дела на по-големите акционери и в интерес на самия Дезмънд е да се съгласи да сътрудничи на полицията. След като разговаря със съпругата си, той прие. И двамата решиха, че дъщеря им се нуждае от разтърсващ шок, за да се откаже от наркотиците. Може би това бе последната им възможност да я спасят.

— И така — мрачно продължи той, — ще ми обясниш ли за какво е всичко това? Последния път, когато ти разговаря с мен за годеницата си... — спря, тъй като Деймън му хвърли предупредителен поглед да замълчи.

Рамона го видя и учудено повдигна вежди, но той само ѝ се усмихна.

— Моята годеница, Гарет, работи заедно с полицията. Докато човекът на Кинг, предрешен като стюард, вчера се е опитвал да те изнуди, тази смела дама — пресегна се през масата, вдигна ръката на Рамона, целуна я галантно и след това се извърна към приятеля си — седеше в един ресторант с подслушвателно устройство в чантата си. Тя успя да го накара да си признае, че е убил един мъж на име Кийт Тредстоун — Деймън отново погледна към любимата си, разтревожен, че споменаването на мъртвия ѝ годеник може да ѝ причинява болка. Тя мълчаливо стисна ръката му.

Гарет, който бе щастливо женен от тридесет години, умееше да разпознава любовта и въпреки неприятностите, които се бяха струпали на главата му, се усмихна.

— Сигурно е било голямо изпитание за младата дама. Изисквало се е много смелост и самообладание.

Рамона сви рамене.

— Моят баща е зъл и опасен човек — гласът ѝ секна, но тя бързо се овладя. — Тъкмо затова ви помолихме да разговаряте с нас...

Гарет вдигна ръка.

— Не се безпокойте. Аз вече се съгласих да помогна на британската и американската полиция.

Рамона и Деймън си отдъгнаха.

— Благодаря ви — каза младата жена.

Гарет се изправи. Бе доволен, че нещата се изясниха, ала нямаше желание да остава повече.

— Следващите няколко месеца ще бъдат много тежки за него и дъщеря му — тихо рече Рамона, докато го гледаше как се отдалечава. Гласът ѝ бе изпълнен със съжаление, примесено с гняв. Гарет Дезмънд изглеждаше уморен и внезапно състарен.

Деймън кимна по посока на Ралф Орнсууд, който се насочваше към тяхната маса.

— Ралф, още не си се запознал с моята бъдеща съпруга, нали? Рамона, запознай се с дясната ми ръка Ралф Орнсууд.

Рамона се усмихна. Тя, разбира се, знаеше вече всичко за шведа.

Ралф въртеше пръсти като паяк, плетящ мрежата си. Успя да престане, колкото да поеме протегнатата ѝ ръка. Преди още младата

жена да заговори, той се впусна в извинителна реч, която бе репетира, откакто вчера Деймън му разказа всичко за случилото се в Куба.

— Доктор Кинг! Искам да се извиня за... моите подозрения относно вас... — започна той, но се запъна. Изкашля се и с усилие продължи: — Трябва да ви кажа, че станах неволен свидетел на разговора ви с Дуайт Дж. Маркхем и информирах Деймън за него. Никога не съм подозирал... искам да кажа... помислих си, че сте една от онези златотърсачки, и то от най-алчните, и сега се чувствам... глупаво — внезапно завърши той и нещастно сведе глава.

Докато Деймън слушаше нескопосаното му извинение с все поразширяваща се усмивка, Рамона внезапно замръзна. Разбира се! Ралф си мислеше, че тя от самото начало е имала намерение да хване баща си в капан. А това означаваше... Извърна се рязко към Деймън. Сърцето ѝ се пръскаше. Това означаваше, че и Деймън смята същото.

— Ще ми простите ли? — нещастно попита Ралф.

— О, Ралф, няма какво да ти прощавам. Моля те не се тревожи повече за това.

Ралф видя как Деймън я изгледа с изпиващ влюбен поглед и едва не се изчерви от неудобство. Старият му приятел очевидно е хлътнал до уши по тази красавица.

— Благодаря ви, доктор Кинг. Аз... трябва да прегледам някои документи — промърмори той и бързо стана и се отдалечи.

Рамона се извърна към годеника си.

— Хайде да отидем в апартамента ти. Трябва да ти кажа нещо много важно.

Деймън видя решителния израз на лицето ѝ, ала това, което го изплаши, бе твърдата нотка в гласа ѝ. Внезапно усети как го обзема ужас, който едва не спря дъха му. Тя се готвеше да му каже, че всичко е свършено! Да му каже, че всъщност никога нищо не е имало! Че го е използвала, за да накара баща си да си признае за убийството на Кийт Тредстоун? Кийт бе този, когото винаги бе обичала и заради когото бе рискувала живота си. И сега, след като Джо Кинг скоро щеше да бъде арестуван, тя нямаше повече нужда от него.

— Деймън? Добре ли си? Много си блед.

Младият мъж успя да изимитира нещо като усмивка.

— Добре съм. Да вървим и да приключваме с всичко това.

Двамата се отправиха към апартамента му и докато влизаха, Рамона се питаше как ще му обясни всичко и дали ще успее да го накара да ѝ прости. От своя страна, Деймън се чудеше как ще издържи скъсването им, без да рухне напълно.

— Нещо за пиене? — попита той и тя енергично кимна в знак на съгласие.

Навън слънцето клонеше към залез. Младият мъж отпи голяма глътка от чашата си и се стовари в едно кресло. Опъна дългите си крака и впи ръце в облегалките. Беше готов! Лицето му не изразяваше вълнение, макар че сърцето му щеше да се пръсне. Тя се втренчи в чашата си, без да се докосне до питието. Откъде да започне?

— Ще ми бъде трудно да ти обясня...

Деймън с усилие преглътна.

— Само... — гласът му бе пресипнал и той се изкашля. — Просто започни и не спирай, докато не стигнеш до края — „А после си тръгни, преди да съм се разпаднал“ — мислено добави, протегна ръка, взе чашата и я пресуши на един дъх.

Младата жена кимна.

— Добре. Аз никога не съм обичала Кийт. Всъщност обичах го, но не по начина, по който би трябвало. Той бе за мен повече брат, отколкото любим мъж. Разбираш ли? Чувствахме се... добре заедно. О, по дяволите! — Рамона нямаше сили да го погледне. Ако го бе направила, щеше да види огромната изненада, изписана на лицето му. Тя пое дълбоко дъх. — Мисля, че когато Кийт умря, и то от собствената си ръка, поне такава бе официалната версия, аз се почувствах съвсем... объркана. Изпитвах огромно чувство на вина и нашата връзка ми изглеждаше напълно безсмислена. Тогава разбрах за акциите, които той е купил в твоята компания. Разговарях с шефа му и стигнах до заключението, че вероятно ти си се сблизил с Кийт и си му предложил сделка, за да си осигуриш по-голям дял в „Александрия“.

Деймън се наведе напред. Огромно щастие започна да се надига в гърдите му. Тя нямаше намерение да го напуска!

— И така аз се включих в списъка на първите пътници на „Александрия“ — продължаваше Рамона. — И после... след като ти ми направи предложение за брак, баща ми оттеглил всякакви съдебни искове срещу фирмата на Кийт за злоупотреба с парите му. Реших, че ти стоиш зад всичко това. О, Деймън, не разбираш ли? — най-сетне

събра смелост да се извърне и да го погледне в очите. — С онези акции от Дуайт Дж. Маркхем, аз наистина исках да ти отнема кораба. Много по-късно инспектор Лес Фортнъм ми обясни, че всъщност зад всички машинации стои Джо Кинг, и аз се съгласих да му помогна. Деймън, защо се смееш като чеширския котарак^[1]? — раздразнено завърши тя.

Младият мъж се изправи и бавно се приближи към нея. Блясъкът в очите му обля слабините ѝ в топлина и втвърди зърната на гърдите ѝ.

— Деймън?! — смаяно поклати глава Рамона и отстъпи назад. — Какво става?

— А аз си мислех, че се каниш да ме напуснеш... — усмихна се той.

— Какво?! Аз се страхувах, че ти ще ме напуснеш, когато чуеш това, което ти признах.

— Никога, любов моя — изръмжа той, заобиколи масичката за кафе и пристъпи към нея. Тя продължи да отстъпва, но на устните ѝ затрептя плаха усмивка.

— Но аз исках да те унищожа? — дрезгаво прошепна младата жена.

Той поклати глава.

— Сега ме имаш целия! — с тези думи Деймън я сграбчи. Тя потръпна щастливо и двамата се проснаха върху огромното легло, преплели тела. Хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата. Взря се в невероятните ѝ сребристи очи и нежно промълви:

— Обичам те!

— И аз те обичам!

— Тогава нека да празнуваме.

Веждите ѝ се повдигнаха и тя простена от напирещото желание.

— Добра идея.

Той се усмихна, наведе се към телефона и вдигна слушалката. Рамона се намръщи. Гърдите вече я боляха от страст. Цялата жадуваше за устните му, ръцете му, тялото му...

— Деймън — простена тя.

— Ало, кухнята ли е? Обажда се Деймън Александър. Мога ли да говоря с главния готвач? — Рене де ла Тур бързо пое слушалката. Обикновено мразеше да го безпокоят по време на работа, ала когато се обаждаше големият шеф, нямаше място за капризи.

— Да? Рене е на телефона — самоуверено заяви той.

— А, Рене, двамата с моята годеница имаме специален повод за празнуване — започна Деймън и се засмя при вида на раздразнената гримаса на Рамона, която обаче не можеше да скрие смеха в очите ѝ. — Чудех се дали не можеш да ни приготвиш нещо специално? Не знам какво... — спря, защото Рамона игриво се сгуши в прегръдките му. Пое дълбок дъх и продължи: — Може би съомга в специален сос с шампанско и ягоди за десерт?

Рене въздъхна театрално, но очевидно бе поласкан.

— Да, мосю Александър. За вас Рене е готов да приготви своя шедьовър.

— Благодаря ти — отвърна Деймън и затвори.

Рамона недоволно изръмжа.

— Това ли е твоята представа за празнуване? — начупено запита тя.

Деймън наведе устните си над нейните.

— Не, това не е моята представа за празнуване. Но след като свършим с това, което аз наистина смятам за празнуване, и двамата ще се нуждаем от сериозно подкрепление — ръката му се плъзна надолу и обхвана гърдата ѝ.

Рамона простена и устните ѝ се извиха в усмивка.

— Тогава всичко е наред — пресипнало прошепна тя.

Грег не можеше да издържа повече. Какво, че е обяд и пътниците са се втурнали към ресторантите! Не му пукаше дали ще изгуби работата си. Цялата нощ бе лежал в леглото, без да мигне, с поглед, втренчен в тавана. Бе премислил всичко и бе стигнал до заключението, че както всички пътища водят към Рим, така и неговият води към Верити. Застана пред вратата на каютата ѝ и решително почука. Когато тя отвори, той видя как очите ѝ се разширяват, видя любовта, която ги изпълни, миг преди да я скрие зад маската на равнодушието.

— Капитане? — хладно попита Верити. — Би трябвало в момента да обядвате с пътниците!

Грег се усмихна.

— Мога ли да вляза?

Тя се отдръпна, а сърцето ѝ бясно туптеше. Докато минаваше покрай нея, Верити изпита желание да докосне широкия му гръб.

Знаеше колко топъл и гладък бе той под безупречната капитанска униформа. С треперещи ръце затвори вратата зад себе си.

Грег се извърна и се взря в лицето ѝ. Видя тъмните сенки под очите и бледността, въпреки загара.

— Аз знам, Верити — простичко изрече той.

— Знаеш?

Той свали капитанската си шапка и я метна на едно от креслата. Приблужи към нея и нежно я прегърна.

— Няма смисъл да се преструваш. Джон Гарднър ми каза.

— Той няма право...

— Недей!

— О, Грег — промълви младата жена и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Той я притисна силно към себе си.

— Всичко е наред. Всичко ще бъде наред — прошепна Грег, когато тя вдигна глава и го погледна.

Верити изтри сълзите от лицето си и се опита да се освободи от прегръдката му, ала той не я пусна.

— Нищо няма да бъде наред, Грег! — гласът ѝ потрепери, но тя събра смелост да продължи. — Аз съм лекар и знам. Остават ми още няколко месеца. В най-добрия случай.

— Тогава ще ги прекараме заедно — просто отвърна той, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Щом пристигнем във Флорида, казвам на Деймън, че напускам.

— Не — остро възрази тя. — Работата е всичко, което имаш. Всичко, което ще ти остане, след като аз си отида.

Той разбра, че тя е непоколебима. Реши, че няма смисъл да спори и да губи ценни секунди в напразни приказки.

— Просто ще кажа, че искам продължителен отпуск. Да кажем — една година. Не ме интересува, че след това ще работя на друг кораб. Ще имам на разположение целия си живот, за да спечеля отново сегашното си място. Но, Верити — нежно рече младият мъж и погали с длан бузата ѝ, — не ме спирай да направя това, което вече съм решил. Няма да се преструвам — аз съм съсипан. Обичам те! — думите излетяха от устните му. — Никога досега не съм си представял, че ще произнеса тези думи, никога досега не съм ги казвал на друга жена...

Верити тихо простена. Не искаше и да знае за другите жени. Толкова дълго бе очаквала тези думи.

— Аз също те обичам, Грег, но ти трябва да си наясно какво... какво ще се случи.

Той кимна.

— Добре — меко изрече, поведе я към леглото и нежно ѝ помогна да седне, настанявайки се до нея. Не се опита да я докосне. Само извърна лицето ѝ към себе си. — Искам да ми отговориш сега. Няма значение колко ужасно ще бъде всичко, аз искам да остана с теб. Обичам те и искам да се омъжиш за мен. Веднага щом пристигнем във Флорида. Докато смъртта ни раздели. Разбираш ли, Верити? — прегракнало попита той и тя кимна. Две сълзи тихо се плъзнаха по страните ѝ.

— Да, Грег, ще се омъжа за теб. И... благодаря ти!

Той кимна. И двамата не се нуждаеха от повече думи.

— А сега — каза той и пое дълбоко въздух — искам да ми разкажеш всичко.

В кухнята, както обикновено, кипеше усилена работа. Поръчките за обяд вече бяха пристигнали и всички се суетяха. В цялата тая лудница Рене успя да отдели една малка прясна съомга и да приготви продуктите за соса — прясно изстискан лимонов сок, подправки, брашно, яйца, мляко.

— Шампанско — промърмори Рене и се запъти към стаята със специално поддържана температура, където съхраняваха бутилките с шампанско. За такъв необикновен случай трябваше да избере най-доброто. Отиде в ъгъла, където бяха бутилките, предназначени за маскения бал. — А, ето това ми трябва — със задоволство се усмихна той, избра една бутилка бяло шампанско от най-добрата френска реколта, без изобщо да забележи малката дупчица в корковата тапа, и я занесе в кухнята. Пък защо, след като приготви вечерята за главния шеф и неговата красива дама, да не си пийне една чашка от превъзходното вино! Заслужаваше си! Това, разбира се, не означаваше, че би простил на някой друг подобно прегрешение. Отиде до масата и си наля от златистата течност. Превъзходно! Как само ще си я пийне,

след като приготви съомгата. Едва ли някога пак ще има възможност да опита такова вино!

— И тогава... тогава всичко ще свърши — приключи Верити. Гласът ѝ се бе превърнал в едва доловим шепот. Беше страшно да говори за собствената си смърт, но сега Грег беше до нея, държеше ръката ѝ и когато вдигна поглед към лицето му, видя огромната любов в очите му.

— Ти продължаваш да взимаш лекарството на Гордън Драйер, нали? — попита той и тя се вцепени.

— И за това ли знаеш?

Той се усмихна.

— Няма да ти позволя повече да имаш тайни от мен. И без това е доста трудна работа — Грег погледна часовника си. — Като заговорихме за работа, трябва да се погрижа за задълженията си.

Верити не можа да скрие разочарованието си.

— Разбира се.

— Няма ли да дойдеш с мен? — попита Грег и се засмя, като видя как тя смаяно вдигна глава и очите ѝ радостно заблестяха.

— Наистина ли? Но, Грег... Аз съм пътничка. Ако се появиш заедно с мен, всички ще си помислят...

— Знам — кимна младият мъж. — Скъпа, точно това искам. Аз те обичам и дяволски се гордея с теб. Сигурен съм, че ще се пръсна, ако не се похваля пред целия свят. Ела с мен — помоли я той и в същия миг лицето му стана загрижено. — Ако се чувстваш добре, разбира се.

Верити пое дълбоко дъх и се изправи.

— Разбира се, че се чувствам добре. Нека да използваме всяка секунда от времето, което имаме.

Грег потисна мъката си и се изправи.

— Да вървим! Започваме от кухнята. Заслужава си да се види по това време на деня.

Тя се засмя и го последва. Когато влязоха в просторното помещение, се убеди колко беше прав. Същински пчелен кошер! Във въздуха се носеха гъсти изпарения и най-различни аромати. Готвачите сновяха напред-назад, а келнерите жонглираха с подноси и чинии. С една дума — лудница.

— Какво ще кажеш? — прошепна Грег.

Един от готвачите хвърли учуден поглед към капитана и спътничката му, ала Грег предизвикателно го изгледа и мъжът бързо извърна глава.

— А, ето го и Рене — продължи Грег, хвана я за ръката и я поведе между печките и отрупаните с продукти маси. — Ще го харесаш. Той е забележителен, макар че постоянно е под напрежение. Ще видиш само каква физиономия ще докара, като те види! — Грег завъртя очи и Верити тихо се изкиска. Ала когато приближиха до масата на главния готвач, той явно бе погълнат от съвсем други проблеми. Мъжът се бе втренчил невярващо в чинията пред себе си и клатеше глава.

— Невероятно — мърмореше той. — Ужасно... Какъв цвят... О, Боже, като повърнато.

Грег и Верити машинално погледнаха към чинията. Това в нея наистина имаше ужасен вид. Розовото месо на съомгата плуваше в някакъв сос със странен зеленикав цвят.

— Някакви проблеми ли има?

Рене го погледна. Очите му изразяваха пълно недоумение.

— Наистина не разбирам. Сосът с шампанско... — размаха комично ръце. — Пълен провал!

Верити, която едва сдържаше смеха си, погледна отново към чинията.

— Сос с шампанско? Кажете ми, мосю Рене, какво точно съдържа той?

Рене подробно ѝ обясни.

— Лимонов сок? — рязко повтори Верити и Грег разтревожено я погледна.

— Да. Нищо не разбирам. Толкова пъти съм изпълнявал тази рецепта. Никога досега не съм получавал подобен ужасен зелен цвят.

— Какво не е наред? — намеси се Грег, а Верити вдигна поглед от чинията и се намръщи.

— Може да ти прозвучи налудничаво, но лимоновият сок съдържа оцетна киселина, която много силно реагира на някои видове отрови, предизвикващи ботулизъм.

Рене изпъшка. Огледа се трескаво и понижи глас:

— Искате да кажете, че в моята кухня има отровни храни?

Младата жена поклати глава.

— Не. Отровата, за която говоря, не се образува в храните. Тя е вторичен продукт от... — погледна към разтревожените лица на двамата мъже и поклати глава. — Няма значение. Бихте ли изстискали лимонов сок, като добавите по малко от подправките, които сте използвали за приготвянето на соса?

Рене погледна към капитана, който енергично кимна. Цялата процедура им отне не повече от една-две минути. Всичко си беше наред, докато Рене не прибави няколко капки от шампанското. Сосът мигновено позеленя. Грег грабна бутилката и внимателно я огледа. Подуши я и поклати глава.

— Изглежда наред. Къде е тапата?

Рене му я подаде. Капитанът я разгледа и стисна челюсти.

— Откъде взехте бутилката? — гласът му режеше като стомана. Пребледнелият главен готвач го заведе в специалната стая за съхранение на вина. Отначало Грег не видя нищо подозрително, ала когато стигна до бутилките с най-скъпо шампанско, забеляза малките дупчици във всички коркови тапи. Верити също ги видя. И двамата разбраха, че работата е много сериозна.

— Рене, никому нито дума — предупреди го Грег и французинът послушно закива. — Искам тези бутилки да се отделят и никой да не се докосва до тях, ясно ли е?

— Да, капитане. Но маскения бал...

— Ще купим шампанско в Насау.

Рене отвори уста, за да възрази, че Насау едва ли е най-подходящото място за купуване на шампанско, но видя заплашителния поглед на капитана и побърза да я затвори.

— Да вървим — каза Грег. Върнаха се в кухнята и той взе бутилката с шампанско. Крачеше толкова бързо, че Верити трябваше да подтичва, за да го настигне.

— Къде отиваме? — попита тя.

— При Джон. Да анализира съдържанието на тази бутилка — Грег размаха бутилката и тя кимна.

— Добра идея. Ако в него се съдържа отрова, а аз мисля, че наистина е така, може да бъде много опасно.

Ако и Джон Гарднър да се изненада, като ги видя заедно, съвсем не го показа. Двамата така влетяха в кабинета му, че той инстинктивно

усети, че нещо не е наред. Грег накратко му обясни и Гарднър бе почти сигурен, че е отрова, предизвикваща ботулизъм. След половин час той вече замислено се взираше в листа с бележките от тестовите.

— Няма никакво съмнение. Достатъчни са няколко чаши от това вино, за да се предизвика силно стомашно разстройство, а може би и стомашни контракции. При по-голямо количество е възможна и... смърт.

Последната дума увисна във въздуха. Тримата ужасено се спогледаха. Верити и Джон се извърнаха към Грег.

— Какво смяташ да правиш? — тихо попита тя.

Той мрачно се усмихна.

— Едно е сигурно — някой иска да причини сериозни неприятности на този кораб. Но кой? И защо?

— Трябва незабавно да кажем на Деймън — обади се Верити.

Грег кимна. Благодариха на Джон и веднага се запътиха към апартамента на Деймън. Джон се върна в кабинета си. Изглеждаше притеснен и разтревожен. Когато седна зад бюрото си, телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Ало?

Рамона облече халата на Деймън и го пристегна с колана. Ухаеше на него. Той лежеше гол и я наблюдаваше. Тя тъкмо се канеше да се хвърли върху него, разпознала изражението на очите му, когато на вратата се почука. Деймън бързо стана, нахлузи панталоните си и както беше бос, отиде до вратата. Отвън стояха капитанът и Верити Фокс. Лицето на Деймън се озари от усмивка.

— Верити, знаех, че си на борда. Как така още не сме се срещали?

Тя се усмихна. Не беше случайно. Тъй като се страхуваше от Джослин и не искаше да говорят за нея, тя съзнателно го бе избягвала. Ала сега всичко това бе минало и Джослин повече не я плашеше.

— Още не съм забравила как ми кръцна опашката с градинските ножици.

— Бях само на дванадесет, а ти — истинска напаст.

Грег се изкашля и усмивката на Верити мигом помръкна.

— Деймън, трябва да ти кажем нещо.

Деймън усети, че нещо не е наред, изгледа ги и отстъпи назад. Двамата влязоха и смутено спряха, когато видяха Рамона по халат и с разрошена коса. Тя им се усмихна невъзмутимо и Верити веднага отвърна на усмивката ѝ. Няколко секунди двете жени разбиращо се гледаха. Сетне Рамона се обърна към Грег и усмивката ѝ стана още по-широка.

Той дискретно се извърна и погледна към Деймън.

— Открихме шампанско, което съдържа отрова.

Разказа им как са я открили, а Верити представи медицинските подробности за действието ѝ.

— Това е било шампанското за маскения бал, така ли? — това бе Рамона, която прекъсна настъпилата тягостна тишина.

— Да, доктор Кинг — кимна Грег. — Това от значение ли е?

Рамона погледна Деймън, а след това и Верити.

— Верити, след колко време се появяват симптомите? Дванадесет часа или повече?

— Малко повече.

Рамона кимна.

— Значи, ако някой пие от това шампанско на маскения бал, когато следобеда на следващия ден корабът хвърли котва в крайното пристанище, той вече ще е болен?

— И журналистите във Флорида ще има да пишат — завърши мисълта ѝ Деймън.

Грег с уважение погледна към Рамона.

— Но кой би искал всичко това? — с недоумение попита той.

Рамона и Деймън се спогледаха.

— Стюардът — каза Рамона и Деймън кимна. И двамата бяха забравили, че Джеф Дойл е все още на борда. Лес искаше да го арестува, когато корабът акостира във Флорида, за да имат възможност да научат повече за него. Освен че бе разговарял с Джо Кинг, досега нямаха други улики.

— Какво става на този кораб, мистър Александър? — настръхна Грег. Гласът му бе студен и официален. — Не смятате ли, че аз трябва да бъда информиран, след като съм капитан на „Александрия“?

Деймън остро го изгледа, но в следващия миг кимна.

— Прав си, разбира се. Не сме те държали нарочно в неведение, Грег — Деймън погледна въпросително към Рамона и тя мълчаливо

даде съгласието си. Отиде да налее на всеки по чаша, а Деймън сбито им разказа за Джо Кинг, за намерението му да открадне „Александрия“, за изнудването на Гарет Дезмънд, за къртицата на борда, за стюарда, за убийството на Кийт Тредстоун и за участието на Рамона в разкриването на престъпленията на баща ѝ.

Верити погледна към приятелката си. Очите ѝ бяха пълни с възхищение и съчувствие.

— Сигурно е било много тежко за теб — тихо рече тя, а уважението на Грег към любимата на шефа му нарасна още повече.

Рамона се усмихна и сви рамене.

— Благодаря на Бога, че двамата с Верити сте отишли в кухнята — обади се Деймън, а в очите му блеснаха закачливи пламъчета, докато гледаше своята приятелка от детинство и капитана на кораба си. Грег отвори уста, ала преди да успее да каже нещо, Деймън вдигна ръка. — Моля да приемете моите поздравления, освен ако не съм изпаднал в дълбоко заблуждение — меко каза той. — Пия за всички нас! Наздраве!

И четиримата се усмихнаха.

— За нас!

— И за „Александрия“ — тихо добави Рамона. Отново отпиха от чашите си и за миг в стаята настъпи тишина.

— Радвам се, че всичко се изясни — каза Верити и се изправи.

Грег я погледна и прочете в очите ѝ мълчаливата молба да си тръгват.

— Май е по-добре да вървим. Смятам да се отбия на капитанския мостик — измърмори той, ала и двамата с Верити знаеха, че няма да отиде там.

Рамона и Деймън също го знаеха и съучастнически си намигнаха. Деймън ги изпрати до вратата, затвори я и се извърна.

— Какво ще кажеш за капитан, който има любовна афера с пътничка? Та той нарушава едно от най-важните правила — шеговито попита Рамона.

— Ще кажа, че би бил най-големият глупак, ако я изпусне — засмя се Деймън. — След една друга личност, която аз добре познавам, Верити Фокс е най-красивата и умна жена наоколо.

Рамона се усмихна. Грег и Верити бяха чудесна двойка.

— Предполагам, че тази вечер няма да има съомга със сос — печално заключи младата жена. — А аз съм толкова гладна!

— Можем да си поръчаме пържола. Ала в такъв случай трябва да поработим още по-усилено, за да изгорим излишните калории — добави той и закачливо повдигна вежди.

— Предполагам, че трябва — въздъхна Рамона и с танцова стъпка се приближи към него. Той се засмя и я сграбчи в обятията си.

Грег и Верити не можаха да прикрият раздразнението си, когато видяха Джон Гарднър пред вратата на каютата ѝ.

— О, не — изпъшка Верити, — не и сега, Джон.

Грег тъкмо се канеше да му каже да се изпарява, когато разбра. Мигновено гърлото му пресъхна.

— Какво има?

Джон се огледа неспокойно.

— Мисля, че е по-добре да влезем вътре.

Ръцете на Верити трепереха, докато пъхаше електронната карта. Щом влязоха, Джон заговори.

— Току-що се чух с Гордън. Верити, той ги е разгадал! Имам предвид страничните ефекти. Дължало се е на някакъв кръвен протеин — после хирургът заговори на медицинския си жаргон, напълно непонятен за Грег. Единствено по огромната радост, която освети лицето на Верити, докато слушаше обясненията на Джон, Грег разбра, че чудото, за което се молеше, се бе случило.

— Ти ще бъдеш добре? — задавено ги прекъсна той.

Верити бързо се извърна към него. На лицето ѝ се изписа разкаяние. Как можа да го забрави?

— О, скъпи, съжалявам. Да, да, мисля, че ще се оправя — каза само тя, а лицето ѝ грееше от неизразимо щастие.

— Ако Гордън е прав — започна да му обяснява Джон, — лекарството, което Верити взима, е напълно безопасно, ако се приема с един съвсем обикновен протеин... — млъкна, защото забеляза как двамата се взират един в друг. Промърмори някакво извинение и се запъти към вратата, съмнявайки се, че изобщо някой от тях го е чул. Верити и Грег останаха сами.

— Ти ще живееш — Грег внимателно изговаряше всяка дума, за да бъде абсолютно сигурен, че наистина е разбрал.

Младата жена го погледна. Сърцето ѝ преливаше от толкова щастие, че нямаше сили да говори, и затова само кимна. И двамата все още не можеха напълно да го повярват. Всичко бе толкова прекрасно... Като вълшебен сън... Внезапно тя запита с треперещ глас:

— Все още ли искаш да се ожениш за мен, Грег? Докато смъртта ни раздели? Да кажем — още петдесет години?

Грег започна да се смее. И да плаче. Безмълвно разтвори ръце и в следващия миг тя беше в прегръдките му. Двамата се целуваха. Смееха се. Плачеха. И отново се целуваха.

— Само се опитай да ме спреш — дрезгаво промълви младият мъж.

— Не бих посмяла — прошепна тя. — О, Грег, когато пристигнем в Насау, нека влезем в първата църква, която видим.

— За да се оженим?

Верити се засмя и поклати глава.

— Ха-ха. Няма да се отървеш толкова лесно. Майка ми ще иска да се бракосъчетаем в Сейнт Пол. Страхувам се, че тя е много богата, не съм ли ти казвала?

Грег изпъшка.

— Е, все някак ще ѝ го простя.

— Ще видиш, че мама ще те хареса и ще те обикне — та ти си капитан на кораб, а какво по-романтично от това да се влюбиш в капитан на кораб по време на екзотично морско пътешествие? — внезапно стана сериозна и той се взря в очите ѝ. — Искам да отидем в първата църква — меко продължи Верити — просто за да благодарим на Бога, че ми връща обратно живота — искаше да го накара да я разбере и много внимателно подбираше думите си.

— За да благодарим, че върна живота и на двама ни — поправи я Грег, наведе се към нея и устните им се сляха в дълга целувка.

[1] Чеширският котарак е герой от приказката на Луис Карол „Алиса в страната на чудесата“. С него се свързва изразът: „Виждала съм котарак без усмивка, но не бях виждала усмивка без котарак.“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Бахамите

„Ето ги и тях“, с радостно блаженство си помисли Рамона.

Тя стоеше на една от средните палуби и гледаше как бавно освобождават огромните котви на кораба, които щяха да го спрат на около миля северно от Гранд Провидънс. Рамона знаеше, че Бахамите представляват коралов архипелаг от около седемстотин малки островчета и около 2000 вълнолома, наричани „ключове“. От всички прекрасни места, които „Александрия“ бе посетил по време на първото си морско пътешествие, Бахамите бяха най-екзотични. Наоколо вече се мяркаха малките корабчета, предназначени да откарат пътниците на остров Ню Провидънс, върху който бе разположен град Насау. На запад се намираше остров Андрос, на север се простираха островите Бери, на североизток бе Елутера, а на изток и югоизток — Егзюма.

Рамона махна с ръка, когато видя Верити и капитана, който сега бе в цивилни дрехи — бели широки панталони и обикновена черна тениска — да се качват на един от корабите. Двамата се държаха за ръце и сред пътниците вече се носеше мълвата, че капитанът на „Александрия“ си е намерил съпруга по време на първото пътешествие на прекрасния лайнер.

— Готова ли си? — тя подскочи, когато дълбокият глас прозвуча в ухото ѝ, а топлите силни ръце се заключиха около кръста ѝ.

— За какво? — дяволито попита Рамона и се облегна на широките му гърди. Искаше ѝ се да не бяха заобиколени от толкова хора. Тогава ръцете му щяха да обхванат гърдите ѝ, а палците да разтрият зърната ѝ по начин, който я караше да подлудява.

— За Насау, разбира се — дрезгаво отвърна Деймън и сякаш прочел мислите ѝ, разтърка с палци извивката на гърба ѝ.

— О, Насау — въздъхна младата жена.

Джо Кинг ги очакваше, въпреки че и двамата не го видяха да слиза от дългата черна американска лимузина. Сякаш изведнъж изникна на пътя им. Рамона се вцепени. Деймън пое дълбоко въздух. Дватамата стояха един до друг и чакаха.

Джо Кинг се усмихваше. Чувстваше се прекрасно. Цяла нощ бе разговарял с адвокатите си и в момента документите по присвояването на „Александрия“ от Джо Кинг Индъстрийз пътуваха към главния офис на мореплавателната компания „Александър“. Чувстваше се толкова добре, че вместо да отлети за Флорида, в последния момент бе променил плановете си и на летището в Куба бе решил да се насочи към Насау. Искаше да види лицето на Деймън Александър, когато му каже, че е загубил скъпоценния си кораб. Това бе причината в този момент инспекторът от полицейското управление в Маями, съпроводен от областния прокурор, да чакат с озадачени лица на летището. Франк и Лес бяха проследили Джо Кинг и така бяха узнали за промяната в плановете му. Полицейските им значки успяха да им осигурят места в същия самолет, в който пътуваше и жертвата им. И сега, докато се спотайваха зад лимузината, двамата видяха, че часът на истината приближава.

Франк изруга.

— Имаме ли съдебно разпореждане за арест?

— Онези в Маями имат всички пълномощия и документи — въздъхна Лес.

— Последното, което искаме, е да се оплескат нещата накрая — изпъшка Франк. — Ако дадем и най-малкото основание на адвокатите му, само някоя незначителна неизправност в документите, можем да изпортим цялата работа.

— Ти си вътре, момче, ала и аз съм се понаучил на това-онова — ухили се Лес и театрално извади от джоба си дълъг свитък. — Копия, но законни — самодоволно заяви инспекторът.

— Не го възприемай погрешно, Лес, но ми се струва, че те обиквам — ухили се сержантът.

— Готов ли си да арестуваш Джо Кинг? — попита през смях инспекторът.

— О, мисля, че няма да откажа — намигна му Франк и двамата излязоха от укритието си и закрачиха под жарките лъчи на бахамското слънце.

Джо Кинг продължаваше да се усмихва.

— Здравей, Рамона. Изненадана ли си, че ме виждаш?

За миг Рамона си помисли, че той знае всичко. Представи си как изважда лъскав черен пистолет и ги застрелва. Ръката ѝ инстинктивно потърси Деймън, ала здравият ѝ разум взе връх.

— Здравей, татко — предпазливо отвърна тя с хладен и спокоен тон.

Подобно на ястреб, дебнец жертвата си, Деймън не откъсваше поглед от Джо Кинг.

Джо бавно се извърна към него. Тъкмо в този момент Рамона зърна Лес Фортнъм и Франк Глес, които пресичаха улицата на петдесетина метра от тях, и едва не извика от облекчение.

— Александър? Аз съм Джо Кинг.

Деймън кимна и студено се усмихна. Какво арогантно копеле!

— Знам кой си и какво представляваш. Полицията също го знае.

Първо Джо сякаш не го чу или не го разбра. Върху лицето му си остана самодоволното изражение на крокодил, който се кани да ухапе жертвата си. Сетне погледът му трепна.

— Какво?!

— В чантата си имах предавател — просто каза Рамона. — Всичко свърши, мистър Кинг — не можеше отново да се насили да го нарече „татко“.

— Какво? — невярващо повтори Джо.

— Чухте я много добре, мистър Кинг — обади се зад него Лес Фортнъм и бързо отстъпи една крачка, защото Джо светкавично се извъртя. Тъкмо в този миг Франк изникна от дясната му страна и го сграбчи за ръката.

— Джоузеф Джейсън Кинг, вие сте арестуван — високо изрече Фортнъм, а Франк в това време щракаше белезниците.

Рамона се извърна. Погледът ѝ се плъзна по тремавите тела на пеликаните, които бавно се поклащаха върху сините морски води.

Джо Кинг не каза нищо. Само хвърли поглед към профила на дъщеря си. Лицето му бе изопнато, а в очите му гореше убийствен пламък. Нито веднъж не погледна към Деймън.

— Добре ли сте? — попита ги Лес. Трябваше временно да заведе Кинг в местния затвор, докато се подпишат документите за екстрадиране.

Деймън кимна и проследи с поглед отвеждането на Джо Кинг, сетне се извърна към Рамона.

— Наистина ли си добре? — меко попита той.

Тя се обърна. В очите ѝ бе стаена болка, ала не и поражение. Кимна и тъжно се усмихна.

— Ще бъда — тихо отвърна младата жена. Огледа се, изпъчи рамене и вирна брадичка. — Ще бъда! — повтори този път по-твърдо. — Това е последното пристанище. Искам да разгледам всичко. Хайде да вземем под наем екипировка за гмуркане и да се полутаме из останките от потънали кораби.

Деймън се засмя.

— Отлична идея! Хващам се на бас, че аз ще видя повече риба от теб.

— Дрън-дрън! Готов ли си да го докажеш? — сините ѝ очи проблеснаха като лятна светкавица.

— Разбира се. Този, който изгуби, ще разтрие ходилата на победителя.

— Обожавам да ми разтриват ходилата — усмихна се Рамона.

— Разбира се, победителят сам ще определи всички специални точки и места за масаж — увери я Деймън и победоносно я изгледа. Очевидно бе твърдо решил да спечели и вече очакваше с нетърпение как ще разтрият пръстите на краката му и може би, ако има късмет, ще ги посмучат...

— О? А какви риби имаше предвид? Дребни рибки със сребристи ивици, златни рибки, млади щуки или акули?

Джо Кинг се отдалечаваше все повече и повече от мислите им.

— Откъде знаеш...? — започна Деймън, но избухна в смях.

— А освен риби има и — продължаваше Рамона, докато двамата крачеха към бюро за наемане на леководолазни костюми — медузи, корали, морски звезди...

— Морската звезда е риба — възрази Деймън, ала в същия миг си представи как смуче пръстите на краката ѝ един по един. Мисълта никак не бе неприятна. — Доктор Кинг, колко много знаете — провлечено рече той, признавайки галантно поражението си. — Всеки би си помислил, че преподавате в Оксфорд... Оу! — извика той, когато тя го ощипа по ръката.

Верити и Грег се разхождаха хванати за ръка. Минаха покрай Историческото дружество на Бахамите, разгледаха прочутата розова сграда и продължиха към Грегорианската арка и Задната порта на някогашната градска крепост. Изведнъж се оказаха пред голяма катедрала.

— Първата църква, която видим... — меко припомни Верити.
Грег кимна и двамата влязоха в тъмния и хладен храм.

В затвора в Насау Джо Кинг наблюдаваше как двама британски офицери и други двама служители на полицейското управление на Бахамите крачат из стаята за разпити.

— Искам да се видя с адвоката си — заяви той и това бяха първите му думи, откакто белезниците щракнаха около китките му. — Насаме!

Полицаяте се спогледаха и свиха рамене. Нямаха право да му забраняват телефонния разговор.

Разбира се, Джо не се свърза с адвокатите си. Дълбоко в душата си знаеше, че този път дори и те няма да могат да го измъкнат.

— Да? — тази единствена, предпазливо изречена дума и познатият глас едва не го накараха да извика от облекчение. Ако бяха заловили и Дойл, ставаше съвсем безнадеждно.

— Аз съм — отговори Джо без повече обяснения. Телефонът може би се подслушваше.

В каютата си в „Александрия“ Джеф Дойл се изправи рязко в креслото, а мозъкът му трескаво заработи.

— Изоставяш „Атланта“ — ясно каза Джо. — Преминаваш към „Андромеда“.

Сега, когато знаеше, че „Александрия“ никога няма да бъде негова, той бе решил, че красивият лайнер няма да принадлежи на никого. И току-що издаде заповед за потопяването му.

Джеф Дойл потрепери. Отдавна не се бе чувствал така.

— Ти каза, че едва ли ще се наложи да прибягваме към „Андромеда“ — дори и за Джеф Дойл потопяването на такъв огромен кораб бе сложна и опасна работа. Трябваше да бъде сигурен.

Джо едва не се задави от ярост.

— Знам — отсече той. — Сгрешил съм — никога досега в живота си Джо Кинг не бе признавал подобно нещо. — Преминаваш към „Андромеда“!

— Това ще означава повече пари — бързо вметна Джеф. — Опасно е!

— Не се тревожи за това — изскърца през зъби Джо. Парите бяха последната му грижа.

Джеф кимна.

— Знаеш, че планът „Андромеда“ може да има... фатални последици.

Джо Кинг затвори очи. Представи си красивата си вероломна дъщеря, която се дави в сините води на океана, а любовникът ѝ Деймън Александър отчаяно се опитва да я спаси. Колко сладко и опияняващо!

— Направи го — рече Джо и затвори слушалката.

Няколко минути по-късно полицаите се върнаха. Джо не каза нищо, но през целия дълъг следобед не откъсваше поглед от инспектор Фортнъм. В осем и половина, времето, по което корабът трябваше да отплава, устните му се изкривиха в усмивка. Усмивка, от която всички мъже в стаята потръпнаха от ужас.

Грег даде заповед да вдигнат котвите. Любимият му миг от всяко пътуване — усещането за очакване, обещанието за нови преживявания, възбудата от плавното потегляне на величествения кораб. Капитан Хардинг не подозираше, че в този миг Джеф Дойл отваря шкафчето в съблекалнята, което се падаше точно под сонарната апаратура.

Слънцето бавно и величествено клонеше към хоризонта. Голямото червено кълбо хвърляше алени отблясъци, обагряйки синьото море в пурпурно. Повечето от пътниците бяха наизлезли по палубите. Тази нощ бе по-особена. Бахамите бяха последното пристанище. Утре щяха да плават през целия ден, вечерта щеше да се вихри маскеният бал, а след това щяха да се върнат у дома, към реалността. Всички се бяха влюбили в „Александрия“ и им се искаше прекрасният кораб никога да не пуска котва, а вечно да броди по моретата.

В тъмната и задушна съблекалня Джеф Дойл провери часовника си и погледна към картата. Бе разбрал, че прекият път, по който се движеше „Александрия“, минаваше над множество коралови рифове. Всеки капитан знаеше, че някои от тях могат да разпорят дъното дори и на кораб като „Александрия“. Затова всички рифове бяха съвсем прецизно обозначени на картите. Джеф очерта траекторията на лайнера и съвсем хладнокръвно завъртя малкия черен магнит. Градус по градус магнитът започна да променя показанията на компасите на мостика. Вече бе избрал мястото, където „Александрия“ трябваше да намери своя гроб. Наричаше се риф Калико — огромен и опасен, намиращ се на запад от Гранд Бахама. Когато корабът се приближи до него, щеше вече да се е спуснал мрак. Магнитът щеше да отклони стрелките на компасите и да заблуди екипажа, че „Александрия“ е на безопасно разстояние от зловещия риф. Единствено светлините, идващи от острова, можеха да предизвикат някакво съмнение, ала един капитан, колкото и опитен и добър да беше, нямаше да се ориентира само по тях.

Джеф Дойл тихо приклепна и си представи как най-бързо да стигне до спасителната лодка. Не беше разтревожен. Щеше да се измъкне. Колкото до останалите... Всеки да се погрижи за себе си.

Верити малко неуверено почука на вратата, ала всъщност нямаше защо да се притеснява. Когато Рамона отвори, видя, че е сама.

— Няма ли го Деймън?

— В момента отсъства — усмихна се Рамона. — Влизай. Готова ли си за вечерята? — попита тя, ала въпросът ѝ бе излишен, тъй като приятелката ѝ бе облечена в черна кадифена рокля.

— Да. Не се безпокой. Няма да ви преча. Просто исках да те попитам дали всичко е наред?

Рамона наля на двете по едно питие.

— Наред е. И настоявам да се присъединиш към нас за вечеря — докато Верити ѝ възразяваше, корабът се носеше в тъмната нощ само на половин час път от Гранд Бахама и рифа Калико.

Грег погледна часовника си. Девет. Вероятно вече всички бяха седнали да вечерят. Как му се искаше да бъде с Верити! Седнали край някоя ъглова маса в най-тихия ресторант, да опитват от вкусните специалитети на Рене де ла Тур и да се смеят на светлината на свещите. Но водите край Бахамите бяха опасни. Той трябваше да остане на мостика. Утре вечер беше маскеният бал и всичко щеше да бъде различно. Погледна към светлините, които идваха от Гранд Бахама и осветяваха морската вода. Дали не изглеждаха по-близки и по-ярки, отколкото очакваше?! Машинално се обърна към компасите. Първо провери главния, след това по навик погледна и към резервния.

Докато крачеше по мостика, Грег усети как студени тръпки полазват по гърба му. След миг разбра какво го бе обезпокоило. Резервният компас показваше два градуса разлика спрямо главния. Капитанът се намръщи и почука по стъклото. Джим Голдсмит, който стоеше зад навигационното табло, чу шума и се извърна.

— Проблеми ли има, капитане?

— Резервният компас отчита различно... — Грег посегна към бележника с кожена подвързия и записа показанията. Джим свери данните от компасите от другия край на мостика.

— Да, има два градуса разлика — потвърди той. — Може би резервният се е развалил.

Грег отново погледна към светлините, идващи от острова. Те се отразяваха в стъклата на мостика и това ги усилваше. Грег излезе на палубата с бинокъл. Няколко минути очите му напрегнато сезираха. Разбира се, той отлично познаваше рифа Калико. Всички капитани го знаеха. Всичко изглеждаше наред, но... Върна се на мостика и завари Джим надвесен над сонарния апарат и дълбокомера.

— Каква е дълбочината под кила?

Джим погледна и си отдъхна. Той също познаваше рифа Калико. Разпаря без проблем дъното на кораба! Но рифът бе в плитки води, а дълбокомерът показваше твърде голяма стойност. Според показанията на радара рифът Калико трябваше да бъде откъм десния борд. Няколко минути Грег и Джим гледаха втренчено екрана и дългата зелена ивица, която изобразяваше опасността. После капитанът отново отклони поглед към остров Гранд Бахама. Рифът Калико се намираще на осемнадесет минути път от него.

Грег усети как го облива ледена пот.

— Тук нещо не е наред — замислено процеди той и отново пристъпи към компаса. Каква можеше да бъде причината? Скрит магнит? Но радарът, сонарът и дълбокомерът отчитаха както винаги точно. Възможно ли е внезапно всички уреди да се повредят? Да не би онзи проклет стюард, човекът на Джо Кинг, да е повредил компаса? Достатъчен бе един обикновен магнит, за да се наруши работата и на най-сложния уред. Но сонарът? И радарът? Всичко изглеждаше наред. Тогава защо имаше лошо предчувствие? Капитанът вдигна телефонната слушалка и натисна бутона за машинното отделение. И Джок беше на вахта, докато Бахамите не останат далеч зад тях.

— Джок, тук е Грег. Временно намаляваме скоростта на кораба. Наполовина... — обърна се и кимна на Джим, който озадачено го изгледа, но веднага се зае да изпълни заповедта на капитана. Шумът на корабните двигатели стихна.

В ресторанта Верити, Деймън и Рамона се наслаждаваха на филето от акула и изобщо не усетиха промяната в движението. Но Джеф Дойл го усети. Погледна часовника си, после картата и се намръщи. Защо корабът бе намалил скоростта си? Нямаше никакви причини, ако капитанът се осланяше на показанията на уредите. Дали нещо не се бе объркало?

Джеф пхна ръка в дъното на шкафчето и извади дълъг черен пистолет. Ловко започна да завинтва заглушителя. Предпочиташе да потопи кораба, без да издава присъствието си, ала ако се налагаше, щеше да избие всички на мостика и да наблюдава оттам как „Александрия“ бавно поема към океанските дълбини. Тръгна с решителна стъпка.

Грег отново вдигна слушалката.

— Джок? Кога за последен път провери всички системи? — запита той, въпреки че предварително знаеше отговора. Както и очакваше, Джок отвърна, че ги е проверил, преди да отплават от Бахамите — радара, компаса и сонара.

— Естествено — чу се провлеченият глас на Джок от машинното отделение. — Какво става, капитане?

— Нищо. Засега. Бъди в пълна готовност.

Джим наблюдаваше Грег, който отново се взираше в нощта. Нервността на капитана се предаде и на него.

— Мислиш, че и сонарът е повреден?

Грег тъкмо се канеше да му отговори, когато вратата се отвори и влезе един мъж. Беше с черни дънки и черна риза, но не дрехите му привлякоха вниманието на капитана. Непознатият държеше пистолет. В този миг Грег разбра, че Джо Кинг е имал още един човек на борда. Сърцето му замря. Отново погледна навън. Беше прав. Корабът се отклоняваше от курса.

— Джентълмени — каза Джеф Дойл.

— Рифът Калико — прошепна капитанът и лицето му преbledня.

— Да, капитане. Може би ще благоволите да наредите да се увеличи скоростта?

Грег погледна Джеф Дойл и стисна челюсти.

— Нямам никакво намерение да го направя — отчетливо заяви той.

— Ако не го направите, ви застрелвам.

— Това няма да увеличи скоростта на кораба.

— Не, но когато вие бъдете мъртъв, вторият в йерархията ще го направи.

— Не и аз — рязко заяви Джим Голдсмит. Страхуваше се, но бе решил да се жертва, а Джеф Дойл умееше да разпознава истинския героизъм. Въздъхна и погледна часовника си. Имаше още дванадесет минути при настоящата скорост. Сви рамене и се облегна на преградата. И двамата мъже бяха в неговите ръце. Нямахше защо да бърза.

Грег осъзнаваше, че красивият кораб има само още няколко минути живот и всички пътници са в смъртна опасност. Трябваше да направи нещо. Нямахше смисъл да се опитва да скочи срещу мъжа. Онзи щеше да го застреля, а „Александрия“ да потъне. Не. Трябваше да направи нещо друго.

— Значи ти си наемният убиец на Джо Кинг? — замислено рече той и със задоволство видя, че мъжът трепва. — О, да, ние знаем за Джо Кинг. Деймън Александър, собственикът на този кораб, знае кой те е наел. Ако „Александрия“ потъне, той ще те преследва и рано или късно ще те открие.

Джеф Дойл присви очи. Капитанът беше прав. Ако притиснат Джо Кинг, той ще проговори, за да спаси собствената си кожа. Деймън Александър беше богат и силен мъж.

— Кой друг знае? — тихо попита той, но Грег инстинктивно почувства опасността и не каза нищо. Джеф вдигна телефонната слушалка. — Повикай го тук.

— Върви по дяволите! — също толкова тихо отвърна Грег.

Джеф Дойл насочи дулото на пистолета към Джим Голдсмит.

— Направи го веднага или ще го застрелям!

Грег погледна към приятеля си. Не можеше да позволи да бъде убит пред очите му. Пък и в тази ситуация Деймън Александър можеше да бъде полезен. Бавно вдигна слушалката.

— Да? Деймън Александър слуша.

— Деймън, Грег се обажда. Виж, можеш ли да дойдеш на мостика? Възникна... малък проблем. Мисля, че трябва да те информирам за това.

— Идвам веднага — затвори слушалката. — Грег иска да ме види — замислено рече той и видя как Верити рязко вдигна глава. Той се засмя. — Желаете ли да разгледате капитанския мостик, дами? Е, обикновено се смята за лоша поличба...

— Само се опитай да ни попречиш — засмя се Рамона и стана, а Верити нетърпеливо я последва.

Навън беше прекрасна нощ. Тримата излязоха от асансьора и поеха по стълбата, водеща към мостика. Верити вървеше най-отпред, нетърпелива да види изражението на Грег, когато отвори вратата. Зад нея идваше Деймън. Внезапно токчето на Рамона се заклеци и обувката ѝ се изтърколи надолу по стълбите. Тя тихичко изруга и се върна, за да я потърси. След това всичко се разви с главоломна бързина.

Дойл се бе долепил до преградата близо до вратата, затова и пръв зърна края на дълга черна рокля. Видя как лицето на капитана пребледнява и той ужасено прошепва:

— Верити?!

Жената пристъпи напред и Джеф едва не изруга на глас. Тази работа никак не му харесваше. Всичко тръгваше наопаки. Сетне чу мъжки глас точно зад гърба си.

— Здравей, Грег, какво има?

В мига, в който Деймън пристъпи навътре, Джеф светкавично протегна ръка и затръшна вратата. Верити, изплашена от ужасеното лице на Грег, се извърна. Същото направи и Деймън. И двамата се

оказаха срещу заплашителното дуло на дълъг черен пистолет. Отвън на стълбите Рамона чу, че вратата се хлопва, и се намръщи. Измина бързо оставащите няколко крачки и застина. Въпреки че тъмните стъкла на капитанския мостик бяха непроницаеми, на вратата имаше малко прозорче и през него тя зърна мъжа с пистолета. Видя как Верити отстъпи крачка назад, а Грег се спусна към нея и я прегърна. Видя как лицето на Деймън се изопна. Инстинктивно, без да се замисли, Рамона се дръпна назад тъкмо когато мъжът с пистолета се извърна и погледна през рамо. Младата жена можеше единствено да се помоли да не я е забелязал.

Мислите ѝ бясно запрепускаха. Беше въпрос на няколко секунди, за да разбере какво става. Джеф Дойл, помощникът на баща ѝ, бе получил нареждане да действа. Деймън, Грег, Верити — всички бяха в смъртна опасност! Какво можеше да направи? Трябваше да намери помощ. В главата ѝ изплува едно име и тя хукна нагоре по стълбите. Докато тичаше, дори и не подозираше, че ѝ остават само седем минути.

Джок веднага позна жената, която се втурна задъхано в машинното отделение с разширени от ужас очи.

— Деймън, капитанът и още един от пътниците са на мостика, а някакъв мъж е насочил пистолет срещу тях — на един дъх изрече Рамона. — Корабът също е в опасност, въпреки че не знам точно каква — добави тя, като се опита да потисне надигащата се в гърдите ѝ паника.

За миг Джок се втренчи в нея. Последното обаждане на Грег! Сонарът. Радарът! Компасите! А се намираха толкова близо до Гранд Бахама. Лицето му пребледня.

— Рифът Калико! — ужасено прошепна той.

Думите не говореха нищо на Рамона.

— Трябва да действаме. Сега! — извика тя, ала Джок вече бе скочил. Отиде до шкафа и се върна с две пушки. Мълчаливо ѝ връчи едната.

— Наблюдавайте машините — обърна се той към останалите мъже и излезе. Рамона остана смаяна за миг, ала бързо се окопоти и се спусна след него. Нямаше представа, че на борда на „Александрия“ има огнестрелни оръжия, нито пък умееше да борави с тях. Ала щеше

да следва Джок, ако трябва и до края на света, само и само да спаси Деймън и останалите.

Докато тичаха към мостика, думите „Рифът Калико“ непрекъснато отекваха в главата ѝ. Какво бе това? Навярно сигурна гибел за „Александрия“ и за пътниците ѝ.

На горната палуба Джок внезапно спря и Рамона едва не връхлетя отгоре му.

— Мъжката съблекалня със заключените шкафчета се намира точно под мостика — каза той. — На тавана, който служи едновременно за под на мостика, има капак — нямаше време да ѝ обяснява по-подробно. — Много добре е замаскиран. Съмнявам се, че нашият приятел го е забелязал. Ще слеза в съблекалнята и ще го отвори. Ти трябва само да го накараш по някакъв начин да стъпи върху него.

Двамата бяха на палубата и вятърът развяваше дългата ѝ коса. Рамона гневно отметна кичурите от лицето си.

— Но как?

Джок погледна часовника си. Оставаха само няколко минути!

— Трябва да го направиш, иначе всички сме загубени.

Рамона нямаше представа как ще се справи, но кимна.

— Добре. Казваш квадрат в килима?

Джок кимна.

— Точно зад стола на капитана. Там е капакът. Желая ти късмет, момиче — меко добави той и изчезна.

Рамона се спусна към стълбата, водеща към мостика. Сърцето ѝ бясно биеше. Дланите ѝ, стискащи пушката, бяха мокри и хлъзгави от пот. Спря пред вратата и надникна през прозорчето. Грег, другият офицер, когото не познаваше, Верити и Деймън стояха до отсрещната стена и се взираха в морето.

Джеф Дойл току-що им бе казал накъде са се насочили и какво ще се случи.

Верити хвана ръката на Грег и я стисна. Не е честно! Да умрат точно сега, след всичко, което преживяха. Просто не е честно! Той се чувстваше напълно безпомощен и пламтеше от гняв. Искаше да я защити. Искаше да убие терориста. Искаше да бъде спасен корабът. Деймън се втренчи в Джеф Дойл, опитвайки се да прецени разстоянието между себе си и пистолета. Не можеше да позволи на

един маниак да погуби „Александрия“ и да издави толкова хора. Беше немислимо! Трябваше да го спре по някакъв начин. Ако се хвърли върху него, онзи щеше да го застреля, но може би останалите щяха да успеят да го обезоръжат и да спасят кораба? Погледна към Грег и видя, че капитанът, който не откъсваше поглед от него, е прочел мислите му. Очите на Грег се изпълниха с възхищение и уважение. Той едва забележимо кимна. Дватамента щяха да се опитат да направят и невъзможното.

В този миг вратата рязко се отвори и шумно се удари в преградата. Джеф Дойл се извъртя с вдигнат пистолет и пръст на спусъка. Ако беше някой друг, той щеше да стреля, без да се замисли. Ала когато я видя, с коси, които като сребърно було обрамчваха главата ѝ, и с очи, които изпускаха сини мълнии, тутакси се парализира. Неговата Немезида!

И тогава видя пушката. Беше я насочила право срещу него.

— Мърдай! — гласът ѝ бе неестествено спокоен. — Наляво!

Джеф Дойл отмести поглед от пушката. Върху левия ѝ пръст цейлонският сапфир отразяваше един лунен лъч и диамантите около него искряха в синьо и сребристо.

Сребро! Джеф с усилие преглътна. Винаги го е знаел! Усети, че краката му сами се движат. Рамона погледна към пода и видя квадрата. Тъкмо се канеше да си отдъхне с облекчение, когато забеляза, че килимът хлътва надолу. Джок бе отворил капака!

Деймън пристъпи напред. Тя беше в смъртна опасност! Ръката на Грег обаче се вкопчи в рамото му, за да го спре, като погледът му не се отделяше от морето. На лунната светлина ясно се виждаха сребристите води, които се пенеха край назъбените върхове на рифа Калико. Колко ли им оставаше, преди да е разцепил дъното на кораба?

— Движи се! — изсъска Рамона и зловещият ѝ шепот стресна всички.

Джеф Дойл изпита суеверен страх и заслепяващ гняв. Отстъпи крачка назад и вдигна пистолета. Блестящите му черни очи излъчваха омраза и смърт. Смърт на Немезида!

Ала внезапно подът изчезна под краката му. Лицето му се изкриви в комична гримаса и пистолетът литна към тавана, докато отчаяно се опитваше да запази равновесие. Куршумът зловещо

изсвистя. Рамона инстинктивно се приведе. Деймън изкрещя името ѝ се хвърли към Дойл, ала за негово изумление той вече не беше там.

След първия миг на смайване Джим Голдсмит разбра какво се е случило. Капакът, закриващ тайния отвор на пода, бе отместен. Грег се спусна към рула.

— Джим! — извика той и започна да променя курса. Никога досега тази обикновена процедура не му се бе струвала толкова мъчителна. Джим веднага му се притече на помощ. Докато двамата мъже се бореха да спасят кораба, под тях прогърмя изстрел.

— Джок Макменън — вцепенено промълви Рамона, а Деймън и Верити озадачено се втренчиха в нея. — Главният механик — добави тя, все още като в мъгла. Всичко се бе случило прекалено бързо и сега ѝ приличаше на кошмарен сън.

Миг по-късно една глава изникна през отвора на пода.

— Той е мъртъв — глухо рече Джок и впи поглед в гърба на капитана, който заедно със своя помощник като обезумял превключваше уредите на командното табло. Отвън, през прозорците на кабината, ясно се виждаха разпенените морски вълни, които се разбиваха в зъбчатите скали на рифа.

Рамона видя, че са съвсем близо. Дали такъв голям кораб като „Александрия“ би могъл да ги заобиколи? Ала лайнерът, реагиращ на ръцете на Грег като жена на мъжки милувки, се обърна грациозно. Рифът остана откъм десния борд вече, без да бъде заплаха за тях.

Грег се строполи в капитанския стол, изпотен и треперещ. Дълго време никой не продума. Накрая капитанът дрезгаво изрече:

— Джок, навярно там долу има някакъв уред, който смущава сонара. Ще отидеш ли да провериш?

Джок кимна и тръгна. Коленете му бяха омекнали. Никога досега не бе убивал човек.

Верити се приближи към Грег и обви врата му с ръце. Безмълвно го целуна. Горещи сълзи се стичаха по лицето ѝ. Треперещите им ръце се докоснаха и пръстите им се преплетоха.

Рамона усети някакво подръпване и безизразно сведе поглед. Деймън незабелязано се бе приближил до нея и се опитваше да издърпа пушката от ръката ѝ. Зениците ѝ се разшириха от ужас. Все още не можеше да повярва, че всичко е свършило и те са спасени. Той бе красив, както винаги. Една тънка струйка пот се стичаше по челото

му. Очите му бяха толкова дълбоки и прекрасни. Никога не бе изглеждал по-привлекателен. Жив!

— Помислих, че ще те убие — прошепна тя с глас, треперещ от страх. — Бях толкова ядосана. Аз просто... бях толкова ядосана! — завърши, сякаш искаше да се оправдае.

— Знам — отвърна Деймън и ѝ се усмихна. — Да се беше видяла, когато връхлиташе през онази врата!

Джок се подаде до кръста през отвора на пода и погледна към Рамона. Всички дължаха живота си на това русокосо момиче, което бе не само красиво, но и смело.

— Момиче на място, мистър Александър, в това няма никакво съмнение — спокойно и делово заяви Джок.

Внезапно всички избухнаха в смях. А в прекрасната карибска нощ „Александрия“ плавно и величествено пореше морските вълни.

ЕПИЛОГ

В Големия салон, украсен с гирлянди и балони, Наполеон въртеше своята Жозефина в сложните фигури на кадрила. До фонтана от шампанско един пират се килна към Уилям Шекспир. „Александрия“ плаваше в лунната нощ, а пътниците се веселяха под звуците на оркестъра и се наслаждаваха на вкусната храна, която нощният бюфет предлагаше — телешко, еленско, пушена съомга, хайвер и всякакви студени салати. Когато танцът свърши, Жозефина се поклони на Наполеон.

— Благодаря ви, сър — промърмори тя.

— Аз също ви благодаря, скъпа — с отвратителен френски акцент отвърна Деймън, — настъпихте ме само два пъти.

Рамона с усилие потисна смеха си.

— Колко невъзпитано от ваша страна.

— Нахалница — намръщи се Деймън и се огледа наоколо. Оркестърът засвири валс. — Ще танцуваме ли?

— Какво? И окончателно да стъпча пръстите на краката ти?

Двамата бавно се запромъкваха през тълпата от духове, вещици и ходещи банани. Насочиха се към палубата. Джослин, облечена като Мария Антоанета, се усмихна, пристъпи към сина си и топло го целуна по бузата. Очите ѝ се срещнаха с тези на бъдещата ѝ снаха и тя отново се усмихна. И двете знаеха, че никога вече няма да разговарят за Майкъл, но сега, след като духът му можеше да бъде оставен да почива в мир, и двете се надяваха, че Джослин ще успее да открие отново пътя към сърцето на сина си. Рамона отвърна на усмивката ѝ, а Деймън целуна майка си, изненадан от неочакваната ѝ нежност, но благодарен за ласката ѝ. Джослин се отдръпна и им каза, че трябва в най-скоро време да я посетят, за да обсъдят сватбата. Сетне ги остави сами и се отдалечи, щастливо градейки планове за бъдещето. Вече се виждаше как държи първия си внук на ръце.

Големият салон, чийто стени бяха изцяло от стъкло, откриваше прекрасна гледка към огряното от лунната светлина море. Рамона бе

облечена в рокля от бял муселин, украсена с нежни розови клонки и обточена с тънка сребриста ивица. Прекрасните ѝ коси бяха вдигнати и в тях ухаеха няколко розови пъпки. Всеки път, когато Деймън я погледнеше, дъхът му спираше. Черната кадифена маска скриваше лицето ѝ и още повече открояваше синьо-зелените ѝ искрящи очи.

Това бе една великолепна нощ. Внезапно музиката замлъкна и всички се извърнаха към вратата, където стоеше Грег Хардинг, облечен в униформата на капитан от британската флота от средата на осемнадесети век. Избухнаха ръкопляскания и от всички страни се чува приветствени възгласи. В този миг Рамона си помисли колко ли по-горещи и възторжени щяха да бъдат приветствията, ако пътниците знаеха колко много дължат на капитан Хардинг. Ако не беше той, сега „Александрия“ щеше да лежи на дъното на Карибско море. Още един „Титаник“, привличащ любопитството на изследователите на потънали кораби. Застанала от дясната му страна, Верити бе облечена като малка палава фея, а гъстата ѝ лъскава черна коса блестеше на светлината на полилеите. Отново избухнаха ръкопляскания и Верити щастливо се усмихна. Грег изглеждаше малко смутен от всеобщото внимание. Прегърна своята фея и двамата се насочиха към средата на дансинга. Капитанът кимна заговорнически към оркестъра и в залата прозвучаха акордите на „Любовна история“. Рамона и Деймън също се присъединиха към танцуващите.

— Къде искаш да се оженим? — промърмори Деймън, заровил нос в косата ѝ.

— В Оксфорд.

— Оксфорд? Мислех, че не искаш да се връщаш там повече.

Рамона се усмихна, облегна глава на гърдите му.

— Няма да се върна да работя, но иначе Оксфорд е много красив град. А и майка ми ще бъде разочарована, ако не се венчаем там — усети как той леко се напруга и го погледна. Лицето и очите ѝ сияеха от щастие. — Какво има? Нервен ли си? Страх те е от лошата тъща?

— Нещо подобно — усмихна се Деймън.

— Не се тревожи. Ако достатъчно ясно ѝ дадеш да разбере, че си един полудял за секс звяр, тя ще бъде щастлива.

Деймън смаяно примигна.

— Какво?!

Рамона отново се засмя и сложи глава на рамото му. Верити и Грег плавно минаха покрай тях, унесени в танца.

Флорида ги очакваше. Един триумфален завършек на най-вълшебното пътешествие.

Издание:

Максин Бари. Карибски ноци

ИК „Бард“ ООД, София, 1998

Редактор: Теодора Николова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.